
VETŘELCI
KRÁLOVNA
STEVE PERRY & STEPHANI PERRY

NORMÁLNÍ ŽENA S VÝJIMEČNOU VŮLÍ K ŽIVOTU.
SKRÝVAJÍCÍ SE DÍVKA V POTÍŽÍCH.
SVĚT NA POKRAJI ZKÁZY
BEZ MOŽNOSTI **ÚNIKU.**

Poručice Ellen Ripleyová se probudila po dlouhé cestě vesmí
ve vzpomínkách a ohromnou vůlí k životu. Když potká dva vet
proti vetřelcům Wilkse a Billii, uvědomí si, že našla spolubojov
připravena vyrazit do boje. Pak objeví strašné tajemství skrývajíc
dlouhým spánkem. Když se ona, Wilks a Billie připravují využ
všech vetřelců k vyhlazení jejích dětí z povrchu Země, sta
tajemství její největší zbraní - a také největší přítěží. Osud
vážkách a Ripleyová a Billie se musí vyrovnat s tím, co znamená
co znamená být lidský.

VETŘELCI

VETŘELCI

KRÁLOVNA

STEVE PERRY

& STEPHAMI PERRY

Pro *Dianne;*
A pro Malou Květinku;
Vítej do klubu.
SCP
Pro mé přátele a milé,
máme a bratrovi,
a především mému spolupracovníkovi,
který mě naučil mnoho o umění i řemesle;
Díky, tati

SDP „Zajmou-li tě indiáni, nedovol, aby tě dali ženám.“

Připsáno americkým pohraničním kavaleristům při pokusu vyhlazení dakotských Siouxů.

1

Ripleyová bušila do ovládání výtahu. Cítila, jak ji malá holčička pevně objímá kolem krku.

Královna byla určitě bezprostředně za nimi. Zahynou zde. Ta myšlenka v ní vyvolala náhlou vlnu znechucení. Zemřou v této pekelné, mokré díře na rozpadající se planetě, jejíž část se za chvíli změní na radioaktivní prach.

„Dělej, zatraceně!“

Nadhodila si děcko a ohlédla se přes rameno do temnoty. Pára unikající z přerušeného potrubí zamlžovala zdi pokryté výtvory vetřelců. Cítila ji přicházet, přes ječící sirény téměř slyšela rychlé kroky blížící se matky. Zničila její děti, stovky smrtících potomků a nepochybovala, že se královna blíží, aby ji i malé děvčátko roztrhala na malé kousky.

Pohlédla vzhůru a spatřila, jak spodek výtahu několik podlaží nad ní pomalu sestupuje. Každou chvílí...

Za nimi se ozval pronikavý řev, nelidský, plný hněvu. Ripleyová instinktivně stiskla zbraň a rozběhla se k žebříku umístěnému na stěně; možná, že by mohla chytit výtah na horním podlaží. „Drž se mě!“ křikla na holčičku.

Byla tam, jako ostatní, ale větší, již ne těhotná, ale stále nafouklá.

Měla mohutnou korunu. Lesklý, černý hřeben se na nestvůrné hlavě pohyboval nahoru a dolů. Z těla jí vyrazil druhý, menší pár končetin. Pomalu se přibližovala, byla vzdálena již jen několik metrů. Syčela a odkapával z ní sliz.

Ripleyová se odvrátila; holčička do ní zatnula své malé, zpocené prstíky ve snaze nespadnout.

Přijel výtah.

Ripleyová se otočila.

Dveře se otevřely, mříž se odsunula a Ripleyová skočila. Začala bušit do ovládání ještě zuřivěji než předtím-

Královna vyrazila-

Mříž sestupovala-

A uzavřela se těsně před královnou.

Ripleyová odložila děvčátko, namířila na monstrum plamenomet a vypálila skrz mříž. Docházelo palivo; z hlavně vyrazil jen úzký a slabý plamen. Na zastavení vetřelce to však stačilo.

Královna se zatřásla; z otevřených čelistí jí vystříkl silný proud slizu. Stáhla se. Vnější dveře se zavřely.

V bezpečí! Byly v bezpečí!

Jízda nahoru byla drsná; výbuchy otřásaly budovou, úlomky zdiva narážely do jejich příliš pomalu stoupajícího výtahu. Nakonec však dorazily na letovou palubu.

Po otevření vnějších dveří je chladný ženský hlas informoval, že mají dvě minuty na to, aby se dostaly do minimální bezpečné vzdálenosti od místa, než celá továrna vyletí do povětří. Vyběhli z výtahu. A-

Kdebyla, sakra, loď?!

Byla pryč! Odlétla; ten zatracený stroj, android, je zradil!

Ripleyová vykřikla zlostí a přitiskla dívku k sobě. Plameny byly všude kolem nich, budova se s ohlušujícím hlukem třásla a poskakovala... a najednou další zvuk. Ripleyová se podívala k výtahům.

Blížil se další výtah.

Ach ne. To nebylo možné. Královna přece nemohla umět *zacházet* s výtahem! Nemohla!

Ale je *chytrá*, ozval se tichý hlásek uvnitř hlavy. Viděla jsi ji, když si uvědomila, že chceš spálit její vejce. Jak odvolala bojovníky a držela je dál od tebe. Ze začátku.

Ripleyová pohlédla na karabinu. Počítadlo ukazovalo, že munice došla. Plamenomet připevněný na pušce na tom byl stejně. Upustila zbraň, uchopila dítě a ustoupila.

Výtah se zastavil a dveře se odsunuly. Ripleyová pevně sevřela dívku.

„Zavři oči, malá," řekla a sama udělala to samé.

„Ripleyová? Jste v pořádku?“ Otevřela oči a spatřila Billii, mladá žena seděla naproti ní. Vypadala znepokojeně, čelo mírně pokrčené. Ripleyová ji měla ráda, líbila sejí od prvního okamžiku jejich setkání - nezvyklé. Důvěra byla v těchto časech vzácná, alespoň pro ni. Ale Billiina záchrana v dětství v ní probudila vlastní skryté vzpomínky...

„Jo,“ odpověděla a vzdychla. „Promiň. Na chvíli jsem se ztratila. No nic, poslední věc, na kterou se pamatuji, je ukládání se k spánku v LV-426, já, jeden voják a civilista, malá holčička. Já - myslím, že loď musela být cestou poškozena. Nic jiného si nepamatuji. Vzbudila jsem se v davu uprchlíků na Zemi. Byli na cestě sem; vypadalo to jako dobrý nápad - všechno se tam dole hroutilo. Takže jsem tu jen o měsíc déle než ty.“

Billie přikývla. „A co říkají o té chybějící části doktoři? Fyzický nebo psychický důvod?“

„Nevěřím doktorům,“ usmála se Ripleyová. „Kromě toho se cítím dobře.“

Vstala a protáhla se. „Půjdeš se mnou na oběd?“

Billie cestou do jídelny starší ženu zvědavě pozorovala. Podle dostupných informací byla prvním člověkem, který se setkal s vetřelci a přežil to. Billii přitahovala její uvolněná a sebejistá povaha a vyrovnanost, která se zdála, po tom všem, čím prošla, nemožná. Zvláště vzhledem k jejím vlastním zkušenostem s vetřelci. Po dvou týdnech na stanici sejí zdálo, jako by uběhly milióny let.

Šly chodbou k nejbližší jídelně. U přechodu do další chodby byl umístěn průhledný panel. Stál zde mladý pár, podle jejich ID to byli medikové, ruku v ruce spolu tiše rozmlouvali. Billie viděla oknem velkou část stanice, dlouhé trubice byly spojeny do kruhů a čtverců jako gigantická hračka. U průchodu se Billie otřásla chladem. Stanice byla vyrobena z tvrdého plastu a levných měsíčních kovů; z vyhřívačů umístěných v podlahách chodeb vycházelo teplo, ale vnější prázdnota nedovolila, aby se vnitřek stanice skutečně ohřál.

Novější moduly byly zřetelně horší, odkrytý plast v přeplněných místnostech se špatným zařízením a osvětlením. Byly spěšně vyrobeny pro nové uprchlíky ze Země, proud lidí, který začal pomalu vysychat. Na orbitální stanici Gateway přebývalo přibližně 17 000 lidí, dvakrát tolik, než se předpokládalo - mnoho jich však již nepřibude. Jak řekla Ripleyová, Zem se hroutila.

I když bylo na oběd ještě brzo, místnost byla plná. Právě přišla dodávka skutečné zeleniny z jedné hydroponické zahrady a zpráva se rychle rozšířila.

Billie a Ripleyová dostaly ke svým jídlům hlávkový salát a mrkev. Posadily se k jednomu z menších stolů blízko vchodu. Přes velké množství lidí tu byl klid; většina lidí na stanici ztratila na Zemi rodinu a přátele. Vypadalo to, že se lidé bojí smát nebo se

bavit. Billie to chápala.

Strávila většinu života v různých mentálních ústavech, kde se snažila přesvědčit lékaře o existenci vetřelců; tichá atmosféra na stanici jí byla známá, když už ne uklidňující. Necítila se tu jako doma, ale ona nikdy skutečný domov neměla. Alespoň nebyla v nebezpečí života; alespoň něco. Po výletu s Wilksem bylo bezpečí jako neskutečný sen.

Ripleyová ochutnala trochu ohřátého sojpro a zakřenila se. „Chutná to jako izolace, kterou vysušili, zmrazili a znovu ohřáli. A pak na ni plivli."

Billie ochutnala svou porci a přikývla. „Alespoň je to teplé."

Jedly v tichosti, soustředěné na jídlo.

„Sníš o ní? O matce vetřelců?"

Billie polekaně vzhlédla od talíře.

Ripleyová ji napjatě sledovala. „Já ano," pokračovala. „Alespoň než jsem ztratila paměť." Ukrojila si další sousto sojpra.

„Já - ano. Také o ní sním. Slyšela jsem, že ostatní..." Billie utichla. Ano, slyšela příběhy o fanaticích,

0 lidech, kteří přeměnili své sny na jakýsi druh nábo ženství; vyvolení, kteří poznali, že přišel soudný den. Své sny držela v tajnosti, ale teď...

„Mám je často. Téměř každou noc."

Ripleyová přikývla. „Znám to. Začalo to s královnou vyzařující lásku a skončilo to takhle. Cítila jsem spojení. Vysílání. Věděla jsem, kde je a že chce, aby se její děti u ní shromáždily. Královna královen, hybná síla celého prokletého druhu. Věděla jsem, kde ji najít!"

Náhle odstrčila talíř. „A ztratila jsem ji."

Billie přikývla. „Věděla jsem, že nejsem sama, ale poslední dobou jsem neměla moc času o tom přemýšlet a na této stanici žádné skupinové terapie nejsou."

Ripleyová se usmála. Krátký, kyselý výraz. „Myslím, že vím, na co čeká," prohlásila, „a mám nápad. Musíme najít víc lidí se stejnými sny...a co Wilks?"

Billie pokrčila rameny. „Vím, že má sny, ale myslím, že jiné. Ale to nic neznamená. Nechává si to pro sebe. Můžeme se ho zeptat." Rozhlédla se kolem,

1 když si byla jistá, že šel cvičit. Většinu posledních dvou týdnů strávil Wilks v tělocvičně. „Jdu s ním večer na skleničku."

„Ráda bych se připojila - nechci se ale vnucovat," řekla Ripleyová. Vypadalo to, že si opatrně vybírá slova.

„Samozřejmě. Jste vítána." Billie se usmála a Ripleyová jí úsměv vrátila s mnohem uvolněnějším výrazem než předtím. Billii se ta žena líbila čím dál tím víc.

Wilks jezdil na trenažéru již téměř hodinu a začínal se pořádně potit, když si všiml mladého hocha sedícího v rohu s hlavou opřenou o ruce. Wilks se koncentroval na obrazovku před sebou, program úrovně devět, po kterém ho zítra budou bolet nohy jako čert. Jinak by si hocha všiml již dřív.

Byla to jedna z menších tělocvičen a jemu se to tak líbilo; větší tělocvičny poj muly i 200 lidí a tolik lidí, potících se v jedné místnosti, ho nijak zvlášť nelákalo a to i vzhledem k zápachu recyklovaného vzduchu. Neměl rád davy.

Chlapci bylo deset nebo jedenáct, byl to hubený, bledý hoch s tmavými vlasy a neutrálním výrazem. Zíral do prázdna, hrudník přitisknutý na kolenou. Něco na něm připomínalo Wilksi jeho samotného; možná stavba těla nebo vlasy...možná prázdný pohled. Chápal to.

Wilks vyrostl v malém městě na Zemi na jihu Spojených států u své tety; matka zemřela na rakovinu prsu, když mu bylo pět, rok poté, co je opustil otec. Teta Carrie byla hodná, ale moc času mu nevěnovala; pracovala na noční směny v sanatoriu a jeho problémy ji nezajímaly. Malý Davey Arthur Wilks měl co jíst a co na sebe a tím to pro ni končilo. To a nic víc.

Carrie Greenová mnoha věcem nerozuměla a určitě ne malým klukům.

O rodičích moc nemluvili; jeho matka byla světice, která Daveyho bezmezně milovala, a jeho otec podlý bastard, který měl na srdci jen své zájmy. David - nesnášel, když se mu říkalo „Davey" - si tak jistý nebyl. Ani na jednoho z nich si doopravdy nevzpomínal. Věděl, že matka se již nevrátí, a tak snil o dni, kdy si pro něj přijde otec, postaví se na zašlou verandu, usměje se, přinese mu hračky a odvede ho pryč. Jeho otec byl pohledný, silný, chytrý a *nikoho* se nebál.

Bylo pozdní léto, dva dny po jeho jedenáctých narozeninách. David ležel na podlaze malého, přecpaného obývacího pokoje s novým komiksem Danno Krui-se. Danno právě kopal do zadku nějakého nebezpečného zlosyna, když se ozvalo zaklepání na dveře. Teta Carrie nechávala „odpočívat oči" vzadu v ložnici, a tak šel David otevřít. Myslel, že je to nějaký cesťák.

Za dveřmi stál vysoký muž s balíčkem v pestrém obalu.

„David?" Chlapík se potřeboval nutně oholit. Oblek několik let přesluhoval a měl ošoupané rukávy.

„Jo, proč?" David o kousek ustoupil; toho muže neznal. Muže s jasnýma modrýma

očima...

„Hmm - no, ahoj. Věděl jsem, že máš narozeniny a - no, byl jsem zrovna ve městě. Tady.“ Cizinec mu strčil krabici.

David si ji vzal a pohlédl na něj. „Kdo jste?“

„No, sakra.“ Muž se rozpačitě usmál. „Jmenuju se Ben. Jsem - byl jsem přítel tvé matky.“ Ben se podíval na hodinky a zpátky na Davida. „Všechno nejlepší, Davey. Poslouchej, musím už jít, mám se s někým setkat...víš, jak to chodí.“ Podíval se bezradně na Davida.

David jen zíral, neschopen slova. *Otec* se jmenoval Ben. Pevně stiskl krabici. Balící papír se pod jeho rukama zmuchlal. Ben.

Muž se otočil a odešel, aniž by se ohlédl. David stál ještě dlouhou dobu ve dveřích. Snažil se přesvědčit sám sebe, že to není pravda, že tento Ben není jeho otec. To nemohla být pravda. Přece by sem nemohl jen tak přijít, upustit dárek a *odejít.* To by neudělal.

„Davey?“ Teta se probudila a šourala se k němu. „Byl tu někdo? Co to máš?“

Hoch se na ni podíval a zavrtěl hlavou. „Nikdo důležitý,“ prohlásil a hodil dárek do lesklého, měděného odpadkového koše vedle starožitných kamen.

Wilks v tělocvičně znovu zatřásl hlavou. Ježíši. Některých starých nahrávek jste se zbavoval zatraceně těžko. Podíval se na hocha. „Hej, chlapče, když budeš takhle sedět na zadku, nebudeš mít žádný svaly.“

Hoch se na něj podíval jako nějaký pták s velkýma očima.

„Pojď. Ukážu ti, jak to funguje.“

Nebylo to nic moc, ale proč ne. Pro Wilkse nikdo nic takového neudělal.

Úsměv na chlapcově tváři měl cenu miliónů. A Wilkse nestál ani dolar.

2

Amy a stařík stáli před tunelem pokrytým výměšky vetřelců a sutí. Tunel vedl do neprostupné tmy.

Starý muž si prohrábl třesoucí se rukou špinavé, bílé vlasy a objal děcko. Amy

se na něj usmála. I přes špinavou kůži a roztrhané šaty byla velmi hezká. Nervózní úsměv ji dělal mnohem mladší.

„Používají podzemní dráhu k pohybu pod městem," vysvětloval stařík tichým hlasem. „Tunely jsou tam stále, ale změněné. Transformované." Spolu s Amy urazili pár kroků kupředu. Osvětlení bylo slabé; při pohybu tichou jeskyní kolem nich tančily dlouhé stíny. Stařec pokračoval:

„Nejsem si jistý, ale vypadá to, že se tunely sbíhají do centrálního uzlu - jako dráty na kole."

Tmavé, vetřelci pozměněné stěny je obklopovaly téměř kompletně. Stěny byly obloženy dlouho mrtvými lidmi - zbytek ruky visící ze stropu, půlka lebky vystupující ze stěny po levé straně. Na pravé straně bylo něco, co mohlo být kdysi psem.

Amy se přesunula blíž ke starci.

„Co vím, tak se ty stvůry drží na jednom místě, vyčerpají zdroje a přesunou se. Tábořiště je nedaleko." Položil třesoucí se ruku Amy na rameno. „Vetřelci jsou několik kliků daleko. Jsme tak bezpeční, jak je to jen možné."

„Chtéla bych jít nahoru," řekla Amy. „Vím, že to nejde/'

Stařec přikývl. „Jsou tam ti, co cítí ,spojenf a loví potravu pro vetřelce. Tady je nám líp."

Procházeli tunelem, smrt všude kolem jako nějaké obscénní umění. Oba dýchali ústy. Po chvíli zastavili a stařec začal opět mluvit učitelským hlasem.

„Nejsme daleko od středu centrální oblasti. Proto je tu víc chovatelů. Dál se už neodvažujeme/'

Amy se zachvěla. „Pojďme pryč, tati. Necítím se tu dobře."

Pozorně se rozhlédl a pak se na dívku usmál. „Ano, dobře. Dáme si časný oběd." Otočili se zpět k ústí tunelu a stařík nechal Amy jít vepředu.

„Víš, měli jsem-" začal, když najednou vystřelila z tmavé zdi ruka a uchopila ho za koleno. Amy vydala jediný vysoký výkřik. Stařec upadl.

Ve tmě se ozval další hlas. „Do prdele. *Do prdele!"* Ze stínu vyrazil mladý muž. „Paule!" vykřikl stařec a mladík mu přiběhl na pomoc. „Sundej to ze mě! Dej to pryč!"

Paul podržel nad starým mužem malou lucernu. Krmič byl uvězněn v černých sekretech na zdi. Byl téměř mrtvý. Kdysi to byla žena, teď to bylo zvíře s šílenýma očima. Drželo pevně.

„Tati,“ vydechla Amy a začala plakat.

Paul i stařec mlátili do ruky pěstmi, ale ta nepouštěla. Věc měla odulou, téměř černou tvář. Paul pohlédl směrem k centru; někde, možná daleko se ozýval klapot kroků.

„Possslouchejte,“ vyrazila ze sebe krvácejícími, rozbitými rty. „Já jsem matka...“

Paul vstal a kopl do ruky. Zápěstí se čistě oddělilo a stařec přepadl dozadu, pryč od umírající stvůry. Nevypadala, že by si všimla, že přišla o ruku; necítila žádnou bolest.

Stařík vstal, uchopil Amy za ruku a všichni se odtáhli od šíleného krmiče.

Žena zavřela své hrozné oči. „Brzy,“ zašeptala. „Brzy, brzy.“ Když vyrazili k táboru, zračila se na jejich tvářích hrůza. Jako by stále slyšeli její poslední slova.

„Paule?“ řekl stařec.

Mladík přikývl. „Postarám se o to.“ Z pochvy za pasem vytáhl nůž. Od čepele se odrazil paprsek světla. Vyrazil ke krmiči-

Na monitoru se objevilo statické zrnění. Billie si uvědomila, že svírá opěradla tak pevně, že když se pokusila ruce uvolnit, zapraštěly jí klouby. Mimoděk potřásla hlavou. Popření Amyiny bolesti i její vlastní-

Nacházela se v hlavní vysílací místnosti na stanici Gateway, operátor si právě odskočil na oběd. „Už ne,“ pronesla do ticha, cítila se opět jako malá holčička. Její dětství plné utíkání a skrývání nebylo nikdy blíž - všichni pryč, za křiku odtaženi, aby se stali potravou pro vetřelce. Zasáhl ji proud vzpomínek: skrčená ve ventilaci, zatímco několik stop od ní křičí strachem a bolestí tlusťoch s krvácejícíma ušima; střelba a křik uprostřed noci; krvavé skvrny v temných chodbách; a stále hrůza, nekonečná, bolestivá hrůza a beznadějná jistota, že ji jednou objeví. A sežerou. Nebo hůř.

Ale Amy žila! O několik let starší a stále naživu.

Technik, starší muž jménem Boyd, se mimochodem zmínil, že ze Země stále přichází nějaké signály. „Hlavně ty zatracený náboženský vypatlanci,“ mumlal a škrábal se přitom na uchu.

„Nějaké záběry rodiny?“ zeptala se Billie, aniž by očekávala kladnou odpověď. Byl by to zázrak...

„Jasně. Na několika kanálech, dost náhodně. Děvče, její táta a pár dalších. Smutný.“

Boyd pokrčil rameny a odešel se najíst s varováním, aby se ničeho nedotýkala, zatímco bude pryč. Billie věděla, že to neznamená, že je to nezajímá, jen že s tím nemohou nic dělat. Kromě -

Ripleyová. Možná, že její plán, ať už to bylo cokoliv, by mohl Amy pomoci. Stejnému dítěti, teď staršímu, které viděla s Wilksem, když byli uvězněni na základně toho šílence. Amy.

Billie zhluboka nasála vzduch a pomalu vydechla. V té dívce na Zemi viděla sebe a udělá cokoliv, aby ji zachránila. Cokoliv.

Billie měla na schůzku u Čtyř plachet, nejšpinavějšího baru na Gateway, který byl samozřejmě Wilk-sův nejoblíbenější, několik minut zpoždění. Byl malý a tmavý. Pijáci a feťáci seděli u kulatých stolů obklopujících malé pódium; podle programu na zdi tu později proběhne erotické taneční představení. Teď se tu tísnily dvojice a trojice pohybující se v rytmu pulzující hudby.

Billie našla Ripleyovou u stolu v rohu, před ní stál džbánek střiku a několik skleniček.

„Wilks ještě nepřišel," oznámila Ripleyová a nalila bledou jahodově zbarvenou tekutinu do jedné ze skleniček. „Pití?"

„Ano, díky," přitakala Billie. Vzala si skleničku, a než ji opět položila na stůl, polovinu vyprázdnila.

Ripleyová pozvedla obočí. „Těžký den?"

„Pronásleduje mě minulost. Na Zemi je rodina, která stále vysílá signály - poprvé jsem je viděla na Spearsově planetoidu. Je tam děvče, může jí být dvanáct nebo třináct. Dívat se-[4] Billie přestala a usrkla ze skleničky. „Je moc těžké."

„Je to Amy?"

Billie překvapeně vzhlédla.

„Viděla jsem ji před pár dny," pokračovala Ripleyová. „Znáš ji?"

Billie zavrtěla hlavou. „Zdá se mi, jako bych ji znala."

„Ano, chápu. Moje dcera byla také Amy." Ripleyová se napila.

Do dveří vešel Wilks, kývl na barmana a zastavil se u jejich stolu.

„Omlouvám se, že jdu pozdě," začal. „Trochu jsem - vzpíral. Asi jsem ztratil přehled o času/[4] Usmál se, sedl si a nalil si sklenku. Billie si všimla, že vypadal daleko uvolněněji než obyčejně. Zjizvená tvář vyzařovala klid.

„Ahoj, Ripleyová."

Ripleyová se předklonila. „Potřebujeme pomoc, Wilksi," řekla. „Nemá cenu chodit kolem horké kaše zdají se ti sny o vetřelcích?"

„Nezdají se snad každému?"

„Ne noční můry," řekla Billie tichým hlasem. „Signály. Vysílání. Od královny matky, vládkyně královen. Je - je na tmavém místě, v jeskyni nebo tak nějak a *chce* tě. Čeká. Volá."

Billie zavřela oči a vzpomínala. „Přibližuje se a pak mluví. Říká, že tě miluje a chce tě u sebe; cítíš, jak to z ní vyzařuje, její touha..."

Billie otevřela oči. Ripleyová přikyvovala. Wilks vypadal skepticky.

„Možná jsi něco špatnýho snědla," navrhl.

„Poslouchej, Wilksi, pamatuješ si na tu automatickou loď? Ten můj sen?"

Wilks přikývl. „Jasně, pamatuju se."

Billie poznala, že na lodi jsou vetřelci, i když to nemohla nijak vědět; ten sen jim zachránil životy.

„Co ode mě vlastně chcete?"

„Potřebujeme zjistit, kdo všechno má stejné sny," řekla Ripleyová. „Chvíli jsem je také měla, ale přestaly; pokud opravdu nějaké signály existují, mohli bychom jich využít. Abychom si byli jisti, musíme zjistit, jestli je má ještě někdo jiný. Nějaké nápady?"[4]

Wilks zíral do sklenice. „Možná. Můžu se optat pár známejch. Pokud si myslíte, že to má cenu."

„To nevím," řekla Ripleyová. „Ale mohlo by mít."

Wilks pokrčil rameny. „K čertu." Pořádně si lokl ze sklenky. „Stejně nemám na tomhle kusu skály a plastu co dělat. Kašlu na to. Pozeptám se." Dorazil skleničku a vstal. „Setkáme se v konferenční místnosti B-2. Zítra v 09.00."

Ripleyová se usmála a Billie ulehčené, zhluboka vydechla. Amy se stále schovávala dole na Zemi a oni s tím pravděpodobně nemohli nic dělat; ale budou dělat alespoň *něco.*

Do soukromé konferenční místnosti měli přístup jen vojáci, byla však malá a málo navštěvovaná, a tak neměl Wilks žádné problémy si ji rezervovat. Ripleyová a Billie stály vedle něj před malým počítačem. Vkládal kódy a mluvil.

„Navštívil jsem jednou starou přítelkyni, Leslie Elliotovou. Chodila s jedním klukem, s kterým jsem sloužil, než poznala, že má IQ o padesát větší než on. Je

docela dobrej hacker, ale teď jen ťuká data do počítače. Napadlo mě, že nám ráda pomůže...dokonce to i roztřídila. Počkejte, tady to máme.“

Na obrazovce se objevil výpis. Jména, data, místa. A pak obrazy.

Quincy Gaunt, Ph. D./Subjekt: Nancy Zetter. Nekvalitní video - záznam dvou lidí v kanceláři. Žena mluvila:

„... a pak se přiblíží a slyším ten hlas v hlavě, jak mi říká, že mě má ráda. Říká: ‚Miluji tě'„ Atraktivní žena středního věku znechuceně potřásla hlavou. „Ta nechutná věc mi říká takové věci.“

„A tím to končí?“ zeptal se doktor, hubený mladý muž s neutrálním výrazem.

„Ano. Jenomže to *nekončí*“ odvětila žena. „Stále se to opakuje.“ Wilks stiskl ovladač. Na obrazovce se objevila další jména, další kancelář s jinými lidmi. Dobře stavěný muž se vrtěl v polstrovaném křesle a starší muž ho pozoroval.

„Je to jako -já nevím, *chce* mé,“ vysoukal ze sebe mladší.

„Sexuálně?“

Mladík zřetelně zčervenal. „Ne, tak ne. Jako - sakra, nevím, jako by byla mou matkou nebo tak něco.“

„Sníte o své matce?“ předklonil se doktor.

Wilks znovu stiskl ovladač. Dr. Torchin mluvil s poručicí Adcoxovou.

„...a vy cítíte, že vás v těch snech volá, abyste byla s ní,“ říkal Torchin. „Zajímavé.“

Wilks rychle manipuloval s klávesnicí.

„...stále se to opakuje-[4]'

„...miluje mě, chce mě-“

„...říkáte, že ta příšera po vás chce, abyste ji našel-“

„Chce, abych k ní přišel-“

„...volá mne-“

Wilks stiskl tlačítko ‚stop' a obrátil se k ženám.

„Kolik?“ zeptala se Billie vyschlými ústy.

„Nejsem si jistej,“ řekl Wilks. „Ale Les projela jeden týden a našla jich třicet sedům/'

„A spousta lidí k psychiatrovi nejde,“ prohlásila zamyšleně Ripleyová. „Dobrá

práce, Wilksi.“

„K čemu to, sakra, všechno je, Ripleyová?“ opřel se Wilks v křesle. „Co to znamená?“

„Královna matka volá své děti,“ vysvětlovala Ripleyová. „Nevím proč, ale chce je u sebe. Signál je určen pro ně. Vetřelci nejsou dost chytří, aby nastoupili na loď a odletěli domů. Ale pokud bychom ji našli a dopravili na Zem-“ „Hrnuli by se k ní,“ řekla Billie.

„Ujasněme si to: Královna královen je v jiném *hvězdném* systému? Kriste, mluvíme tady o přenosu rychlejším než světlo. To je jako voodoo,“

„Ale co když je to pravda?“ nedala se Billie. „Co když to ta superkrálovna opravdu dokáže? Představ si, jak by to vypadalo, kdyby byla tady.“

„Utíkali by k ní jako lumíci,“ pokračovala Ripleyová. „Seběhli by se do jednoho davu. Všichni.“

Wilks nebyl nejchytřejší člověk, který kdy žil, ale možnosti takového scénáře pochopil okamžitě. Když promluvil, jeho hlas zněl měkce, ale zaujatě: „Mohli bysme počkat, až se všichni slezou na jednu hromadu a pak je hezky poslat do pekla.“

Podíval se na monitor, kde pacient s tmavými kruhy pod očima zamrzl v půlce věty. Byl to krásný sen, ale nic víc. Od svého prvního setkání s vetřelci jen tápal a ubíjel čas, pak znovu objevil Billii a jeho život dostal nový smysl; zničit vetřelce, kteří ho -a lidstvo - ohrožovali. To byl jeho cíl, ale na druhé straně byl praktickým člověkem.

Obrátil se k Ripleyové: „Proč jste si tím tak jistá?“

Ripleyová potřásla hlavou. „Vůbec si nejsem jistá, určitě ne žádným vysvětlitelným způsobem.“

„Ale věříte, že všechny ty věci znamenaj to, co jste řekla? Existuje nějaká supermáma, ke který se ty bastardi stahujou jako mouchy na hovno?“

„Ano, to si myslím, jo.“

Wilks zíral na obrazovku. Billie odhalila vetřelce na kradené lodi, to byl fakt. On také občas dělal věci bez zjevného důvodu a několikrát si tím zachránil život. Na víru ani psychologii moc nedal, ale nemuseli jste být chemikem, abyste založili oheň. Muselo se na to pragmaticky, k čertu s teorií. Jestli se Billii zdají pravdivé sny, můžou se zdát i ostatním. To dávalo smysl.

„Dobrá. Předpokládejme, že to funguje,“ začal. „Stojí za to se na to trochu

mrknout. Jestli je to pravda, dostaneme do rukou pořádnou zbraň. Jdu do toho s váma. Uvidíme, co z toho vyleze. Jdu si promluvit s kámošem.“

„Půjdu s vámi, jestli to nevadí,“ řekla Ripleyová. „Billie? Mohla bys probrat ty materiály a vytáhnout všechny vojáky-“

Billie vytáhla kovovou info - kouli ze čtečky a strčila ji do kapsy.

Ripleyová se zakřenila. „Dobrá. Sejdeme se dnes večer a uvidíme, co dokážeme zjistit.“

Billie rychle vyrazila do své kabiny. Bylo příjemné být opět v akci a vědět, že noční můry nemá jen ona. Ripleyová byla silná žena, vůdkyně.

Zatočila za roh a málem narazila do robota opravujícího světelný panel. Billie zastavila a začala si ho prohlížet. Jednoduchý stroj, uzpůsobený jen pro několik manuálních úkonů; dva metry vysoký, jen vzdáleně připomínající člověka. V podstatě jen krabice s končetinami.

V ničem nepřipomínal androida, kterého jste mohli považovat za lidskou bytost...

Billie najednou neměla daleko k slzám. Mitch. Uvažovala, co se s ním stalo, s jejím androidským milencem? Jako vždy se se vzpomínkou pojil příval smíšených emocí: vztek, že jí neřekl pravdu; obava, smutek. Lítost, když ho na Spearsově planetoidu „opravili“, jeho krásné tělo připevněné k šeredným kovovým nohám, podobným těm, co měl robot vedle Billie. Když konečně objevila pravdu, bylo příliš pozdě; ona a Wilks ve vesmíru, unikající z bitvy na pla-netoidu, na kterém byl Mitch uvězněn. Naposled ho spatřila na obrazovce vysílačky. Pravda byla, že ať už byl Mitch kdokoliv, byl to ten nejlepší člověk, jakého kdy potkala. A milovala ho.

No dobře, život byl zatraceně nespravedlivý. To byl chladný fakt, který se učila znovu a znovu, příliš často, než aby kvůli tomu teď brečela. Když jste strávili hodně času v nemocnici, naučili jste se to překousnout a nedat to na sobě znát.

Billie si utřela slzy. Pláč nebyl k ničemu. Pokud se z dobrodružství s Wilksem nenaučila nic jiného, poznala, že nejlepší způsob, jak dostat věci do pohybu, byl udělat je sama. Chceš někomu nakopat zadek, raději si obuj těžké boty. Pak jdi na to. Postávání opodál a fňukání nebylo k ničemu.

Ripleyová to věděla, měla plán. Co to bylo za plán, nebylo tak důležité jako jeho vlastní existence. Pokud existuje šance, že to vyjde, Billie se postará, aby ti zatracení vetřelci za svoje zvěrstva zaplatili.

3

A bude se přitom smát.

Ripleyová si promnula spánky a zamračila se.

„Problém?“ zašeptal Wilks. Nechtěl ženu soustředěnou nad počítačem několik metrů od něj vyrušovat.

„Bolesti hlavy,“ odpověděla. „Poslední dobou je mám často.“ Přestala s masáží a rozhlédla se po malé místnosti. Vkusné kresby a tisky vypadaly vedle levného, standardního nábytku nepatřičně.

Operátorka Leslie Elliotová souhlasila, že jim pomůže, a obětovala přestávku na oběd na shromažďování informací. Teď seděli v její kabině a sledovali ji při práci. Byla to atraktivní žena s pevnými svaly, lehkým úsměvem a hnědo-červenými vlasy svázanými do malých copů. Ripleyová by ráda věděla, jak dobře se s Wilksem *znají*...

„Měla byste se stavit u doktora,“ přerušil jí Wilks tok myšlenek.

Ripleyová na něj nechápavě pohlédla.

„Bolení hlavy.“

„Aha. Ne, jsem v pořádku. Já k doktorům nechodím; většina problémů se vyřeší sama.“

Wilks chtěl něco říct, když se Leslie otočila a zašklebila se. „Jsi mým dlužníkem, seržo,“

„Máš něco?“

Lesliin úsměv se rozšířil. „Jo, zlatej důl. Stačí položit ty správný otázky. Počkej chvíli. Jen to schovám někam, kde to nikdo jinej nenajde.“

Ripleyová se usmála na Wilkse.

„Dobře, možná nejste úplně šílená,“ řekl.

Ripleyová šla s Wilksem do své kabiny. *Zápach* starého vzduchu zde byl obzvlášť silný, kovový odér, který jste mohli téměř ochutnat.

Wilks přemýšlel o rozhovoru s Les.

, Jen pár snílků má lineární myšlení," vysvětlovala Leslie, zatímco brilantně pracovala s klávesnicí. „Vždyť víš, matematicky orientovaný s větší levou hemisférou. Chlapíci jako ty, seržo, bez představivosti."

„Trhni si,"

„Jak chceš. No nic, právě takový jsou lepší na vytvoření mapy. Kdybyste mi včera řekli, co hledáte, mohli jste si ušetřit jednu návštěvu."

„Vlastně to průběžně domýšlíme," vysvětlila Ripleyová. I tak měli jména lidí schopných popsat vetřeleckou planetu. Bylo jich šest. Popis byl nepřesný, ale Leslie prohlédla mapy známých hvězdných systémů a navrhla několik možných lokací. Ripleyová navrhla, aby s šesticí promluvili a údaje upřesnili.

Ta věc s telepatií nebo empatií byla komplikovaná, ale bylo to všechno, co měli. Pokud něco objeví, Wilks do toho půjde.

„Myslel jsem, že jsme tu jejich zatracenou planetu zničili," prohlásil. „Pustil jsem tam řetězovou bombu, která měla celej povrch pěkně vyčistit."

„To nevadí," řekla Ripleyová. „Množí se, ať už jsou kdekoliv. Najdou planetu a obsadí ji."

„Jo, ale tahle vypadá, že je hlavní. Zajímalo by mě, kolik planet už obsadili..." utichl a přehrál si rozhovor se starým vojákem u baru.

„Co je?" zeptala se Ripleyová.

„Pár dní potom, co jsme sem s Billií přiletěli, jsem potkal jednoho stařík. Vysloužilec jménem Crane. Byl pořádně opilej a chtěl koupit každýmu vojákovi v místnosti drink. Básnil o zašlý slávě a mrtvejch vojácích, takový sračky. No, nevěnoval jsem mu pozornost - dokud nezačal o vetřelcích. Říkal jim bojující hračky; říkal, že jsou moc dobře vybavený na přežití, než aby byli přirozený."

Ripleyová se podívala na Wilkse.

„Zajímavé," prohlásila za okamžik. „Rychlá regenerace, kyselá krev, odolnost proti vakuu - pokud by tak byli *navrženi*, vysvětlovalo by to hodně věcí."

Wilks přikývl. „Stojí to za úvahu. Jasně, pak by tu byly další otázky: Kdo ty zatracený věci vyrobil? Proč? Co chtěli?" Zastavili se před kabinou Ripleyové. „Dám vám a Billii vědět pozdějc, musím ještě něco vyřídit."

Ripleyová zavřela dveře a chvíli přemýšlela o Wilk-sově teorii. Bojové hračky? Jaká šílená rasa by mohla vyrobit vetřelce; pro jakou válku?

Bolest hlavy byla zpátky.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále,“

Billie vstoupila a rozhlédla se po holých stěnách. Účelné a praktické, jako Ripleyová, která seděla u stolu a sledovala obrazovku počítače. Vypadala unaveně.

„Ahoj, Billie,“ pozdravila a otočila se v křesle. „Děje se něco?“

„Osmnáct členů armády a půlka z toho s vojenským výcvikem,“ řekla Billie a opřela se o stůl. Sama byla dost unavená.

„Dobrá. Získali jsme s Wilksem od jeho hackerské přítelkyně nějaké, slibně vypadající materiály. Můžeme začít. Nějaké z těch lidí prověříme a můžeme vyrazit - čím dříve, tím lépe.“

Billie se usmála nad její přímočarou sebedůvěrou. Musí být skvělé umět se tak ovládat, být tak sebejistá. „Jen tak ze zvědavosti,“ neudržela se Billie. „Jak jste na tu myšlenku přišla?“

Ripleyová se zavrtěla v kresle a najednou už nebyla tak klidná. „Pamatuješ, co jsem ti říkala o své dceři?“

Billie přikývla.

„Amanda. Když jsem odešla pracovat na *Nostro-mo*, byla ještě velmi mladá. Slíbila jsem, že se vrátím na její narozeniny. Nedokázala jsem to.“ Billie opět přikývla. Tu část již znala. Ripleyová strávila desetiletí v hlubokém spánku - pokud bylo známo, držela rekord. Jen šťastnou náhodou byla objevena plující prázdným vesmírem. Billii napadlo, jak se musela cítit, když opustila svou dceru a vrátila se, jen aby zjistila, že zemřela jako stará žena. Dcera starší než vlastní matka. Hrozné.

„Cestou na Gateway jsem o ní hodně přemýšlela. Během mého spánku prožila celý život. A pak ty sny

0 jiné matce, která chce zpět své děti.“

Ripleyová potřásla hlavou a usmála se. V jejím výrazu nebyla žádná radost. „Legrační přirovnání. Já a ta hrozná příšera chceme stejnou věc.“

Billie musela něco udělat. Nepřirozeně vztáhla ruku a uchopila Ripleyovou za paži. „To je mi líto,“ zašeptala.

„Jo,“ Ripleyová se odtáhla a odmítla uklidňující gesto. „Neměla jsem žádné zjevem, co udělat, žádnou náhlou inspiraci. Jen jsem milovala svoji dceru. Schází mi a zavinila to ta příšera.“

Ripleyová upřela na Billii zlobný pohled. „Ta myšlenka nevzešla z touhy někoho zachránit nebo z mé lásky k lidskému druhu - prostě ji nenávidím, ji

1 celé to zatracené plemeno a chci je *vyhladit.*“

Zhluboka se nadechla, sklopila pohled a pokrčila rameny. „Dost historie. Máme spoustu práce.“

Billie by ráda věděla, kolik jí mohlo být; možná jako Amy? Všechny tři měly něco společného; Ripleyová, Billie a vetřelecká královna. Chtěly jen své děti... Ne. Amy nebyla její dcera. Byla jen obličejem na monitoru. Takhle na ni nemysli.

Billie si přisunula židli ke stolu a posadila se vedle Ripleyové. Na uvažování nad pohnutkami bude čas později. Ripleyová měla pravdu - musely toho hodně udělat. Po dvou měsících poflakování to neznělo tak špatně. Nedělat nic bylo horší než dělat téměř cokoliv.

4

Seržant Kegan Bako byl o deset let mladší než Wilks, ale vypadal, jako by to bylo mnohem víc. Měl dětskou tvář a světlou pleť, hladkou a bez vrásek. Wilks předpokládal, že se kvůli vojenským standardům musí holit jen jednou za dva dny.

Seděli v Bakově kanceláři u stolu pokrytého papírovými ubrousky a plastikovými obaly na jídlo. V místnosti bylo dusno a ve vzduchu byl cítit zápach sojové omáčky.

„Opravdu si nedáte? Je to lepší než ty splašky v jídelně.“ Bako neobratně manévroval s hůlkami směrem k ústům a polovina vařených nudlí mu přitom popadala. „Díky. Už jsem měl ty splašky z jídelny.“

„Smůla. Tak, co vás sem přivádí? Neříkejte, že chcete odvetu-?“

„Co, netrpěl jste už dost?“ Wilks se již s mladším mužem setkal, když hledal partnera na handbal. Od té doby spolu již několikrát hráli, a i když Bako nikdy nevyhrál, Wilks se dobře procvičil a nenudil se s ním. „Vlastně potřebuju něco zjistit. Komu bysem měl říct, kdybysem potřeboval loď?“

Bako polkl sousto nudlí a ušklíbl se. „Bohu, možná. Děláte si legraci?“

„Hypoteticky, řekněme, že bysem chtěl přivézt... zbraň, která by mohla vyhladit všechny vetřelce na Zemi. Dostal bysem lod?“

„Jakou zbraň?“

„Hypotetickou.“

Bako zaťukal hůlkami o stůl. „Tak, předně, musel byste mít důkaz. A ne hypotetický. Vemte ho ke generálu Petersovi, nebo možná Davidsovi - získejte povolení, posádku dobrovolníků a vyplňte formuláře.“ Bako provedl další útok na nudle. „Ale řeknu vám, i se solidními důkazy to bude pořádná fuška.“

„Proč?“

„Za poslední tři měsíce jsme tu měli tři pokusy dostat se na Zem a zpátky. Tři *oficiální* pokusy, jestli víte, co tím myslím?“

Wilks přikývl. Znamenalo to, že o těch ostatních nikdo nechtěl mluvit.

„První se vrátila asi tak s tuctem civilistů, ale čtyři mariňáci z osmičlenné posádky zahynuli nebo zmizeli. Z druhé jsme ztratili téměř všechny a ostatní byli těžce raněni.“ „A ta třetí?“

„Nevrátila se. Jako by o ní věci věděly a nastražily past. A s našimi možnostmi si už nemůžeme dovolit přijít o další zařízení. V posledních dnech útoku vzlétla každá bedna schopná překonat gravitaci. Některé z nich jsou tady, ale spousta je pryč a nikdo neví kde?“

Bako odložil hůlky a podíval se na Wilkse. „Plánují další výpravu; vždyť víte, jak vrchnost nesnáší, když jim někdo nakope zadek, ale já vám nic neřekl. Ale co vám chci říct, dostat loď na něco, co by možná mohlo pomoct, je nemožné. I průzkumné lodě mají teď větší cenu než diamanty.“

A Wilks chtěl jen plně vybavenou mezihvězdnou loď na let bůh ví kam, aby unesl matku všech vetřelců. Hypoteticky.

Přikývl, vstal a usmál se na seržanta s dětskou tváří. „Díky, Dimplesi. Pomohls mi.“

„Neříkejte mi tak. Hřiště C, zítra v 8.00?“

„Jasně. Svážu si ruce za zádama, aby to bylo vyrovnanější.“

Wilkse vyprovodil Bakův smích, ale jeho vlastní úsměv zmizel hned, jak vykročil ze dveří. Informace od Báká ho nepřekvapily. A kdyby to bylo jen na něm, vykašlal by se na procedury a prostě si loď vzal. Už to udělal a věděl jak na to. Ale nežil ve vzduchoprázdnu. Velel tu někdo jiný a jestli chce Ripleyová jednat podle předpisů, udělá všechno, aby jí pomohl. Ale jestli generál nesní o vetřelecký královně, jsou nahraný.

Charlene Adcoxová otevřela dveře v pevně upnutém, světle zeleném kimonu. Byla malá a téměř chlapecky vyzáblá. Měla krátké vlasy a ostré rysy a přes své oblečení vypadala zvláštně mužsky. Billie zachytila závan parfému, lehká vůně květin.

„Slečna Adcoxová?“

„Ano.“

„Jmenuji se Billie. Mohla bych si s vámi promluvit?“

„O čem...?“ usmála se Adcoxová zdvořile.

Billie se zhluboka nadechla. „O vašich snech.“

Adcoxová se *zarazila a* odstoupila od dveří. Úsměv byl pryč.

Billie vešla. Pokoj byl větší než její. Byl zde jednoduchý nábytek a na zdech japonská kaligrafie. Adcoxová ukázala Billii na matraci a sama se posadila naproti na malou dřevěnou lavici.

„Jak jste získala mé jméno?“

Billie zaváhala. Psychiatrické *záznamy* byly tajné, ale na jakoukoliv lež by ti, které kontaktovali, dříve nebo později přišli. „Jsou tu další se stejnými sny,“ řekla. „Ukradli jsme psychiatrické soubory.“

Adcoxová přikývla. „Dobře.“ Vypadala, že se jí ulevilo, a Billie tomu rozuměla. „Kolik dalších?“

„Nejsme si jisti. Přes padesát, alespoň zatím. Vždy je to stejné - je to vysílání, ne sen. Vetřelci ovládají empatii nebo telepatii. A není to náhoda.“

Adcoxová se pousmála. „Opravdu to tak nevypadá. A jak vám můžu pomoct já?“

Billie vytáhla z kapsy datovou kouli. „Můžete mi říct, kde si myslíte, že je,“ řekla. „V těchto souborech je naznačeno několik možností. Jen několik z nás je schopno určit polohu a vy to dokážete. Chceme ji najít.“

Adcoxová ztuhla. „Abyste ji zabili?“

„Ano. Ji a její děti.“ Adcoxová natáhla ruku a vzala si od Billie kouli. „Říkejte mi Char.“

Ripleyová si hodila ručník kolem krku a přešla nahá k posteli. Protáhla se na pokrývce, prsty roztažené a ruce nad hlavou. Rozhovor s Johnem Chinem byl úspěšný. Byl architekt a jeden z těch s lineární myslí. A souhlasil, že se podívá na jejich mapy. Chin nebyl bojovník a Ripleyová pochybovala, že by s nimi, až přijde čas, chtěl letět - ale stále doufala, že se najde dost vojáků ochotných riskovat...

Zavřela oči. Nebyla ospalá, ale sprcha ji uvedla do meditativní nálady. Byla zvědavá, jak Billie uspěla s poručicí Adcoxovou... kolik bylo Billii? Dvacet tři?

V říjnu, když jí bylo dvacet tři, dala Ripleyová život překrásné, brečící, dokonalé

holčičce Amandě Tei. Amy...

Ripleyová nechala svoji mysl zabloudit do minulosti.

„Šššš, Amando. Malá sladká Amandičko.“ Opakovala ta slova znovu a znovu, tichou, konejšivou mantru novorozence v náruči. Nemocniční pokoj vyvedený v pastelových barvách byl tlumeně osvětlen. Otce neznala a také nikdy nepozná; nechala se oplodnit na klinice. Pro její samotářský život to bylo bezpečnější a čistější. A teď z ní byla maminka....

Když jí sestra položila malé děťátko do náručí, rozplakala se. Byla tak nádherná, tak tichá a ospalá, tak drobná! Dokonalé malé prstíky a nehty a na hlavě tmavé, sametové vlásky.

Pracovala na tom dlouho a těžce, ale vyplatilo se to.

„Šššš, děťátko, sladká Amando,“ pobrukovala a přemýšlela, jestli ji někdy dokáže vyjádřit, jak moc ji miluje, a ukázat celou svou lásku, která by mohla hory přenášet...

Několik palců od ní se náhle objevila mužská tvář. Muž se mračil a vztahoval po ní ruku-

Ripleyová vykřikla a posadila se. Přikryla se ručníkem a rozhlédla se po místnosti. Nikdo. Ale - ta tvář, to byl -

Ta mužská tvář v její hlavě, v jejích představách. To byl-

„Bishop?“ Ripleyová zavrtěla hlavou. Android byl jedním z vojáků, *desítky* let po narození její dcery, roky po tom, co se matka nevrátila domů na narozeniny.

Kde se tu vzal? Bishop...už dlouho si na něj nevzpomněla; naposled - naposled ho viděla-

Ne. Její krásné vzpomínání se pokazilo; možná na ni toho napětí už bylo moc. Ripleyová povzdechla, zmatená a smutná nad svou neschopností vyznat se ve vlastní hlavě. Možná, že je jen unavená...

5

Ripleyová vstala a oblékla si kombinézu. Nahá se už necítila dobře.

Wilks zaťukal na Lesliiny dveře malou lahví whisky.

„Moment!“

Slyšel tlumené kroky mířící ke dveřím zakončené hlasitou ranou. „Sakra!“

Wilks se usmál. Dveře se otevřely a za nimi stála Leslie s rudým obličejem a mnula si koleno. V pozadí leželo překocené křeslo.

„Wilksi, ty pacholku,“ přivítala ho a narovnala se. Na sobě měla černý přiléhavý trikot a čelenku; na lesklé kůži se jí třpytily kapky potu. I přes svá slova se zašklebila. „To je pro mě?“ ukázala na láhev. „No, jestli nemáš čas-“

„Proč jsi přišel?“

„Chtěl jsem ti poděkovat za pomoc a napadlo mě, že si dáme skleničku. Pokud ovšem máš něco jinýho-“

Leslie odstoupila od dveří a její úsměv se rozšířil. „Vždy jsi byl galantnost sama,“ pokračovala už měkčím tónem. „Pojď dál, Davide.“

Billie seděla na nepohodlné plastové židli a sledovala, jak se na monitoru střídají obrazy ruin. Skaner zašuměl a Billie užasla, jak stará data se stále vysílají. Většinou reklamy na dávno zaniklé společnosti, někdy dokumenty a občas i fikce; často v rozdílných řečech. Billie se čas od času ve snaze najít něco skutečného, něco současného dotkla ovladače.

Hledala Amy.

Záblesk statické elektřiny a tmavá obrazovka. Najednou se na obrazovce objevil detail mužské tváře. Byl středního věku a určitým drsným způsobem i přitažlivý. Ostrému nosu a silné bradě dominovaly pronikavé, tmavé oči. Ústa měl pevně sevřená a z koutků mu vyrážely vějířky vrásek. Zíral upřeným pohledem do kamery, jako by se chystal na ni zaútočit. Něco na jeho upřímném odhodlání připomínalo Billii-

„Je to zkouška víry,“ prohlásil muž. „V nového Krista a síly, kterým Ona vládne,“ pokračoval hlubokým, podmanivým hlasem.

Spears, svitlo Billii. *Vypadá jako Spears.*

Kamera se stáhla a ukázala, že muž stojí na nízkém pódiu špatně osvětleného studia. Byl vysoký a nakrátko ostříhaný. Na sobě měl těsnou kombinézu zdůrazňující jeho bicepsy a hrudník. U boku měl připevněn dlouhý nůž. „Jmenuji se Carter Dane,“ řekl, „a spatřil jsem Pravdu.“

Mimo obraz zaslechla Billie tiché souhlasné mumlání.

„V mých rukou je síla. Bohyně mi ukázala cestu.“

Při řeči začal přecházet sem a tam. „Bohyně nepřináší strach. Bohyně nezná

strach. Všichni jsme její děti. Ona je naše matka. Nejsme Jí hodni; lidstvo selhalo.“

Další projevy souhlasu.

Dane pokračoval sílícím hlasem. „Na začátku očisty jsem měl strach. Plakal jsem strachem a sebelítostí -bál jsem se o život, o svůj a všech slabých a nehodných kolem mě.“ Dramaticky se odmlčel. „Nebyl jsem nic jiného než hromada sraček.“

„Ano!“ vykřiklo neviděné obecenstvo.

„Zbytečný a nemohoucný strach,“ pokračoval muž, „mě zanechal prázdného. Neschopného činu. *Válel* jsem se v něm; *mrzačil* mě!“ Zastavil se a obrátil se k obecenstvu.

„A Ona ke mně promluvila. Požádala mě o pomoc. Bohyně, stvořitelka takové síly, požádala bezmocného o podporu. Tak jako žádá všechny své Vyvolené. A já pro Ni sebral svoji sílu a uzřel Její lásku. Uvědomil jsem si, že smrt je hovno! Je to strach! Je to rač!“

Billie seděla jako přikovaná a zírala na obrazovku; nemohla se pohnout ani stisknout tlačítko. Další, co má sny, a úplný blázen.

Dane vydal pokyn a podsaditá žena ve špatně pad-noucí uniformě přitáhla na pódium mladého muže. Ruce měl spoutané za zády a jeho pomalá, klopýtavá chůze naznačovala, že je pod vlivem silných sedati v. Žena ho dotlačila na podlahu před Daného a zmizela zpět do stínů. Chlapec, který vypadal, že mu je něco přes dvacet, byl oblečen jen do Špinavých hadrů. Ležel na boku se zavřenýma očima.

Dane ukázal na vězně, ale pohled měl stále upřený na posluchače. „To,“ pronesl znechuceně, „je lidství. Slabost. Strach. Není hoden stát se dárcem Svatého života, ne když tolik silných a hrdých stojí přede mnou.“ Dane přejel gestem po davu před ním a dal si ruku v bok.

Položil dlaň na rukojeť nože.

Pomalu ho vytáhl a pozvedl. „Lidství přežilo svoji dobu.“

Poklekl vedle chlapce. Chlapec nevykazoval známky, že by Danovu řeč slyšel, a nebojoval, když Dane bez viditelného úsilí ponořil čepel hluboko do chlapcova hrdla.

Na jeviště vystříkla krev.

Chlapec otevřel oči a ústa, jako by chtěl promluvit. Jediné, co vyšlo, bylo nechutné, vlhké zachrchlání. Na jeho bledé tváři se rozlil výraz zmatku a bolesti. Přepadl na záda. Z rány vytryskla další krev na jeho tmavé vlasy a bílou kůži. Drobné tělo se vzepjalo v konečné křeči a oči zůstaly otevřené.

Dane přejel tupou stranou nože po chlapcově čele a zanechal na něm rudou šmouhu. Najednou rychle přejel hlubokým řezem hrotem od slabin až k hrudnímu koši. Otočil se se širokým šklebem k posluchačům.

„Pojďte a jezte!“ vykřikl. „Polykejte maso! Pohlťte staré, splyňte s Bohyní!“ Upustil nůž, ponořil jednu krvavou ruku do chlapcova břicha a pozvedl ji k ústům. Na pódium vstoupily temné osoby. Ošuntělí muži a ženy se stahovali k tělu. Bylo jich přes tucet. Šílené tváře se hlasitě smály, přibližovaly, trhaly... Dane pokračoval krvavými ústy. „My jsme Vyvolení! Svět je náš! Svět-“

Billie překonala šok a křečovitě udeřila do ovladače. Na obrazovku se vrátil statický šum a tiše, jako z jiného vesmíru, se ozvala reklama na domov důchodců. Celá se třásla. Vstala a povalila křeslo. S rukou přes ústa se rozběhla pryč od toho šílenství. V rohu místnosti stál koš; doklopýtala k němu a začala zvracet. Dávila znovu a znovu.

Pomalu si začala uvědomovat své okolí. Křeče přešly do trhavých, nepravidelných výdechů. „Klid,“ vyrazila, „klid,“ mnula si vlhké oči. Sny o vetřelcích spolu s pohledem na hroutící se svět a umírající příbuzné pro ně byly už příliš. Ale ne pro Billii. Byli nemocní, šílení; Billie byla zde a postará se, aby se věci změnily.

„Dobře,“ prohlásila a narovnala se. Odtáhla se od koše zapáchajícího zvratky. Pocítila náhlý nával nenávisti ke královně za to, co učinila. Ona a to její zatracené volání dohánějící lidi k šílenství. Nutící ty méně vyrovnané k zabíjení...

Billie popotáhla nosem, otřela si ústa hřbetem ruky a zhluboka se nadechla. Věděla, že se jí pohled na tvář umírajícího chlapce bude stále vracet; nedalo se s tím nic dělat. Teď se soustředí na to, co *múze* změnit.

Wilks položil něžně ruku na jedno z Lesliiných malých, měkkých ňader; líně se protáhla a s úsměvem přikryla jeho ruku svou vlastní.

Leželi nazí, zamotaní do propocených prostěradel a ve vzduchu se vznášela vůně sexu. Wilks se opřel loktem o pohovku. Byl klidný a uvolněný. Leslie byla dobrá milenka, vědomá si svých schopností, aniž by to dávala nějak najevo.

„Mmmmm,“ otevřela oči a podívala se na Wilkse. „Nebylo to špatný, seržo. Měli by tě povýšit.“

Wilks se usmál., Jo, myslím, že bych byl dost dob-rej instruktor na cvičáku. Nahoru, dolů, nahoru, dolů...“

Leslie se zakřenila. „No, zase na druhou stranu, tvým vtipům něco schází. Například humor.“

„Co? Hele, já jsem vtipnej.“

„Kecáš.“

Chvíli leželi v tichosti a věnovali se svým myšlenkám.

Wilks přemýšlel o rozhovoru s Bakem. Důkazy o existenci vetřelecké královny se nezdály přehnaně jasné ani jemu, a tak přesvědčit někoho, kdo neznal Billii - konkrétně generála - bude vyžadovat mnohem víc, než co zatím mají.

„Kdy odlétáte, Davide?“

„Hmm?“

„Ten vetřelec ze snů. Půjdeš za ní na konec světa. Dostaneš ji.“

Nebyla to otázka, bylo to konstatování.

„Nevím,“ řekl. „Pořád nevíme, jak - oficiální stránka je nejasná.“ Potřásl hlavou. „Ještě si ani nejsme jistí, kde je. Zeptej se, až budu vědět víc.“

„A to nemáš nic solidnějšího než nejasný snový vidiny?“

„Ještě míň -já ani nesním. Ty ale jo. Věříš tomu?“

„Jo, myslím si, že je skutečná.“ Přitulila se k Wilk-sově nahé hrudi. „Udělám pro tebe, co bude v mých silách.“

Wilks začal pohybovat rukou v malých kruzích po Lesliině plochém břiše a pokračoval směrem dolů. „Ano? Cokoliv?“

Leslie se k němu přitiskla a zavřela oči. Otočila se k němu se smyslným úsměvem v koutku rozevřených rtů.

„Na cvičišti jsi opravdu dobrej. Tak, jak se z toho střílí...?“

Ripleyová vypnula počítač, zaklonila hlavu a zívla. Myšlenky jí v hlavě začínaly narážet jedna do druhé. Bylo pozdě a prášky proti bolení hlavy nezabraly. Silnější léky byly jen na předpis a vzhledem k její zakořeněné nedůvěře k lékařům-

Zamračila se. Jak k tomu vlastně přišla? Možná sejí po dlouhém spánku v nemocnici stala nějaká nehoda. Nevzpomínala si, že by předtím vůči lékařům něco měla...

Vlastně na tom nezáleželo; bolesti nebyly nesnesitelné. Nejspíš je způsobil stres z přípravy akce.

Byla ráda, že již identifikovali planetu. Všichni, kdo snili, se kterými s Billií mluvily, ukázali na stejný systém a Leslie určila nejpravděpodobnější planetu.

Došla k posteli, promnula si unavené oči a lehla si, aniž by se svlékla. S

Wilksem již dlouho nemluvila a nevěděla, jestli získal nějaké informace o vojenské lodi. Nejlepší by bylo, pokud by získali loď oficiálně, ale pokud by to nešlo - no, existovaly i jiné způsoby.

Přemýšlela o představě, ve které se jí zjevila Bis-hopova tvář. Měla toho androida ráda, byl výjimkou z jejích negativních pocitů vůči umělým lidem, ale jeho zjevení se jí zdálo špatné, nepatřičné. Jako by nepocházelo z jejích vzpomínek. Lékaři a umělí lidé, svět vědy a osobních démonů. Možná byli všichni šílení. Možná, že ten nápad nebyl nic jiného než noční můra šílené ženy a Ripleyová jí na to skočila. Možná...

6

Ripleyová usnula.

Peter Schell byl starší podsaditý muž se stále zamračeným obličejem; i když se smál, měl stejně pokrčené obočí. Ripleyovou napadlo, že vypadá, jako by se zakousl do něčeho kyselého.

Další muž, Keith Dunston, byl daleko mladší, asi Billiina věku. Byl hubený a šlachovitý, učitel bojových umění. Dunston naslouchal Wilksovu výkladu s vlažným zájmem, jako by sledoval tenisový zápas.

Ripleyová nechala Wilkse, aby vysvětlil většinu věcí. Schůzka probíhala v soukromém dožu, kde Dunston vedl své kurzy. Po krátkém úvodu jim Wilks nastínil jejich poznatky a závěry; Schell ho několikrát přerušil otázkou, zatímco Dunston mlčel a jen si několikrát projel malou rukou krátkými zrzavými vlasy. Oba muži vypadali unaveně.

„A co když neseženete loď?“ zajímal se Schell.

Wilks pokrčil rameny. „Teď se snažíme získat posádku. Čím víc lidí bude v naší věc věřit, tím bude větší šance, že dostaneme loď“

„Dobře, ale co když ne?“

Schellova otevřená skepse šla Ripleyové na nervy. Nevěřila, že se k nim připojí...

Wilks zachoval klid: „Nebudeme stahovat kalhoty, když ještě nejsme u brodu.

Další otázky?“

Nastalo ticho. Wilks se podíval na Ripleyovou a zpátky na muže, kteří seděli a přemýšleli.

Schell mrkl na hodinky, vstal a podal Wilksovi ruku.

„Jsem rád, že jste mě kontaktovali. S tím, co jste mně řekli, se lépe vyrovnám se svými sny. Budu o tom přemýšlet a dám vám vědět.“

Wilks se chystal něco říct, ale pak si to rozmyslel a potřásl Schellovi rukou.

Schell kývl na Ripleyovou a Dunstona a odešel.

Ripleyová si povzdechla. Ne každý, kterého kontaktovali, byl nadšený šancí riskovat život.

„Jdu do toho,“ řekl Dunston.

Ripleyová na něj překvapeně pohlédla. Při Wilk-sově vyprávění nijak nereagoval, a tak předpokládala, že nemá zájem.

Dunston nevypadal, že právě řekl něco důležitého; seděl se stále stejným nečitelným výrazem na hladké tváři. „Řekněte mi, co mohu udělat.“

Wilks s Ripleyovou se usmáli. Seržant vysvětlil návrh, který plánovali podat generálu Petersovi. Zdálo se, že z učitele vyzařuje klid a síla; bude dobré mít ho s sebou.

Billie seděla na matraci Char Adcoxové a usrkávala z šálku černý čaj, čekala na odpověď. Ze začátku byla poručice nadšená, ale teď její nadšení ochladlo; ťukala prsty o svůj hrnek a mračila se. Billie byla zticha, nechtěla na ni tlačit.

„Nevím,“ řekla konečně. „Zní to dobře, ale já prostě-“ Zaváhala. „Měla jsem na Zemi rodinu,“ pokračovala. „Trvalo mi dlouho, než jsem se s jejich ztrátou vyrovnala, a tvrdě jsem pracovala, abych se dostala tam, kde jsem teď. A stejně, někdy jsem ráda, že vůbec dokážu vstát z postele.“ Podívala se na Billii a hledala v její tváři náznak porozumění.

Billie přikývla.

„Prostě nemohu...podívej. Nejde to. Promiň.“

Billie se snažila skrýt své rozčarování, ale nedokázala to.

Char usrkávala čaj a nepokojně těkala očima. Billie odložila šálek a měla se k odchodu. „To je v pořádku, Char. Opravdu. Bez tvé pomoci bychom to nikdy neuskutečnili. Rozumím ti.“

Billie došla ke dveřím. Sakra. Poručice se jí líbila a byla si jistá, že se k nim

připojí.

Otočila se. „Pokud si to rozmyslíš../'

Char pňkývla, ale nucený úsměv prozrazoval, že její rozhodnutí je pevné. Billie vyšla ven a na chodbě se zastavila. Potřásla hlavou. Chápala ji. Jelikož posledních pár týdnů byl jediný čas od znovushledání s Wilksem, kdy byla schopna popadnout dech, dobře chápala lákadlo klidu a míru. Ale pak si uvědomila, že strávila v nuceném klidu a míru příliš velkou část svého života, než aby v něm byla schopna žít delší dobu. I v případě, že na ni venku čekají příšery.

„McQuade jde s náma," oznámil Wilks. „Brewster taky. Mluvila jste s Falkem?"

Ripleyová přikývla. „Jo, ale ztratil zájem, když došlo na peníze. Řekl, že by to *uvážil,* kdybychom si chtěli koupit jeho čas."

Wilks pokrčil rameny. „Každej má svý důvody," řekl. Bylo to špatné. Potkal Falka několikrát na stanici. Byl vysoký a svalnatý, jeden z těch chlapíků, jejichž hlas slyšíte u každé partičky karet. Patřil mezi lidi, které byste nechali, aby vám kryli v boji záda.

Seděli v kabině Ripleyové a probírali možné členy posádky. Zatím to byli McQuade, Brewster, Dunston a Jones. Jon Jones byl mladý medik vypadající na svůj věk příliš vážně. Když Wilks zmínil černého doktora, Ripleyová ztuhla, ale neprotestovala. Oba věděli, že lékař je pro výpravu nezbytný.

Billie se u Ripleyové stavila už dřív, aby jí oznámila, že Adcoxová neletí. Vypadala, že ji to zasáhlo, a hned zase odešla. Wilks předpokládal, že je v komunikační místnosti a hledá Amy; v poslední době byla Amy posedlá. Wilks to chápal.

„A co Carvey? A Motoová, má zkušenosti-"

Wilks obrátil pozornost k monitoru. V horní části blikalo světlo a spolu s tichým tónem oznamovalo příjem zprávy.

Ripleyová se dotkla přijímače. Byla to Billie.

„Ripleyová, Wilksi," řekla napjatým hlasem, „nalaďte si vojenský kanál l O-V, rychle!" Přerušila spojení, než kdokoliv z nich stačil zareagovat. Ripleyová stiskla ovládání.

Obraz byl zmatený a neuspořádaný; Wilks rozeznal vnitřek obrněného člunu. Kolem přeběhl pár nohou od kolen dolů a pak další, kamera ležela na podlaze. V pozadí bylo slyšet výkřiky a střelbu. Mužský hlas mající blízko k hysterii křičel rozkazy, které byly v tom hluku jen těžko slyšitelné.

„Broillet, Reitere, zpátky! Hornoff, Anders, Sites, odpovězte! Do prdele! Nemáme-[4]" hlas utichl.

Wilks sebou trhl. Hornoff byl jedním z mužů zmíněných v psychiatrických souborech...

Na obrazovce byl jen tmavý záběr nějakého skladu. Obraz se zatřásl, jako by loď dostala zásah. V dálce byla slyšet střelba, ale žádné další hlasy.

„Co-?" Ripleyová pohlédla na Wilkse a pak zpět na monitor. Ve tváři se jí zračila směsice hrůzy a rozčílení; věděla, co sledují, i když neznala přesné podmínky.

„Výprava na Zem," odpověděl Wilks upjatě. Klouby měl úplně bílé. Bako říkal, že se chystá další.

„Staré vysílání?"

„Myslím, že ne. Chtěl jsem za Hornoffem zítra zajít." Sledoval, jak jí poznání zaplavilo tvář. Kousla se do dolního rtu. Nebyl důvod, aby to vysílali, pokud ovšem-

„Někdo to posral," předešel ji Wilks.

Najednou se ozval strašný křik vetřelce. Byl tak hlasitý, že se musel ozývat z vnitřku lodi. Žádná střelba v odpověď se neozvala.

Tlustý, pavouci obrys přešel obrazem, příliš blízko na to, aby šel přesně rozeznat - ale Wilks věděl...

„A do prdele," zamumlala Ripleyová.

Obrazovka přešla do statického zrnění a zčernala. Nikdo dlouhou chvíli nepromluvil. Jen sledovali tmavou obrazovku. Ozval se strojový, bezpohlavní hlas a informoval je, že došlo k technickým potížím.

„Byl to omyl," řekl Wilks. Pokud Billie zachytila začátek, trvalo vysílání méně než dvě minuty a ten hlas znamenal, že bylo vědomě ukončeno, l O-V byl nudný kanál věnovaný vojenským informacím a propagandě. Téměř viděl toho technika, jak se teď potí ve svém kresle. Gigantická chyba. Špatná páska ve špatný čas; kdokoliv na stanici to mohl vidět.

Vyděšeně vypadající muž vstoupil do obrazu a otočil se čelem ke kameře. Na čele a horním rtu se mu perlily kapičky potu. Podle obličeje a sestřihu to byl voják, ale oblečen byl do pomačkaného overalu.

„A budeme mlžit," poznamenal Wilks.

„Vysíláme," zašeptal hlas mimo záběr. Živě, samozřejmě.

„Ehmm, omlouváme se za přerušení plánovaného programu," začal. „Omylem byl zařazen přenos z ... výpravy na Zem před pěti měsíci." Muž byl zmatený a nepřipravený.

„Blbost," řekl Wilks. „To nebylo nikdy určený k vysílání."

„A teď se vrátíme k, ehmm, pravidelnému programu. Později bude uveřejněno oficiální stanovisko." Na obrazovce se objevil člověk ve skafandru provádějící nějaké menší opravy na vnějšku stanice. Ripleyová vypnula obrazovku a otočila svou bledou, nehybnou tvář k Wilksovi.

„Pochopí to lidi?"

Wilks zavrtěl hlavou. „Možná kamarádi mrtvých vojáků. Ale s kým stačí promluvit, než se k nim dostane rozkaz?" Wilks si uvědomil, že má stále ruce zatnuté v pěst. Uvolnil je a zhluboka se nadechl. „Chtěli to uchovat v tajnosti, stále chtějí a tvrdě za tím půjdou. Tomu věřte."

Ripleyová se na něj podívala. „Jaký to bude mít vliv na naši misi?"

Wilks se zamračil. Co se může stát. Velení nemůže zakázat lidem mluvit ... může to posunout jejich problém jakýmkoliv směrem.

„Nevím," odpověděl, „ale myslím, že to brzy poznáme."

Billie se chystala do postele, když se ozval komunikátor. Málem ho ignorovala; ať je to kdokoliv, může zavolat jindy. Byla unavená a bylo pozdě - po schůzce s Wilksem a Ripleyovou se vrátila do komunikační místnosti a strávila několik hodin hledáním Amy.

Všichni tři souhlasili, že to byla nehoda; a teď se za tu malou technickou chybu někdo pěkně potí. Opravdu zachytila začátek a během několika sekund kontaktovala ostatní; nepřišli o nic kromě pádu kamery na podlahu.

Billie vzdychla a natáhla se. Nenašla žádnou stopu po Amy a teď jí někdo volal uprostřed noci.

Stiskla příjem. „Ano?"

„Billie? Tady Char Adcoxová. Nevzbudila jsem tě? Promiň, že volám tak pozdě-"

Billie cítila, jak ji ospalost opouští. „Ne, jsem vzhůru. Co se děje?[44]

„Viděla jsi tu melu na l O-V dnes večer?"

„Jo, jasně.[4]'

Adcoxová zněla unaveně. „Přemýšlela jsem o tom, co jsem viděla, a připomnělo

mi to hodně věcí - to jistě i všem ostatním-“ Slabě se zasmála. „Promiň, jsem tak zmatená.“

„Nemusíš se omlouvat, Char, nic se neděje.“

Na druhém konci linky byla tak dlouhá pauza, že se Billie už chystala znovu promluvit, když zaslechla, jak se poručice zhluboka nadechuje. „Chci letět s vámi,“ prohlásila. Jakýkoliv náznak váhání v hlase byl pryč. „Pokud mě ovšem ještě potřebujete. Já -musím letět.“

To byl hlas ženy, kterou Billie viděla na psychiatrických záznamech, silné a nebojácné. „Dobře. Vítej na palubě.“

Dohodly se na zítřek a zrušily spojení.

Billie ulehla a pokoušela se usnout. Char Adcoxová se jí líbila a instinktivně jí důvěřovala. Byla šťastná, že s nimi poletí. A mít jednoho s lineárními sny na palubě také nebude na škodu.

Billie odplula do hlubokého spánku. Pokud vetře-lecká královna ovládla její sny, druhý den se na to už nepamatovala.

7

Ripleyová otevřela dveře a spatřila Falka. Spustil zvednutou ruku, kterou se chystal zaklepat. Vysoký muž vypadal, že nespal dobře. Páchl alkoholem a kyselým potem.

„Falk,“ pronesla, „jaká to čest. Právě jsem na cestě na snídani.“

Všimla si, že mu sarkasmus v jejím hlase neunikl. Mírně se začervenal. „No jo. Chtěl bysem si s váma promluvit o - o vaší misi. Chci s váma.“

Ripleyová překvapeně poodstoupila. Falk si to zřejmě vyložil jako pozvání; došel ke stolu a opřel se o něj. Pohled měl upřený k podlaze. Ripleyová si ho prohlédla od hlavy k patě. Když s ním včera mluvila, seděl, a tak si nevšimla, jak je ten muž obrovský. Měřil minimálně 195 centimetrů a měl alespoň 100 kilo, široký hrudník a dlouhé nohy. Ustupující blonďaté vlasy měl svázané do culíku. Jeho knír měl mírně tmavší odstín.

Rozpaky se na jeho tvrdé tváři vyjímaly zvláštně. Vypadal, že je to pro něj neznámá emoce. V koutku úst mu cukalo a těžké obočí se chmuřilo blízko u sebe.

„Nenabízíme žádné peníze," řekla konečně.

Výraz na jeho tváři se nezměnil. „Jo, já vim. Ale pomoc přece potřebujete, ne? Mrzí mě, že jsem byl takovej pitomec. Chci letět."

Ripleyová se zamračila. To nebyl muž, kterého viděla včera, hlučný, světácký, drsný pirát. Přiznal, že má také sny, ale bral je na lehkou váhu. Říkal, že k návštěvám u psychiatra ho donutila jeho žena, a považoval je za ztrátu času.

„Proč?"

Falk vzdychl a pozvedl hlavu, ale na Ripleyovou se nepodíval. „Vojenskej kanál," prohlásil a soustředěně pozoroval strop. „Slyšela jste o tom včerejším zmatku?"

„Viděla jsem to."

„Byl jsem právě uprostřed partičky karet, když to začalo. Málem jsem musel vytřást z barmana duši, aby to dal nahlas-[4]' Vypadal, jako by mu došel dech a na chvíli utichl.

Ripleyová čekala.

„Maria byla jedním z těch vojáků. Řekla mi, že bude chvíli pryč. Řekla, že je to vobyčejná vojenská buzerace. Řekla, abysem se nebál/' Falk konečně pohlédl na Ripleyovou. Viděla, že jeho oči byly celé rudé a podlité krví. „Včera večer mi nějaký hovado v kapitánský uniformě řeklo, že na její lodi došlo k ‚nešťastné náhodě' a že by byl dobrej nápad se vo tom nikde nešířit. Ten bastard tam stál a lhal mi do očí. Slyšel jsem její jméno v tom vysílání, slyšel jsem, jak někdo křičí-"

Falk přestal a roztřeseně se nadechl. Ripleyové se všechny dřívější antipatie k tomuto muži rozplynuly. Zřetelně cítil velikou bolest.

„Je mi to líto," řekla. „Přeji si, aby bylo něco, co bych mohla udělat..."

„Chci letět," prohlásil Falk. „Chci je zabít/' Nezněl rozzlobeně, ani zoufale; mluvil klidně a věcně, jako by diskutoval o počasí. „Miloval jsem jí."

„Sejdeme se zítra v dožu na palubě C v 8.00," oznámila mu Ripleyová.

Narovnal se a přikývl. Výraz na jeho tváři byl nečitelný. Ripleyová věděla, jaké to je ztratit někoho blízkého, a chápala, že nemůže udělat nic, čím by mu to ulehčila.

„Díky," řekl na odchodu. „Budu tam."

Ripleyová o tom nepochybovala.

Wilks sledoval, jak generál Peters prohlíží výtah z psychiatrických souborů pořízených Leslii. Kvůli problémům s důvěrnými informacemi a počítačovým

přístupem zahrnuli jen ty, s kterými osobně mluvili, a doplnili je o stanoviska Billie a Ripleyové. Celkem dvanáct lidí. Deset z nich souhlasilo s cestou.

„A vy tvrdíte, že ten sen je u všech stejný, seržante?“ zeptal se generál, aniž by vzhlédl. „Ano, pane.“ Wilks stál v pohovu, ruce za zády. Byli v jedné z honosnějších místností na stanici, dobře osvětlené a zateplené. Na stěnách visely pastelové kresby a křesla byla vyrobena z vysoce kvalitní umělé kůže. Peters ho nepožádal, aby se posadil.

Generál se nevyšplhal tak vysoko kvůli své velké představivosti. Stoický výraz a tvrdé oči ho prozrazovaly - standardní vojenský mozek. Navíc byl i poměrně tlustý a pravděpodobně toho v poslední době moc ne-nabojoval. Wilks již pod podobnými muži sloužil; omezenci, řídící se jen předpisy, kteří nevěřili ničemu, co neviděli na vlastní oči. Jen tu plýtval časem. Ale Ripleyová to chtěla zkusit. Proč ne...

„No, je to opravdu velmi zajímavé,“ řekl Peters a vzhlédl k Wilksovi, „ale obávám se, že v žádném případě nemohu povolit let jen na základě těchto materiálů. Budeme to muset podrobněji prozkoumat.“

Wilks se nedal. „Je tu někdo další, s kým bych mohl mluvit, pane?“

„Prosím?“

Wilks pokrčil rameny. Stále byl mariňákem, určitým způsobem. Nebyli schopni najít všechny jeho materiály, a tak byla jeho pozice nejasná. To mu dávalo při jednání s důstojníky trochu větší prostor k manévrování. „Pane, v radě jsou i civilisté. Možná by je to mohlo zajímat.“

Peters upřel na Wilkse svá prasečí očka. „Snažíte se mě přechytračit, seržante?“

„Ne, pane.“ S tím šaškem to nepůjde.

„Ano, jsou tu civilisté s jistými pravomocemi, ale když se jedná o vojenské mise s použitím *mého zařízení,* jsem tu *Bůh* já.“ Wilks byl zticha a vyčkával.

„Četl jsem vaše záznamy, seržante, a vím, že jste potížista. Nepotřebuji víc problémů, než už mám.“ Peters odložil návrh a pokynul ke dveřím.

Wilksovi bylo jasné, že tady skončil. Kdyby pomohlo lezení do zadku, k čertu, dělal už horší věci. Ale bylo by to plýtvání časem. Věděl to celou dobu, ale alespoň se udržel na uzdě. Byly časy, kdy by dal tomu tlusťochovi jednu do zubů a s úsměvem počkal na vojenskou policii.

„Děkuji za váš čas, pane.“

Generál zachrochtal, ale už na něj nepohlédl. Byl zabraný do hledání nějakých dalších papírů.

Pokušení bouchnout dveřmi odolával Wilks opravdu jen s největším vypětím.

Billie se setkala s Wilksem u Čtyř plachet. Seděl u stolu a s napnutou, zjizvenou tváří zíral do svého drinku.

„Ripleyová volala, že se o pár minut opozdí," řekla Billie a posadila se. „Jak to šlo s generálem?"

„Jak jsem čekal. Hlavu měl moc hluboko v prdeli, než aby mě slyšel." Wilks usrkl ze sklenky. „Zkurve-nýoficíři,"

Billie cítila, jak se jí sevřely vnitřnosti. Ta věc pro ni byla důležitá. Jak se vůbec dostane k Amy, jak může vůbec doufat, že je stále naživu?

„Co je to s váma dvěma?" řekla Ripleyová a posadila se ke stolu. „Jsme pňpraveni na zítřejší setkání?"

„Jo, jestli chceme letět bez lodi," zareagoval Wilks. „Generál si myslí, že jsme blázni a neni divu."

Billiino srdce ztěžklo. „Vypadá to, že jsme v koncích. Pokud ovšem nechcete tu loď *ukrást"* Ripleyová se ušklíbla. „Už jsem si myslela, že tě to nenapadne."

Wilks se zasmál. „Já to věděl. Do prdele, já to věděl."

„Snad jsi si opravdu nemyslel, že nám nějaký starý, tlustý generál půjčí lod? To byla přinejlepším mizivá šance."

Wilks přikývl. „Zase z nás budou zločinci."

„Samozřejmě, bylo by to skvělé, ale nemůžeš vždycky mít, co chceš. Čas pro plán B," pokračovala Ripleyová. „Což je ve skutečnosti plán A. Prostě si vezmeme, co potřebujeme."

„Já jsem pro," připojil se Wilks a pozvedl sklenku k přípitku: „Na zločince."

Billie se usmála a přikývla. Jako by to ještě nikdy nezkusili. Ježíši, stávali se z nich zkušení zloději lodí. První ze Země na Spearsovu stanici, pak ze stanice sem a nakonec únikový člun. Proč ne. K čertu s tím.

8

K čertu.

Wilks přehlédl skupinu, kterou shromáždili a přikývl. Všichni, s výjimkou lékaře Jonese a Dunstona, měli zkušenosti z boje. Dunston vyučoval bojová umění v dožu, kde se právě všichni nacházeli, a vypadal, že se umí o sebe postarat.

Brewster, Carvey, Motoová, Adcoxová a kapitán McQuade byli mariňáci, kteří s vetřelci bojovali od samého začátku.

Ana Motoová byla drobná, smutně vypadající žena s protáhlými rysy a výrazným smíchem. Byla také jedinou přeživší členkou speciálního komanda nasazeného na vyhledávání vetřeleckých hnízd na Zemi ještě předtím, než se situace zhoršila. Právě se smála něčemu, co jí a Billii vyprávěla Char Adcoxová; tři mladé ženy spolu postávaly v rohu místnosti.

Všichni s výjimkou Falka dorazili s předstihem. Falk vešel do doža přesně v 8.00. Ripleyová se nezmínila, proč změnil svůj názor, řekla jen, že nakonec přijde.

Wilks sledoval, jak Falk vešel do místnosti a kývl na Ripleyovou. Mohutný muž vypadal unaveně. Wilks se domníval, že Falk včera sledoval přenos ze Země a pravděpodobně někoho mezi vojáky poznal. Ale to jen hádal. Falk se posadil do plastikového křesla stranou od ostatních a zaryl pohled do podlahy. Vypadal, že ho něco velmi trápí.

Leslie se na něj usmála z druhé strany místnosti, kde diskutovala s Ripleyovou a svojí přítelkyní Mariou Tullyovou. Tullyová ztratila na Zemi celou rodinu. Měla zkušenosti s prací na počítači a bude jejich elektronickým expertem.

Wilks měl kvůli Leslii smíšené pocity. Na jedné straně by mu z osobních důvodů vyhovovalo mít ji s sebou. Na druhé straně šance na přežití mise nebyly příliš vysoké. Opravdu byl rád, že neletí; nechtěl, aby se jí cokoliv stalo.

Wilks se také usmál. Po setkání v baru se u ní stavil, aby prodiskutovali její úlohu v celé misi. I když s nimi nepoletí, hrála důležitou roli pro získání lodi.

Ripleyová přešla k Wilksovi do čela místnosti a hovory utichly. Billie opustila svoji skupinu, aby se k nim připojila. Všichni tři se předem dohodli, že řízení schůze ponechají na Ripleyové, byla přirozenou vůdkyní a všechno to byl hlavně její nápad. Wilks byl rád, že pro změnu velí někdo jiný. Bylo to tak pro něj lehčí.

„Tak," začala, „všichni víte, proč jste tady. Já jsem Ellen Ripleyová, to je Wilks a Billie. Každý z vás má určité použitelné zkušenosti, což je důvod, proč jste byli vybráni. Všichni jste pocítili přítomnost vetřelců, jejich královny - a teď nadešel čas, abychom s tím něco udělali."

Veškerá pozornost byla upřená na Ripleyovou; Wilks doufal, že tomu bude stejně i po špatných zprávách.

„Než přikročíme k detailům, musíme vás informovat o potížích, kterým čelíme. Wilksi?“

Wilks si odkašlal. „Včera jsem mluvil s generálem Petersem. Odmítl nám poskytnout loď.“ Odmlčel se. „Vlastně si myslí, že jsme jen parta magorů.“

Captain McQuade ho přerušil: „Peters je idiot.“ Dva mariňáci vedle něj souhlasně přikývli. „Divím se, že jste se namáhali. Je tak plnej hoven, že místo krkání prdí,“

Několik lidí se zasmálo.

Wilks se zašklebil. „Jo, ale ať je to, jak chce, oficiálně máme červenou. Můžeme to zkusit znova, ale podle mě je to plejtvání časem.“

Ripleyová si vzala slovo. „Proto jsme se rozhodli si loď vypůjčit,“ řekla, „a to posouvá naši hru trochu jinam. Než se rozhodnete, chci, abyste všichni pochopili, do čeho jdete. Pokud nás chytí, zametou s námi. Když neuspějeme, budeme muset po návratu čelit důsledkům - možná i když uspějeme.“

Během řeči se podívala do očí každého jednotlivce. „Neprozradili jsme Petersovi cíl své cesty, takže nás pravděpodobně nebudou stíhat - ale pokud se rozhodnete jít do toho, plán zahrnuje i krádež lodi. Pokud chce někdo odejít, teď je vhodná chvíle. Pochopíme to.“

Nastala chvíle ticha.

„K čertu,[4]" ozval se chraplavým hlasem Falk. „Nedělat nic by bylo horší.“

Ze skupinky se ozvalo několik souhlasných zamručení.

Wilks přehlédl dožo a na všech tvářích spatřil stejný odhodlaný *výraz*. Nikdo se nepohnul.

Ripleyová po chvíli pokračovala. „Dobře. Děkuji vám. Chceme odletět za několik dnů a musíme toho ještě mnoho zařídit. Právě prohlížíme lodě a Leslie“ - Ripleyová kývla na počítačovou pirátku- „nám připravuje přístupové kódy. Máme seznam lodí přicházejících v úvahu, potřebujeme zásoby a zbraně. A musíme také vypracovat plán na získání plavidla...“

Jak Ripleyová pokračovala, Wilks sledoval výrazy na tvářích lidí, s nimiž bude pracovat. Několik z nich předkládalo v diskuzi své návrhy a všichni vypadali, jako by se jim účastí na výpravě dostalo velkého privilegia. Účastí na výpravě, která je může, a pravděpodobně i bude, stát život. Jo, bude z nich dobrá posádka.

Možná ne příliš chytrá, ale kdo byl Wilks, aby mohl kritizovat.

Billie potřetí překontrolovala seznam zásob a porovnala ho s tím, co bylo

naloženo na lodi *Kurtz*. Vojenskou nákladní loď vybrali kvůli velkému úložnému prostoru, určenému k transportu tekutých toxických odpadů. Vzduchotěsná nádrž vyrobená z půl metru silne směsi trvanlivé ocele a olova měla kapacitu 10 000 krychlových metrů radioaktivního kalu. Nákladový prostor byl schopen pojmout i vetřeleckou královnu. A hlavně jí zabránit procházet se po lodi. Pokud ji chytí, pokud ji dostanou na palubu a hlavně pokud se jim povede loď ukrást...

Billie si protřela oči a rozhlédla se po místnosti. Bylo pozdě; věděla, že by se měla trochu vyspat. Ráno mají schůzku v dožu, aby probrali podrobnosti únosu lodi. Zabezpečení tu bylo minimální, ale nějaké existovalo a oni se nechtěli nechat chytit.

Ona a doktor Jones dostali na starosti potraviny, i když seznam od Leslie vypadal dostatečně. Kurtz byl dimenzován pro dvacet lidí; byly zde APC a automaty na jídlo byly nacpané pastou a koncentráty, které byly dobré na deset let. „Dobré[44] bylo relativní; budou chutnat jako bláto, ale budou jedlé. Loď byla natankovaná a připravená ke startu. Všechny slasti domova. Vlastně to bylo lepší než na stanici.

I přes vyčerpání byla Billie příliš vzrušená, než aby mohla usnout. V hlavě jí vířila neuspořádaná směsice nadějí a vzpomínek na všechno, co prožila, a lidi, které znala. Ať už byly sny, které prožívala v nemocnici na Zemi jakkoliv hrozné, teď byly horší. Wilks. Mitch. Teď Ripleyová. A, samozřejmě, Amy.

Třeba poletí, udělají, co chtějí, a nějak přežijí. A třeba to bude konec všeho.

Amy. Kurtz není pravděpodobně vybaven na přijímání signálů z takové vzdálenosti, takže nebude vědět, jestli Amy a její rodina jsou stále naživu. Poslední vysílání zhlédla před několika dny, ale nešlo zjistit, jestli to bylo živé vysílání nebo nahrávka; Billie chtěla věřit, že pocházelo ze současnosti. Cítila, že Amy je tam dole a možná se modlí, aby ji někdo osvobodil.

Ripleyové plán by mohl vše vyřešit.

Billie se vrátila k první položce seznamu a zívla. Věděla, že nic neschází, ale chtěla to ještě jednou zkontrolovat. Žádnou druhou šanci nedostanou - až budou na palubě, nebude pro ně návratu.

Sakra. Už teď bylo na návrat pozdě.

Ripleyová seděla na podlaze tlumeně osvětleného doža. Byla sama. Bylo časné ráno. Posádka dorazí za půl hodiny a pak už nebude mít čas přemýšlet.

Věděla, že naplánovali všechno do nejmenších detailů. Byli připraveni tak dobře, jak to jen bylo možné. Pravděpodobně by mohli strávit další den nebo dva rozebíráním podrobností, ale vyčkávat uměl každý; teď byl čas konat. Příliš plánování přineslo příliš pochybností. Dělali, co mohli.

V duchu si procházela seznam posádky: ona, Billie a Wilks. Adcoxová a ostatní mariňáci: Falk, Dunston. Tullyová, Lesliina programátorská kamarádka. A Jones...

Byla to dobrá posádka. Zkušební scénář proběhl bez problémů; samozřejmě, v reálných pomínkách to bude něco jiného, ale posádka se zdála dostatečně odhodlaná a sebevědomá, aby překonala jakékoliv potíže. Jediná část plánu, která jí dělala starosti, bylo překonání stráže u lodi - ale ty naštěstí sledovaly hlavně přilétající lodi, varovaly před loděmi infikovanými vetřelci nebo ovládanými někým nebezpečným. Jako například generál Spears, který s sebou přivezl Billii a Wilkse jako černé pasažéry. Mělo by to vyjít. Ripleyová doufala, že to bude tak lehké, jak to vypadalo. Ale ze zkušenosti věděla, že to tak ve skutečnosti nechodí.

Tak se soustředila na přípravu akce, že neměla čas si odpočnout. Ne, že by ho od doby, kdy narazila na vetřelce, někdy měla. Pro ni to netrvalo ani tak dlouho, ale ve skutečnosti to byla větší část století. Teď ti zatracení vetřelci ovládali Zemi a lidstvo bylo lokální sílou třetí úrovně.

Nenávist vůči vetřelcům byla její součástí stejně jako barva vlasů nebo výška. Ovlivňovala všechno, co dělala. Byla hybnou silou za vším, čím prošla, než se dostala sem. Trpce se usmála. Kde vlastně je? Sedí v tmavé místnosti a chystá se se skupinou bojovníků ukrást loď, letět přes celou galaxii a zajmout královnu všech vetřelců. A pak ji případně použít k nalákání a zabití všech ostatních vetřelců.

Ripleyová si povzdechla. Dosavadní rozhodování byla jednoduchá, byly to otázky lidské morálky. Ale teď to šlo mimo ni. Mohlo to stát životy, mohlo to stát i její život. Většinou se snažila nepřijímat odpovědnost za ostatní, ale teď to bylo jiné.

Sakra, *pokaždé* to bylo jiné.

Pomáhalo, že si byla vědoma jedné věci - nechtěla zemřít, ale pokud by to znamenalo zničení té děvky královny nebo jejího hnízda, šla by do toho. Tu volbu udělala po *Nostromu* a stala se pro ni vším. Ty věci ji stály příliš mnoho. Posádku. Rodinu. Celý život. Už jí nic nezbývalo.

9

Ripleyová zavřela oči a čekala na ostatní.

Dunston s Tullyovou procházeli chodbou k doku D6 a hlasitě diskutovali o po-

litických záležitostech na stanici. Když zahnuli za roh, dostali se do pozice, z které mohli vidět všechny přítomné stráže.

Dunston signalizoval za nimi jdoucím Ripleyové, Wilksovi a Falkovi. *Žádné* stráže.

Wilks byl dostatečně blízko, aby spatřil, jak Tullyová vytáhla malou klávesnici a napojila se do panelu na zdi. Přikrčila se a začala rychle vkládat kódy.

„Já nevím. Chci říct, že slibovat, že zlepšíš podmínky, je dobré, ale oni to říkají od doby, co jsem přiletěl...“ Wilks s ostatními se pomalu blížili ke dveřím, zatímco Tullyová kontrolovala monitory.

Dunston stále reptal nad kvalitou jídla podávaného v jídelnách. Podle rozmístění v počítači tu žádné stráže být neměly, ale Ripleyová trvala na kontrole.

Tullyová vzhlédla od obrazovky a zakřenila se. „Čistý vzduch,“ oznámila tiše.

Wilks si oddechl. Aby se dostali přes strážní lodě, bylo důležité dostat se co nejdál nepozorovaně. Jakmile spustí poplach, jejich šance rychle poklesnou.

Kurtz trůnil u doku D6; cestou k němu museli překonat troje dveře - tyto, vstup do vzduchového zámku a vlastní vchod do lodi. Všechny byly chráněny počítačovým kódem a složitost vstupního systému znamenala, že zde pravděpodobně nebudou žádné stráže, jeden z hlavních důvodů výběru konkrétní lodi.

Dostanou se do nákladové kabiny a zavolají zbytek posádky; *záznam* hlasu kapitána McQuadea jim otevře vstup na Kurtz. Ke vstupu na palubu bylo třeba jen oprávněného pilota a příslušných kódů. Kódy lehce obstarala Leslie s Tullyovou.

Možná příliš lehce...

Zatímco si Tullyová připravovala přenosný počítač, vydal se Wilks k nejbližšímu komunikátoru, aby dal vědět Billii a ostatním, kteří čekali v Brewsterově kabině. Mariňáci vyzvedli ze skladu všechny zbraně a munici, co byli schopni unést, a použili k tomu Pe-tersův osobní přístupový kód. Wilks se hodně nasmál, když to Leslie navrhla. • Nakonec jim Peters přece jen pomohl.

Wilks rychle prošel chodbou D k veřejnému komunikátoru a vložil Brewsterovo číslo. „Jo?“

„Nazdar, Brewstere, tady je Wilks. Nechceš se stavit na skleničku?“

„To nezní špatně. Uvidíme se v baru.“

Wilks se odpojil a vrátil se do prázdné místnosti. Zatím vše klapalo. Pokud se nic nepokazí, bude tu Billie s ostatními do dvou minut nebo dřív. A pak už jim nebude stát nic v cestě-

„Hej,“ ozvalo se za ním.

Wilks se *zarazil a* pomalu se otočil. Blížil se k němu statný, mladý muž v uniformě a netvářil se příliš vlídně. Ruku měl položenou na omračovací pistoli.

„Kde si myslíte, že jste?“

Brewster kývl na ostatní mariňáky a všichni vstali. Byli ověšeni četnými zavazadly. Zbraně, munice, různé nástroje. Nikdo nepromluvil. Billie přiskočila k Jonesevi a pomohla mu s jeho přístroji, malým diagnostickým přístrojem a několika zavazadly s lékařským materiálem. Usmál se a na jeho čokoládovém obličeji zazářily bílé zuby.

„Zdá se, že z nás co nevidět budou zločinci,“ prohlásil nervózně.

Billie mu úsměv oplatila. „Za chvíli si na to zvykneš,“ uklidnila ho. „A navíc, zločinci už jsme. Spiknutí.“

Adcoxová vyrazila první, jako hlídka. Nenesla žádná zavazadla a měla jít půl minuty před ostatními.

Po ní vyrazili Brewster a McQuade.

Billie tiše počítala do desíti.

Carvey a Jones vykročili.

Jako poslední šla Billie s Jonesem. Billie cítila, jak jí bije srdce a jak jí i přes chladný vzduch stéká mezi ňadry potůček potu.

Amy, vytanulo jí na mysli. Vyrazili do chodby.

Wilks se na strážného usmál. „Snažím se najít bi-olaboratoř D-2, mělo by to být někde tady.“

Zdálo se, že se strážný mírně uvolnil, ale výraz na jeho obličeji se nezměnil. „Špatný směr. K laboratořím musíte jít zpátky,“ prohlásil a ukázal za sebe, „a první odbočkou doleva.“

Wilks potřásl s úsměvem hlavou. „Díky.“

Voják přikývl a prošel kolem Wilkse směrem k D-6, kde měli na Wilkse čekat ostatní.

„Jste si jistý, že to není doprava?“ zavolal nahlas Wilks po několika krocích.

„Ano, jsem si jistý. A teď-“

„Protože jsem šel doleva předtím, myslím a domnívám se, že to je vpravo. Chci říct, zpátky k výtahům je to doprava, správně?“[4] Wilks blábolil stupidním, ale

přátelským hlasem. Doufal, že ho ostatní zaslechnou.

Strážný se otočil a přistoupil k Wilksovi. Jako by doufal, že tak bude jeho odpověď srozumitelnější.

„Podívejte. Běžte zpátky. Až se dostanete na křižovatku, jděte doleva. *Doleva.* Rozumíte?“

„Doleva. Aha. Mám to.“

Voják zavrtěl hlavou. A rozptýlený Wilksovým představením vyrazil pryč od D-6.

To bylo dobře, protože jinak by ho musel Wilks omráčit.

Wilks si oddechl, počkal několik vteřin a vyrazil zpátky. Stáli ve skupině před dveřmi, všichni kromě Falka; obrovitý muž vystoupil ze záhybu chodby, byl připraven vyřešit případné potíže. Slyšeli totiž Wilkse, jak hovoří se stráží.

Ripleyová tázavě pohlédla na Wilkse.

„Jdeme na to,“ řekl Wilks.

Ale než se Tullyová stačila pohnout, dveře se otevřely.

Stál v nich muž v pracovní kombinéze a držel něco, co vypadalo jako zbraň.

Billie s Jonesem šli bok po boku chodbou. Ani jeden z nich nepromluvil. Došli k první odbočce a Billie spatřila, jak Motoová a Carvey zahýbají za roh. Uvolnila se. Zdálo se, že vše probíhá hladce. Napadlo ji, jak se asi vede skupině s Ripleyovou.

Dunston vykročil kupředu, jako by chtěl překvapeného opraváře přivítat. Mechanický nástroj zřetelně nebyla *žádná* zbraň; muž ho upustil a pozvedl ruce sevřené v pěst. Byl překvapený, ale ne vystrašený. Neměli tu co dělat, a on to věděl.

Dunston pozvedl ruce zadní stranou zápěstí směrem k opraváři. Ripleyová si všimla, jak muž zmateně zamrkal-

Učitel bojových umění se rychle pohnul dopředu, téměř se krčil. Vyrazil prsty k mužovým očím.

Dělník pozvedl ruce, aby si chránil obličej, a-

Dunston upadl na podlahu a udělal něco rychlého s nohama-

Dělník vyjekl, zavrávoral a tvrdě narazil do podlahy.

Wilks skočil a přikryl dlaněmi mužova ústa, ale ten se již nehýbal. Zřejmě se uhodil do hlavy a byl v bezvědomí. Všechno se udalo v průběhu několika vteřin. „Dobrá práce,“ prohodil Wilks. „Uvnitř už nikdo není,“ řekl Dunston. „Ale musíme

si pospíšit. Někdo sem jde.“

Billie a doktor byli téměř v doku, když před sebou zaslechli kroky.

Billie ztuhla a dotkla se volnou rukou doktora. Zastavil se a podíval se na ni. V jeho tváři se zračil neklid. Zdálo se jí, jako by se zastavil čas, ale v hlavě jí rychlostí blesku prolétaly výmluvy. *Jdeme k nehodě, on je lékař, já mu asistuji, jdeme přednášet-*

Před nimi se objevila udýchaná Adcoxová. Oba si současně oddechli, ale výraz na tváři poručice byl znepokojující. Adcoxová vzala jedno ze zavazadel.

„Potíže,“ oznámila a vydala se k doku.

Billie se v poklusu zařadila vedle Char a Jonese. Adcoxová neplýtvala časem na vysvětlování a Billie se neptala; stejně se to brzy doví.

Wilks vtáhl opraváře dovnitř a pak se otočil k Dunstonovi: „Kdo to je?“ zeptal se.

„Další dělník.“

„Jak-?“ chystal se Wilks zeptat, jak to může vědět, jestli má mimosmyslové vnímání nebo něco podobného, když si toho sám všiml.

V rohu velké místnosti stál stůl, ke kterému se ležící muž zřejmě chystal usednout ke snídani. Jenomže tu byly dva talíře, dvě židle a dva hrnky kouřící tekutiny.

„Mystika,“ odpověděl Dunston. „Staré orientální tajemství, vědomí vícenásobných káv.“ Dorazila Adcoxová následovaná Billií a Jonesem.

Wilks se k ní otočil. „Ať jdou všichni dovnitř, hned. Očekáváme společnost.“

Tullyová již pracovala na vzduchovém uzávěru a Falk vyběhl do chodby, aby ostatním pomohl s vybavením.

Wilks pohlédl na tvář Ripleyové a spatřil na ní stejnou otázku, kterou cítil na své: Kolik mají času?

Billie vběhla do místnosti, Falk za ní zavřel dveře a Carvey u nich poklekl s letlampou. Zablesklo se jasné světlo. Carvey rychle přiletoval část dveří k rámu a odstoupil.

Motoová vybalila jednu z karabin a namířila ji na zablokované dveře.

Tullyová stále vkládala kódy vzduchového zámku.

„Rychle,“ popoháněla ji Ripleyová.

„Dobře, dobře...“ odpověděla Tullyová jakoby sama k sobě. „A - mám to!“

Dveře vzduchového zámku zajely do stěny. Tullyová odpojila počítač, přeběhla několik metrů ke *Kurtzu* a napojila se na ochranný systém.

McQuade šel za ní a ostatní v napětí čekali. Připraveni vyrazit.

Za nimi zabzučel otevírací mechanismus dveří. Pak znovu, tentokrát déle. Místností se rozléhal vysoký tón. Byla to vteřina nebo dvě, ale jim se to zdálo jako věčnost. Nakonec někdo zabušil na dveře.

„Diestlere,“ ozval se ženský hlas tlumený tlustým plastikem. „Hej, otevři!“

Muž na podlaze, Diestler, tiše zasténal a pohnul hlavou. Motoová na něj namířila zbraň, ale muž se už ani nepohnul.

Ripleyová se otočila k Wilksovi, ale ten už byl na cestě ke dveřím.

Bušení nepřestávalo. „Ty blbče! Už to začíná chladnout. Otevři!“

Wilks stiskl ovládání dveří. Mechanismus zabzučel, ale dveře se ani nehnuly.

„Vydrž!“ křikl Wilks. „Zaseklo se to!“

Žena nic neříkala. Ripleyová zatnula zuby a doufala, že Wilks zněl alespoň trochu podobně jako nehybný muž.

„No dobře,“ ozvala se žena na druhé straně dveří. „Dělej, čaroději, sprav tu zatracenou věc, chladne mi tady snídaně.“

Ripleyová viděla, jak si celá posádka oddechla. Wilks jim právě získal trochu času.

Tullyová přestala psát a pokynula McQuadeovi, aby přistoupil. Na úrovni obličeje se z monitoru ozval tichý počítačový hlas.

„Velící pilot, vložte prosím hlasový přístupový kód/'

„McQuade, Eric D., kapitán. A-sedm-nula-pět-nula-B,“ nahlásil McQuade.

„Děkuji.“

Tullyová naťukala poslední kód a po tváři se jí rozlil vítězoslavný úsměv. Triumfálním gestem stiskla tlačítko „vlož“.

Ripleyová se usmála. Už jsou skoro-

Nic se nestalo.

„Nesprávný kód. Přístup zamítnut. Vložte prosím nový kód.“

Wilks sebral nástroj, jenž opravář upustil, a pozorně ho zkoumal. Byl to nějaký

druh počítače, podlouhlá krabice s několika vývody.

Ženě na druhé straně *začala* docházet trpělivost. „Dělej, Diestlere, nebo si tady sednu na tu zatracenou podlahu a všechno sním - i tvojí porci. A neříkej mi, že si ty dveře dodělal, zatímco jsem byla pryč/'

Wilks se podíval na přístroj a strnul. No jasně, *no jasné!*

„Diestlere, řekni něco.“ Zena zněla podezřívavě. „Co tam vlastně děláš. Snažíš seje vyrazit nebo co?“

„Ještě chvíli,“ křikl Wilks. „Snažím se je přeprogramovat/' Musí jí to dojít. Wilks se otočil a rozběhl se ke *Kurtzovi* jak nejtišeji uměl.

„Nemám žádné nove kódy!“ řekla Tullyová. „Tak je to. Museli je změnit včera.[4]'

Kolem ní stála strnulá posádka.

„Můžeme je odpálit?“ zeptal se Jones.

„Ne, spustili bysme poplach,“ řekl Falk. Rozložitý muž vypadal naštvaně. „A navíc by nebylo moc dobrý, mít v lodi velkou, zkurvenou díru.“

Billie si *začala* zoufat. Zastaveni blbými dveřmi-

Wilks se kolem ní protáhl a podal Tullyové krabici. „Zapoj to. Rychle!“

Tullyová ji popadla a připojila ke svému počítači.

Ripleyová pohlédla na Wilkse. „Co-!“

„Nový přístupový kódy. Generál je paranoidnější, než jsme si mysleli.“

Dveře se otevřely.

McQuade a Ripleyová se připoutali, zatímco ostatní pobíhali kolem a připravovali se k letu. Při troše štěstí ještě technická nikoho neupozornila. Pokud ano, mají velké potíže. McQuade zadal rozkazy k odpojení a z interkomu se ozval hlas.

„Kurtz/, identifikujte se, prosím.“

„Tady kapitán Eric McQuade. A kdo jste vy?“ McQuade mluvil stroze a netrpělivě.

„Pane. Tady poručík Dunn, pane, z *Kirklandu*. Prosím udejte důvod a autorizaci. Pane.“

„Operace Šíp,“ oznámil znuděně McQuade. „Přístup P-dva-jedna-čtyři-nula-dva.“ To byl kód generála Peterse.

Na druhém konci bylo chvíli ticho. „Pane? Pro tento sektor nejsou na programu

žádné mise.“ Dunn zněl velmi mladě a velmi nervózně. „Můžete prosím počkat, zatímco kontaktuji generála - pane?“

„Ježíši Kriste! Peters rozjede další akci proti vetřelcům, aniž by řekl nějakýmu zelenáčovi, a my musíme čekat, až ho vytáhnete z postele, aby vám to potvrdil. Přemýšlejte, synu. Proč bychom chtěli někam letět? Pro zábavu?“ McQuade udělal pauzu. „Dobře. Dělejte. Ale doufejte, že má generál dobrou náladu, poručíku.“

Opět bylo ticho. Nakonec Dunn promluvil: „Promiňte, pane. Hmm. Pokračujte, přístup potvrzen. Hodně štěstí, pane.“

Wilks s Ripleyovou se na sebe zašklebili a Wilks poplácal McQuadea po zádech. Slyšel, jak se za nimi ostatní smějí. Odešel se připoutat na své místo a cítil přitom soucit s poručíkem Dunnem; v době, kdy dojde na ověření generálem, budou z dosahu a poručík bude mít pekelné problémy.

Když si sedal, Billie se na něj usmála. „Jedna nula pro dobré hochy.“ Wilks se připoutal a pak odpověděl: „To byla ta lehčí část.“

Přikývla a její úsměv mírně pohasl. Wilks si opřel hlavu o křeslo a zhluboka si oddechl.

10

Už nebylo návratu.

Ripleyová zůstala vzhůru jako poslední. Znovu kontrolovala nastavení kurzu a chvěla se u toho chladem. Měla na sobě jen košili a spodní prádlo, postačující do'spací kóje, ale trochu málo pro chladné lodní prostory; recyklace vzduchu a vytápění bylo již omezeno na minimum. Systém začne opět pracovat několik hodin před jejich probuzením - nebo před *jejím* probuzením. Nastavila přístroje ve své kóji, aby ji probudily několik hodin před ostatními. Neměla k tomu žádný konkrétní důvod, jen instinkt.

Dokončila poslední kontrolu, odvrátila se od počítače a naboso vyrazila ke své kóji. Kolem ní odpočívali ostatní členové posádky, všichni hluboko ve svých snech. Ripleyová doufala, že spí klidně; až doposud se všem na *Kurtzu* dařilo dobře a Ripleyová byla ráda, že má jejich pomoc.

Naposled se rozhlédla po místnosti a zauvažovala, zda bude mít ve spánku, který byl spíš stínem smrti, nějaké sny...

Spustila mechanismus a znovu se zatřásla, ale tentokrát ne kvůli chladu.

Wilks zde již byl, tím si byl jistý. Stále na temném místě a vzduch kolem žil strachem a napětím.

„-jsou všude kolem nás!“ vykřikl někdo za ním. Hlas mu byl povědomý. Někde před ním v horké, vlhké tmě *zazněl* poplašný signál. Stěny pokrývaly tlusté provazce lesklé černě.

„Ne,“ pronesl tiše.

To není možné. Byl na Rimu, kde vetřelci povraždili jeho oddíl a kde zemře -

„Zavři hubu!“ zařval. Věděl, co musí udělat. Už to jednou prožil. „Udržujte střelbu, zvládneme to!“

Osm členů mužstva bylo mrtvých; jako desátník měl nejvyšší hodnost a musel se ujmout velení-

Ve vetřeleckém hnízdě se ozývaly výbuchy; na uši útočil zvuk výstřelů.

Na ruce mu visela malá, plačící holčička. Billie.

„Klid, malá,“ uklidňoval ji. Když ji zvedal, obrátila k němu uplakanou tvář. Všude kolem řvali vetřelci a zbraně jim odpovídaly. „Klid. Vracíme se na loď. Všechno bude v pořádku.“

Chtěl se rozběhnout, ale měl nohy přilepené k podlaze. Všechno probíhalo neuvěřitelně rychle a on se nemohl hýbat. Vykřikl další rozkazy, aniž by viděl, komu velí. Kdo ještě zbývá?

„Střílejte na cíle, krátké dávky! Nemáme dostatek munice na automatizovanou palbu!“

Měli před sebou zamčené dveře. Budou si muset prořezat cestu, rychle. Reaktor za chvíli exploduje a za zády mají tlupu zabijáckých stvůr-

Pokusil se postavit Billii na zem, ale ta se rozkřičela. Bože, byla tak malá, tak bezmocná! „Musím otevřít dveře,“ vysvětlil jí.

Někdo vystoupil ze tmy a podržel Billii. Wilks se vděčně otočil a-

„Leslie?“ Byla oblečena v kamuflážní uniformě, pušku přes rameno.

„Mám jí,“ řekla s úsměvem.

Špatně, něco tu nehrálo-

Neměl čas na přemýšlení. Vytáhl plazmový hořák a zapálil ho. Pohyboval hořákem až se uhlíkový zámek tavil a tekl jako voda.

Dveře se otevřely.

Věděl, co přijde. Věděl, že tam bude čekat královna. Už se mu o tom zdálo...

Ale - ne.

Vstoupil do černé, prázdné chodby a zvuky za ním odumřely. Bylo zde mrtvé ticho.

Stála tu Billie. Ne ta malá holčička, kterou byla před chvílí. Dospělá žena v rozepnuté vojenské uniformě. Spatřil jedno z jejích malých ňader perlící se potem. Šla k němu. Její tvář byla chladná a krásná.

„Davide," zašeptala a přitiskla se k němu.

Podbřišek ho pálil a cítil rostoucí erekci.

Točila se mu hlava. Ne, to nebylo správné. Překonal to. „Billie," začal, „musíme pryč, nemáme čas na-" Umlčela ho polibkem. Objížděla jeho rty měkkým jazykem. Wilks zavřel oči a Billie sunula ruce krouživým pohybem z hrudníku dolů na břicho a pak...

Začínal se oddávat rozkoši, když se opět ozval rámus. Poplach, střelba, výkřiky-

Odtrhl se od Billie a sáhl k pasu pro zbraň, pro něco. Rychle!

Byl sám, neozbrojen. Točil se dokola a hledal Billii, hledal kohokoliv-

Slyšel, jak se vetřelci blíží, ale zatím nic neviděl.

Počítačový hlas ho informoval, že reaktor exploduje za pět vteřin.

„Ne!" vykřikl a klesl na kolena. „Ne, ne, ne-!"

„Tři sekundy. Dva. Jedna."

Svět se zbarvil do bělá.

Billie a Ripleyová šly bok po boku tmavým, odpadky pokrytým tunelem na Zemi. Nebylo ani teplo, ani zima; vzduch byl nehybný. Billie několikrát pohlédla na Ripleyovou, ale starší žena upírala pohled před sebe.

Hledaly Amy. Billie se domnívala, že jsou v nějakém dopravním tunelu; chtěla se zeptat Ripleyové, ale nemohla najít správná slova. Neřekla nic.

Billie byla rozrušená, bála se, že Amy nenajdou. S Ripleyovou se cítila jistěji. Věděla, že jestli dokáže holčičku někdo najít, je to ona. Nazáleželo na tom, kdo ji najde, hlavně, aby byla v pořádku...

Dorazily na rozcestí. Obě chodby mizely v temnotě a Ripleyová se beze slova vydala tou levou. Billie ji chtěla následovat, ale Amy mohla být kdekoliv. Vešla do

druhého tunelu.

Snažila se udržovat stálé tempo. Zdálo se jí, že uběhlo několik hodin. Jedinými zvuky byly její kroky a dech odrážející se od stěn. Věděla, že by neměla vidět vůbec nic. Nebyla tu světla, ale přesto byla schopna rozeznat několik stop vzdálený povrch tunelu. Pokračovala v chůzi.

Najednou před sebou zaslechla zvuk. Zastavila se a poslouchala. Plakalo tam nějaké dítě a chodbou se nesl osamělý křik. Akustika zde byla pokřivená, a tak nemohla určit přesnou vzdálenost.

„Amy!“ zavolala.

Pláč pokračoval.

Billie se rozběhla. Byla si jistá, že je to ona. „Vydrž, Amy! Už jdu!“ Její hlas zněl divně spolu s ozvěnou ploše.

Běžela dlouhou dobu, dokud nespatřila zatáčku. Věděla, že za ní najde Amy. Uplakanou a šťastnou. Po tom všem, konečně-

„Amy!“ Oběhla roh a s bijícím srdcem se zastavila. Zasáhlo ji čiré zoufalství, tvrdý déšť, studený a neúprosný.

Tunel se dělil do pěti chodeb. Někde před sebou slyšela Amy. Ať se snažila sebevíc, nebyla schopna určit tunel, z kterého pláč vychází.

„Kde jsi?“ vykřikla, ale nedostalo se jí žádné odpovědi, až na vzlyky malé, ztracené holčičky.

Billie klesla na podlahu a položila hlavu do dlaní. Cítila se tak osamocena jako nikdy předtím. Rozplakala se. Cítila se ztracená a vystrašená jako ta malá dívka.

Z dálky zaslechla své jméno. Ale nebyla to Amy. Neměla sílu odpovědět a ani se nesnažila. Amy nikdy nenalezne, teď už to věděla.

Plakala, dokud se celá nekoupala v slzách. Už neexistovala žádná naděje.

11

Žádná naděje.

Ripleyová vsunula nohy do připraveného páru bot a zívla. Cítila se rozlámaná a vyčerpaná. Ze spánku ji bolela hlava. Věděla, že jakmile se začne hýbat, pocit zmizí, ale to jí nebránilo závidět klimbajícím členům posádky. Byly okamžiky, kdy se spánek zdál nekonečně lákavější než vstávání.

Vzdychla, vstala, protáhla ruce nad hlavou a pak se sehnula a dotkla se palců na nohou. Když si masírovala ruce, vyvstalo jí na mysli zpola zapomenuté rčení -něco jako že ranní ptáče dál doskáče. Vzduchový systém začal pracovat podle programu, v místnosti se ozývalo tiché, mechanické hučení, ale v místnosti byla stále taková zima, že viděla vlastní dech. Až vstanou ostatní, bude již teplo - ranní ptáčata byla zřejmě horkokrevná stvoření.

Spala klidně a bez snů. Vzbudila se, když už ne svěží, tak alespoň připravená k akci. Hrubý plán dostat královnu na Zem, byl v pořádku, i když možná ne zcela realistický. Ale detaily ještě čekaly na upřesnění. Například, jak dostat tu zatracenou věc na palubu - pravděpodobně nebude stačit jen slušně požádat: *Promiňte, vy čubko, šla byste s námi ?*

Dobře, jedno po druhém. Na cílovou planetu dorazí za tři dny, a to je dost času, aby je něco napadlo.

Ripleyová viděla plány *Kurtze* na stanici Gateway, ale možná, že ji při procházce něco napadne.

Vyšla do studené chodby.

Kurtz byla víceúčelová nákladní loď, byla schopna letů v hlubokém kosmu i v planetární gravitaci. Vypadal jako klasická kulka s ploutvemi - plochý spodek s manévrovacími křidélky - víceméně aerodynamická. S podobnými loděmi se učila létat. Pilotní licenci získala na téměř shodné lodi.

V horní části, kde teď stála, se nacházely malé kajuty rozdělené hlavní chodbou vedoucí celou lodí. Řídící místnost byla vlevo vpředu. Před ní byla řada dveří

vedoucích do kajut posádky.

Proč si neudělat malou exkurzi.

Vydala se směrem k zádi.

Každá místnost měla vlastní umyvadlo, ale sprcha byla kvůli regulaci vody společná. **Za** tělocvičnou byla lodní ordinace. Za plexiflexovými dveřmi vypadala chladná a sterilní. S trochou štěstí ji nebudou potřebo vat... Dorazila na konec chodby a otočila se směrem k přídi. Po levici měla velký sklad, do kterého před spánkem mariňáci uložili vybavení. Pak tu byla jídelna. Při myšlence na jídlo zakručelo Ripleyové v žaludku. Zastavila se a pohlédla na sklopené stoly a židle. Místnost bude sloužit i jako konferenční místnost. Rozhodla se, že se nají až s ostatními, a s přemáháním pokračovala dál.

Za jídelnou se nacházely spací kóje. Byla to dobrá loď. Trochu větší než potřebovali, ale to nebyla nevýhoda. A navíc, uvědomila si, zloději si nemohou příliš vybírat.

Potřásla hlavou. Zase vězela v problémech, výhra nebo prohra.

Vešla do řídící místnosti. Minula více než dvacet křesel pro posádku a dorazila do oddělené pilotní kajuty. Chvíli stála a pozorovala řídící pult. Kontrolky blikaly a zářily do tmavé místnosti. Vše v pořádku, samozřejmě. Jinak by už lodí zněl poplach. Vydala se k jednomu z pěti lodních schodišť, aby prohlédla dolní palubu.

Rychle prošla počítačovým centrem a hangárem pro APC. Zastavila se u dvojitých dveří do nákladového prostoru. Cítila, jak se jí zrychlil tep. To bylo místo, které hledala, nový královnin domov. Zhluboka nabrala do plic ledový vzduch a vstoupila dovnitř.

Byl to obrovský prostor, celý, až na pomocná světla, pokrytý karbonovou vrstvou. Světla byla ukryta za tlustou vrstvou průhledné oceli. Místnost s odolným povrchem proti kyselině jí připomínala vnitřek střeva. Vnější vrstva byla suchá, ale i přesto se téměř slizce leskla. Byla tu dvě schodiště vedoucí ke spacím komnatám a do jídelny. Obě měla na vrcholu vzduchotěsné a zesílené dveře. Stejně je budou muset pro jistotu vyztužit. Toto místo bylo schopno udržet ty něj agresi vnější radioaktivní odpady, které bylo lidstvo schopno vyprodukovat. Konstruktéři předpokládali, že nebezpečný odpad bude uskladněn v bednách, případně v barelech, ale v případě nutnosti bylo možno celý prostor utěsnit a odpad sem přivést speciálním potrubím. Celý prostor se tak změní na obrovské toxické akvárium.

Jediným zvukem v místnosti byl její dech. Rozhlédla se a přikývla: vhodné místo pro tu čubku královnu. Ať si otupí zuby a drápy o tvrdý povrch, ať tu sedí jako moucha ve sklenici a čeká na svůj osud. K čertu s ní.

Našla, co chtěla, a posádka se za chvíli začne probouzet. Teď potřebovala něco k jídlu a horkou sprchu. Nic převratného ji nenapadlo, ale možná se někomu z posádky zdálo něco-

Vyrazila ke schodišti do počítačové místnosti. Možná, že blízkost planety vyvolá detailnější sny, které budou moci použít. Byl to jen nápad - ale celá jejich mise nebyla zrovna založena na solidních faktech. Její kroky duněly na kovové podlaze.

Ripleyová procházela stále teplejšími kajutami k spacím kójím. Možná, že jim královna poradí, když ji slušně požádají. Nebylo by to o nic šílenější než zbytek jejich výpravy.

Wilks slyšel tiché sténání. Ostatní členové posádky vylézali z kójí, protahovali se a začínali se oblékat. Zakroutil hlavou a snažil se rozehnat ztuhlost hluboko mezi lopatkami. Už měl i větší bolesti hlavy, ale probuzení z hlubokého spánku ho vždy zanechalo disori-entovaného. Zdál se mu sen, ale už si nevzpomínal na-

„Dobré ráno, Wilksi," pozdravila ho Billie.

Šla k němu a pomalu si přitom procvičovala prsty. Byla bledá. „Viděl jsi Ripleyovou?"

Při pohledu na ni se mu vrátila část snu, spíš jen pocit než konkrétní obraz. Něco sexuálního o Billii. Trochu se od ní odvrátil. Cítil se nepohodlně.

„Ne, ale doufám, že nám dělá kafe." Doufal, že to zní uvolněněji, než se cítil.

Přikývla a vydala se do koupelny.

Wilks si obul boty. Možná by se mohl před snídaní osprchovat.

Pak zívl a vydal se s ostatními do jídelny.

Ripleyová kávu opravdu uvařila. Navíc připravila několik talířů s balíčky jídla a příbory. Seděla na jedné straně dlouhého stolu a zírala na kouřící misku plnou šedého bláta.

Wilks si nalil hrnek kávy a popadl balíček přikrytý fólií. Posadil se proti Ripleyové.

„Ahoj, Ripleyová. Jste brzo vzhůru."

Přikývla a sledovala, jak přesouvá obsah balíčku na talíř. Byla to stejná šedivá kaše, na jaké si sama „pochutnávala". Wilks se ušklíbl.

„Člověk by čekal, že to jídlo alespoň obarví," poznamenala. „Spal jste dobře?"

„Tak, jak jsem čekal. Nejhorší je to vstávání."

Znovu přikývla a pokračovala v jídle. Wilks ji nechtěl rušit, a tak obrátil svoji

pozornost na přicházející členy posádky.

McQuade měl vpadlé oči a vypadal podrážděně. Brewster se toho chytil. „Ježíši, kapitáne, vypadáte jako mrtvola/'

Brewster se obrátil na Carveyho. „Slyšel jsem, že starší lidé mívají s hibernací problémy."

McQuade si přeměřil Brewstera ledovým pohledem. „Jo, pomohlo by, kdybych mohl usnout. Celou dobu mě budilo, jak jste si ho tam, vy cucáci, honili."

Carvey se uchechtl.

Brewster se snažil najít říznou odpověď, ale nepovedlo se mu to. Vzdal to. „Hej, promiňte kapitáne, je mi to líto-"

McQuade ho přerušil: „Jo, to bylo tvý matce taky. Alespoň to říkala v mojí kabině na stanici, když zrovna neměla plnou pusu/'

Dokonce i Brewster se zasmál.

Wilks se usmál. Desátník to dostal.

Motoová s Falkem vešli a vzali si talíře.

„Co to je?" zeptal se Falk a ukazoval na hrudko-vitou, slizkou hmotu.

„Ach, slavný a milovaný vojenský instantní kukuřičný chléb," odpověděla Motoová a položila si kus na talíř. „Zvyknete si na to."

„Jako Brewsterova matka," přisadila si Adcoxová a usmála se sladce na Brewstera.

Ten nabodl kus sojpra ze svého talíře. „Vtipný."

Wilks se bavil jejich popichováním, ale pociťoval záchvěv hořké nostalgie. Takové škádlení bylo vždy součástí vojenského života; některé věci se neměnily. Bylo to už dávno, co byl sám členem takové skupiny. V hlasech posádky poznával své přátele. Jasper, Cassa-dy, Ellis, Quinn, Lewis - a jako vždy, cítil vinu. Byl naživu a oni byli mrtví.

Do místnosti vešla Billie, a zatímco zvažovala, co si dá k jídlu, uvázala si vlasy do culíku. Wilks se na ni chystal zavolat, když zamávala Adcoxová, aby se připojila k její skupině. Billie *zamávala* na Wilkse a Ripleyovou, posadila se k Adcoxové a začala hovořit s ostatními.

Wilks usrkával kávu. Všiml si, jak s příchodem Billie oba muži u jejího stolu zpozorněli. Hlavně Brewster. Musel se usmát, když Carvey vybalil nějakou historku odehrávající se v baru na Gatewayi.

Wilks byl překvapen svým ochranitelským citem vůči Billii. Brewster nebyl její typ, to bylo jasné. Potřebovala někoho dospělejšího, dost toho prožila a potřebovala někoho, kdo to ocení-

Třeba mě, uvědomil si znepokojeně.

Směšné. Měli příležitost a rozhodli se ji nevyužít. Cítil k ní jen přátelství, společné zkušenosti.

Ale ten sen.

Wilks se odvrátil od Billiiny skupiny. Dobře, že konečně našla přátele stejného věku. Možná, že se u něj vyvinul otcovský instinkt...

Jo. Správně.

Billii se Dylan Brewster líbil. Uměl sarkasticky shazovat sám sebe, měl zářivý úsměv a byl velmi přátelský. On a Tom Carvey si dobře rozuměli; jejich přátelství bylo více než zřejmé - Billie doufala, že to bylo jen přátelství.

Přinutila se myslet na Mitche. Jitření této staré rány jí najednou připadalo důležité. Ano, stále jí scházel a stále jí vzpomínky na něj bolely. Neměla by tu sedět a myslet na jiného muže.

Ježíši, ona s ním jen *snídala,* nemilovala se s ním. Ale pokaždé, když se jejich pohledy setkaly, cítila ten zvláštní pocit v podbřišku. Billie se podívala na Wilkse, který upřeně sledoval svoji kávu. Co pro něj znamenala? A on pro ni? Cítila se k němu připoutaná, byl to druh-

Bylo to příliš složité. Byla unavená, zatěžovala se mezilidskými vztahy necelou hodinu po hlubokém spánku. Velmi neklidném spánku. Hledala Amy, běhala snem a nemohla ji najít. Amy, uvědomila si, byla to nejdůležitější.

Ripleyová vstala a rozhlédla se po místnosti. „Promiňte," začala. „Už jsou tu všichni. Chtěla bych vás seznámit s několika návrhy."

Místnost ztichla. Billie odložila vidličku.

„Děkuji. Domnívám se, že v blízkosti planety by nám naše sny mohly prozradit něco nového. Možná přesnější polohu, možná počet vetřelců, cokoliv. Pokuste se zapamatovat si dnešní sny a zítra si o nich promluvíme."

„Vaše soubory o vás prozradili jednu věc, všichni jste vysoce citliví a tvořiví lidé. Chvíli přemýšlejte. Čekám na vaše návrhy, takže pokud vás něco napadne, sem s tím."

Znovu se posadila a tiše něco řekla Wilksovi.

„Přemýšlet o *čem?*" zeptal se Carvey.

„Chápeš, co je to ‚nápaď, Carve? Je to trochu jako myšlenka, ale je to novější.“ Brewster se usmál, spokojený sám se sebou.

„Ty vypatlanče. Chápu, že ty jsi citlivej asi jako moje krusky-“

Billie je přestala poslouchat a přemýšlela o tom, co řekla Ripleyová. Nenáviděla sny, na stanici zkoušela všechny možné léky, aby se jim vyhnula - a teď budou silnější a podrobnější. Otřásla se. Její nejranější vzpomínky byly na takové zlé sny. Stejně je nikdy nepotlačila nadlouho. Sakra.

A navíc, řekla si, když se rozhlédla po bledých tvářích posádky, existují horší věci než špatné sny. Všichni na to už přišli; celé lidstvo to vědělo příliš dobře.

Brewster se na ni usmál a ona mu to oplatila, všimla si, jak se začervenal. Dobře.

12

Alespoň už nebyla sama. Byli v tom všichni společně.

Keith Dunston stál v temném doupěti vetřelecké královny. Vzduch byl vlhký a horký; po stěnách stékaly prameny vody. Všude kolem se ozývalo tiché ťukání a škrábání jako prsty na skle nebo neviditelná stvoření ve tmě. Věděl, co to je, a také si uvědomoval, že je to jen sen.

Zdvihl ruce před tvář a spočítal prsty. Dýchal pomalu a pravidelně; tento trik použil při svých cestách podvědomím již několikrát a vždy úspěšně. Teď to bylo jiné; místo nepocházelo z jeho mysli. On se ale nesnažil ovládat děj, stačilo mu ovládat sebe.

Před Dunstonem se zvedl obrovitý stín a začal se pomalu přibližovat. Rozeznal obrysy - větší než na Zemi, silnější a rozložitější.

Pojď ke mně-

Hlas v mysli byl plný lásky a touhy. Jeho mozek přeložil královninu výzvu na něco, čemu rozuměl, co znal a co již zakusil.

Zavřel oči a soustředil se na odpověď. Zkoušel to již několikrát, ale vždy bez úspěchu. Možná tentokrát-

Kdejsi? Musím tě najít.

Pojď. Miluji tě. Cekám-

Ano. Kde jsou ostatní?

Dunston čekal se zavřenýma očima. Zvuky pohybujícího se vetřelce nabraly na intenzitě a naplnily vzduch. Byli všude kolem a přibližovali se. Její děti. Stovky, možná tisíce odpověděly na jeho otázky jen svým klepáním, plazením a slizským pohybem jako nějaký šílený sarančeti podobný hybrid.

Tento sen byl odlišný od všech ostatních, byl živější. Pod chodidly cítil strukturu povrchu hnízda a cítil teplo vyzařující z vetřelecké stavby. Obklopoval ho strašný zápach, hniloba, rozklad, zvratky a koupelna s nefunkčním odpadem. Ale to všechno přehlušoval emocionální dopad královniny touhy; kdyby se jí otevřel, musel by tomu propadnout. Obklopovala jej mateřská láska a snažila se do něj proniknout s jemností násilníka.

Dunston zvedl ruce před hrudník a s vystrčenými ukazováčky je přitiskl k sobě. První z devíti Kandži z Kudži Kiri; Tu Mo, cesta ovládání...

Královna pokračovala ve vábení. Dunston se snažil jednoduchými gesty sklidnit srdce a mysl. Teď klid. Pohyb a akce přijdou později.

Sny jsou čas klidu. Falk stál v horké, těsné žumpě, kde *ona* a její parchanti přežívali. Zkurvená královna. Už tu byl, ale teď to bylo nějak jiné. Vypadalo to stejně, ale bylo to - *výraznější.* Vzduch byl vlhký a plný potu, lepil se na obličej jako horké lepidlo. Místo bylo plné života, plné roztodivných zvuků - jako by stál v břiše obrovského živočicha.

Čekal, až promluví. Plný zlosti a nenávisti.

Pojď ke mne-

Temnota před ním se pohnula a *začala* se přibližovat. Pozvedl ruce zatnuté v pěsti a čekal. Chtěl ji zničit, utrhnout jí tu zasranou hlavu a tancovat na jejích kostech. Její děti mu vzali Marlu-

Falk cítil, jak ho zaplavuje smutek. Cítil příliv smutku a osamění. Ten obrovský zpropadený hmyz bez mozku mu zničil život, udělal jeho vesmír menší a chladnější. Proč Maria? Proč?

Chápu-

Hlas v jeho hlavě byl klidný a přímý, plný síly. To nebyla královna. To nebyl ten její bezpohlavní šepot... Falk nejistě spustil ruce.

„Mario?“ Jeho hlas nebyl v hustém vzduchu téměř slyšet. To nebylo možné.

Miluji tě.

To *byl* její hlas. Byl to ten známý hlas se silným přízvukem, o kterém si myslel,

že ho již nikdy neuslyší.

Chtěl udělat krok kupředu, ale nohy se ani nehnuly. Divoce se rozhlédl, ale ve tmě nebylo nic vidět. Neviděl, jestli se Maria náhodou nedostala na toto pekelné místo.

Pojď ke mně. Čekám-

Falk si uvědomil, že ta slova existují jen v jeho mysli. A že Maria žije jen v jeho mysli a nikde jinde. Slova pocházela od královny; byla to past. Na okamžik doufal, že-

Zmatek a skleslost vyprchaly, nahradil je vztek tak silný, že se celý roztřásl. Všechno zrudlo; temnota zmizela a nahradil ji žár nové barvy.

Falk se nadechl, aby mohl vykřiknout, ventilovat svoji zuřivost a zpečetit královnin osud. Najednou vše zmizelo a vybledlo...

Charlene Adcoxová stála v královnině zamlžené komnatě a snažila se zahnat strach. Bála se, ale strach, přesvědčovala sama sebe, ji nemůže v ničem zabránit. Tak to často říkala její matka a ona tomu stále věřila. I když se od ní díky návštěvám u psychoterapeuta Dr. Torchina dokázala odpoutat...

Ale to teď nebylo důležité. Pozorně zkoumala své okolí a snažila se, aby jí neunikl ani ten nejmenší detail.

Místo, kde se nacházela, připomínalo saunu. Teplo zde však bylo vlhké a zkažené, žár rozkladu. Jediné světlo pocházelo z několika puklin ve vysoké střeše. Všude kolem ní se ozýval zvuk tekoucí vody a pohybujících se stvůr. Zdroj hluku byl za ní, vlevo a pak znovu za ní, v neproniknutelné tmě.

Potřebuji tě. Miluji té-

Královna se přibližovala, její slova zněla Adcoxové myslí. Spolu s nimi jako obvykle přicházely jiné informace. Informace nelidského původu. Tangenční referenční body, telemetrická data, hvězdné systémy viděné pokřiveným pohledem a podaná se silou absolutní nadřazenosti. Vše bylo daleko jasnější-

Adcoxová cítila emoční sílu vyzařující z královny, nebyla jí však přitahována. Královnina láska byla silná, ale neosobní; vlastní myšlenky byly silnější, pevný bod v chaosu pocitů.

Cekám na tebe-

Když královna promluvila, uvědomila si Adcoxová, kde se nachází. Byla v kulaté místnosti plné vody. Budova byla postavena vetřelci, komplexní, ale převážně organická. Nacházela se někde...

Poručice se soustředila, snažila se vložit obraz do geografických souřadnic. Nedařilo se to. Obraz byl určen pro odlišné smysly, hrozivý ve svém šíleném tvaru.

Královna najednou přistoupila blíž. Stála tak blízko, že se jí Adcoxová mohla dotknout. Všechny pokusy zahnat strach vyzněly do ztracena.

To se nemělo stát-!

Adcoxová vykřikla, jakékoliv zdání sebeovládání bylo pryč. Královna pozvedla

13

červovitou paži k úderu...

Billie seděla v jídelně vedle Char a usrkávala černou kávu. Sledovala, jak přichází ostatní; vypadali stejně, jako se cítila ona. Tmavé kruhy pod očima, bledé tváře, nervózní napětí.

Billie se vzbudila vyděšená a rozčílená nad královniným vzkazem. Byla překvapená, jak moc byl sen skutečný. Nedozvěděla se nic nového, ale ujistila se, že planeta, kam zítra dorazí, je ta pravá. Musí být - rozdíl v intenzitě snu byl nepopsatelný.

Od toho snu Billie nespala, někdy v noci slyšela, jak Char křičí; jejich kajuty sousedily. Billie se znepokojeně podívala na přítelkyni, ale poručice vypadala, že se drží. Před setkáním seděly spolu a mluvily o všem možném kromě snů.

Wilks přišel poslední. Vypadal, že spal klidně; když si Billie uvědomila, že Wilks nemá zlé sny, pocítila lehký záchvěv závisti.

Ripleyová se s rukama složenýma na prsou opírala o stůl. Když se Wilks usadil, začala mluvit.

„Dobré ráno. Vidím, že nikdo nespal dobře, a všichni víme proč. Teďbych ráda slyšela, jestli se někdo dozvěděl něco nového.“

„No, je to naše planeta,“ ozvala se Billie a všichni přikývli.

„Zatraceně jistě,“ dodal Carvey.

„Dobře, že to víme,“ řekla Ripleyová. „Adcoxová - vy jste byla jediná, kdo viděl, *kde* to je...,“

„Má doupě v nějakém jezeře nebo bažině,“ odpověděla Char bezbarvým,

mrtvým hlasem. „Nedokážu přesně určit místo, ale je tam teplo. Je kruhové jako dóm - nebo alespoň část z toho. A je daleko silnější než vetřelci ze Země.“

Dunston pňkývl. „Daleko silnější tělesně i duševně. A je s ní celá legie ochránců. Stovky.“

Ripleyová vzdychla. „Toho jsem se bála. Může někdo upřesnit pozici?“

Doktor Jones si odkašlal. „Je v nejteplejší oblasti planety. Neviděl jsem přesný tvar, ale je to v mělké vodě v oblasti se stálými vysokými teplotami/'

„Dobře,“ řekla Ripleyová. „To nám pomůže. Ještě něco?“

Nastalo ticho. Billie se rozhlédla po místnosti. Brewster zachytil na okmažik její pohled a unaveně se na ni usmál. Zajímalo ji, jak to zvládá. On a Carvey byli zticha. Falk s kamenným výrazem sledoval své ruce. Motoová a Tullyová se rozhlížely kolem a čekaly, až někdo promluví.

Wilks vstal a přerušil napjaté ticho. „Jsme dost blízko, abysme získali nějaký údaje o povrchu planety. Tullyová, zvládneš to.“

Žena přikývla a vzala si hrnek s kávou.

„Dobrá,“ pokračovala Ripleyová. „Vím, že je to pro všechny těžké, ale zítra dorazíme na místo a potřebujeme dodělat několik věcí. S McQuadem budeme po snídani pracovat na mechanických skafandrech a přivítali bychom pomoc. Setkáme se za půl hodiny v nákladním doku.“

Setkání skončilo. Billie neměla hlad, ale stejně se vydala k jídelnímu automatu a prohlédla si nabídku. Možná, že něco k jídlu ji probudí. Navolila šílenou kombinaci směsi vajec a chleba. Char šla hned za ní.

„Takže, bez ohledu na současnou krizi, co budeme dělat, až se dostaneme na Zem?“ zeptala se Char. „Myslel někdo tak daleko dopředu?“

„Nevím. Předpokládám, že to budeme řešit, pokud se tam dostaneme.“

Char se kousla do rtu, ale nic neřekla.

Jídlo dorazilo v malých recyklovatelných balíčcích, teplé, ale bez chuti.

Zatímco polykala svoji dávku horkého sojpra, přemýšlela o otázce, kterou jí Char položila. Co budou dělat? Odpovídání na otázky nebylo silnou stránkou jejich mise.

Ripleyová byla překvapena McQuadeovou otázkou. „Oronovy bomby,“ řekla. „Není to jasné? Nebyly nikdy odpáleny.“ McQuade pokrčil rameny. „Neznám nikoho, kdo se jmenuje Orona/[4]

Začali s nákladními skafandry; ostatní dorazí za pár minut. Rozebírali dva nákladní skafandry a snažili se sestrojit čtyři nové. Menší, lehčí a méně chráněné. Zvuk jejich práce se rozléhal rozměrnou halou.

Ripleyová odložila kleště a otočila se k McQuadeovi. „Orona byl vládní vědec. Přišel s plánem na odpálení nukleárních náloží v zamořených oblastech. Povedlo se mu je umístit, ale zemřel, než mohly být odpáleny."

„Proč to neudělal někdo jiný?"[4]

Teď pokrčila rameny Ripleyová. „Možná nějaká porucha. Možná někdo nedokázal stisknout knoflík. Každý, kdo by nám o tom mohl něco říct, je už pravděpodobně mrtvý."

McQuade popotáhl.

„No, a právě proto jsme tady, kapitáne." Ripleyová zdvihla kleště a začala pracovat na jednom ze skafandrů.

„A jak jste se tedy o Oronovi dozvěděli?"

Ripleyová oddělila mechanickou paži a položila ji na zem. „Všichni o tom věděli."

„No, jen mi připadá, že armáda se o takové věci zajímá, a já o tom nikdy neslyšel..."

Ripleyová mu věnovala kyselý úšklebek. „To je armáda. Skupina lidí věnující se tomu, aby nikdo neobjevil jejich tajemství. Odkrývají malé kousky skládanky jako vzácné diamanty, a když někdo odhalí pravdu, jsou z toho celí na větvi - i když většinu lidí to vůbec nezajímá, a tím spíš to používají k nějakým ďábelským účelům." Náhle si uvědomila s kým mluví. „Nechtěla jsem vás urazit." „Neurazila jste mě. Souhlasím s váma. Mariňáci jsou od začátku špatně organizovaný. Je to jen banda generálů, která běhá kolem, mává rukama a ve skutečnosti nic nedělá. Proto jsem tady."

Vrátili se k práci. Odkládali kusy stroje, aby je později opět sestavili. McQuade se Ripleyové líbil. Věděl, co dělá, a pracoval rychle a efektivně. Tímto tempem budou do příchodu ostatních v polovině práce. Ale, že McQuade nevěděl o náložích, to...

Snažila si vybavit, od koho se o Oronových bombách dozvěděla, ale nepodařilo se jí to. Zaslechla to někdy po druhé výpravě LV-426 ještě před příchodem na Gateway-

Do místnosti dorazili Adcoxová, Brewster, Carvey a Billie a vydali se k nim.

McQuade se podíval na Ripleyovou a tázavě pozdvihl obočí.

„Je to na vás," pobídla ho Ripleyová. „Jsou to mariňáci."

Sledovala, jak McQuade vydává rozkazy. Billie se posadila na podlahu a *začala* třídit různě velké matky a šrouby, zatímco tři vojáci se vrhli na druhý skafandr. Elektrické šroubováky vrčely a místností se šířil zápach oleje a dlouho netknutého kovu.

Bylo legrační, že se McQuade, než začal udílet rozkazy, nejdřív podíval na ni. Věděla, že členové posádky ji považují za vůdce, ale překvapilo ji, že jí to přišlo tak...přirozené.

Obrátila pozornost zpět k výpravě a uložila si do paměti, že se musí po obědě zeptat ostatních na Oro-novy bomby.

Wilks se podíval Tullyové přes rameno na výpis z průzkumu planety. „Atmosféra je dýchatelná, byť jen s obtížemi/' informovala ho. „Hodně nečistot, málo kyslíku."

„Mohlo to bejt horší," poznamenal. „Procházet se tam ve skafandru by bylo peklo."

„Hodně vody. Téměř osmdesát procent oceán a mnoho jezer - žádná průzračná studánka. Mnoho stopových prvků a pravděpodobně i nějaká místní fauna. K pití to nebude."

Wilks se předklonil. Gravitace byla téměř o půl g větší než pozemská; štěstí, že na tom byli všichni fyzicky dobře. „Nepij vodu, nedýchej vzduch?[44] „Co?[44]

„Starej vtip. Co dál?" zeptal se Wilks. „Počasí, rostliny, zvířata-?"

„Je tam větrno," pokračovala Tullyová. „Alespoň v hornaté oblasti. Přistání bude vzrůšo. Vegetace musí žít z žáru a jedů, protože moc slunce se přes mraky nedostane. Nebude to tam hezké. Zvířata jsem žádná neviděla, ale nějaká tam musí být."

To bylo Wilksovi jasné. Ta zatracená monstra musela něco žrát. Mohlo to být horší - ale chystali se přistát na horké, mokré a jedovaté planetě, kde by běhání dělalo potíže i těm nejsilnějším z nich. A pokusí se přeprat všemohoucí, nejvyšší, největší, nejsilnější hlavní královnu všech vetřelců na jejím vlastním hřišti. Bezva.

No a co. Mariňáci jsou neduživí, otrhaní a obscénní.

Jo správně.

„Dobře," prohlásil. „Zkus vybrat nejteplejší oblasti a zejtra se tam podíváme."

Opřel se o zeď a sledoval, jak Tullyová získává informace. Královna si pro svůj

domov určitě vybrala rozkošné místečko a nebude se chtít hnout bez boje. Další nehostinné místo na smrt. A, jak si už tolikrát myslel, na této výpravě se to už stane. Vesmír měl pro každého jen omezenou dávku štěstí a on si tu svou vybral už pěkně dávno.

Dobře. K čertu s tím. Když je člověk na řadě, nic s tím neudělá. A on brzy zjistí,

14

jak na tom je.

Billie hladila Dylanovy vlasy a sledovala jej, jak spí; jeho nohy dotýkající se Billiiných byly hladké a horké. Nebála se usnout -s partnerem v posteli strach ustoupil. Zajímavé, jak sex zanechával pocit klidu a míru. Cítila se uvolněná a klidná, ale byla příliš plná pocitů, než aby byla schopna usnout.

Zamumlal ze spánku a odvalil se od ní. Dylan Brewster. Před několika hodinami se objevil u dveří a zeptal se, jestli má zájem o společnost. Když se na něj teď podívala, lehce ji zamrazilo, jak se zdvořile zeptal, může-li zůstat na noc. Dokonalý kavalír...alespoň na první pohled. Sex byl vášnivý a divoký. Billie vzpomínala, jak někde četla, že sex je přirozenou reakcí při ohrožení, instinkt uchování života. Asi to byla pravda; mladý voják se jí velmi líbil a byla ráda, že je tu s ní, ale nemilovala ho-

Myslela na Mitche a byla překvapená, že ji to již nebolí. Ať už litovala čehokoliv, milování s Dylanem to nebylo. Mitch jen chtěl, aby se cítila milována; a Billie pochybovala, že by jí teď chtěl upřít její současný mír v duši.

Ráno se všichni sejdou a proberou finální plán mise. Ani ne za dvanáct hodin budou již přistávat na planetě. Při té myšlence se jí stáhl žaludek; pokud půjde vše podle plánu, mohou být za chvíli na cestě zpět na Zem. Byla nervózní, ale současně i vzrušená. Bylo dobré pro změnu také jednou útočit a ne být stále na útěku. A možná udělají něco pro lidi na Zemi...

Billie zajela pod pokrývku a přitiskla se ke svému novému milenci, hledala trochu tepla. Otočil se k ní a pootevřel oči.

„Hej,“ prohlásil spánkem ztěžklým hlasem. „Jsi v pořádku?“

, Jo. Jen přemýšlím.“

Zívl a zavřel oči. Stále se však usmíval.

„A o čem?“ zeptal se a zajel jí rukou mezi nohy. Billie je roztáhla a opřela se.

„Myslela jsem, že už nemůžeš,“ řekla a zhluboka se nadýchla, když do ní pronikl prstem.

„Nemůžu. Prostě mě ignoruj.“

Billie se zasmála, dotkla se jeho erekce a *začala* pohybovat rukou nahoru a dolů po sametové kůži. Dylan zasténal, když se na něj Billie převalila a přikryla jeho tělo svým. Cítila, jak do ní hluboko proniká. Přitiskla se k němu. Cítila vzrůstající vzrušení a blížící se vyvrcholení.

To je život, pomyslela si a vykřikla.

Ripleyová stála v nákladním doku a sledovala lidi před sebou. Sledovala, jak absorbují informace předkládané Wilksem a Tullyovou. Byli na orbitu planety podezřele připomínající peklo.

Kurtz přistane a vypustí APC-čka, ve kterých někteří z nich poletí prozkoumat situaci, a pak budou informovat ostatní. Všichni souhlasili, že je to to nejlepší, co mohou udělat, než stanoví konečný plán. Musí si být jisti, do čeho jdou.

Asi stárnu, pomyslela si. Byly časy, kdy by pro ni takové čekání bylo nemyslitelné.

Motoová navrhla, aby nejdřív poslali automatizovanou sondu, ale návrh byl vetován. Nebyl to špatný nápad, ale sondy, které měli k dispozici, měly drastická omezení. Získání nepřesného obrazu situace by se jim nemuselo vyplatit. Roboti špatně viděli a nebyli schopni cítit vetřelecký zápach, to mohlo navodit falešný pocit bezpečí.

Ripleyová se musela usmát. Bezpečí. Jasně.

Tullyová s Wilksem ukončili svoji prezentaci a otočili se k Ripleyové. Věděla, co od ní očekávají.

„Dobrá,“ řekla. „Zdálo se dnes v noci někomu z vás o královně?“

Členové posádky se dívali jeden na druhého a nikdo nepromluvil. Nikdo nic.

„Znamená to, že o nás ví?“ zeptala se Adcoxová.

„Možná. Nebo jsme tak blízko, že prostě přestře-lila. Těžko říct.“ Adcoxová přikývla, stejně několik dalších.

„Víte, do čeho jdete,“ pokračovala Ripleyová. „Nechci nikoho žádat o něco, co nejsem připravena udělat sama. Takže budu v APC a hledám dobrovolníky. Většina

z vás už v akci byla, ale někteří jsou fyzicky silnější a mají tam venku větší šanci. Rozhodnutí je na vás.“

„Ale přesto někteří z vás musí zůstat na lodi. Tullyová, ty jsi náš počítačový expert, ty zůstáváš.“

„To mi došlo,“ reagovala Tullyová. Snažila se vypadat rozladěně, ale Ripleyová postřehla, jak si oddechla.

Ripleyová pokračovala. „McQuade a Brewster jsou piloti. Jelikož já jdu dolů, vaši ztrátu nemůžeme riskovat-“

Brewster jí skočil do řeči. „Hele, já jsem připra-venej! McQuade zvládne loď sám. Já-!“

„Podívej. Neříkám, že bys to nezvládl. Potřebujeme tě tady. Navíc tu musí být někdo, kdo, pokud to podělám, posbírá zbytky. Rozumíš?“

„Jo,“ přisvědčil, ale tón hlasu prozrazoval, že to nechápe ani v nejmenším.

Těžká práce, pomyslela si Ripleyová.

„Jonesi, ty taky zůstáváš.“

Doktor pokrčil rameny. „Můžete mě tam dole potřebovat.“

„To je pravda. Ale jestli se někdo zraní, použijeme pohotovostní soupravy. Bude lepší, když budeš tady, abys provedl vážnější zákroky v relativním bezpečí.“ *Jestli se dostaneme zpátky*, řekla si Ripleyová pro sebe.

Falk vstal. „Já půjdu.“ Ripleyová to čekala. Přikývla. „Dobře. Vítej na palubě.“

Dunston a Carvey vstali najednou. Adcoxová si stoupla, stejně tak Billie. Wilks se oddělil od Tullyové a připojil se k ostatním. Ana Motoová ho následovala.

Ripleyová zvedla ruku. „Počkat. Jak jsem už řekla, potřebujeme zálohu pro případ, že by se něco zvrtlo. A pokud poletíme všichni, nebude místo pro zbraně. Motoová ty zůstaneš; jsi náš nejlepší stratég. Billie-“

„Já jdu,“ prohlásila Billie ledovým hlasem.

Odhodlání v očích mladé ženy bylo skálopevné. Ripleyová zaváhala, ale nakonec přikývla.

„Dobře.“

Otočila s k McQuadeovi a dala mu pokyn. Přešel před skupinu a začal vysvětlovat, jak nákladní skafandry pracují.

Ripleyová přelétla pohledem posádku. Dobří lidé, všichni. Mohlo by to vyjít.

Musí to vyjít.

Wilks stál s McQuadem, Brewsterem a Tullyovou v řídící místnosti a sledoval, jak studují výpis míst přistání. Do přistání zbývalo dvacet minut. Wilks pohlédl skrz vnější štít a cítil, jak mu stoupá hladina adrenalinu v krvi. Znovu se setká tváří v tvář s vetřelci. Dokud budou vetřelci existovat a on bude dýchat, bude se to stávat znovu a znovu. A nebylo to ani trochu lehčí než minule. Člověk by se domníval, že si na to zvykne. Brewster zachytil na jižní polokouli oblast s neuspořádaným pohybem. Místo se shodovalo s místem s maximální teplotou vytipovaným Tullyovou. To bude jejich první cíl. Nikdo se nesázel, jestli tam bude nebo ne; vypadalo to, že to prostě ví. Po vybrání APC skupiny setkání ještě chvíli pokračovalo. McQuade demonstroval použití skafandrů a Ripleyová zjišťovala, kdo slyšel o vědci Oronovi. Wilks o něm věděl, stejně tak i Ana Motoová. Zdálo se, že Ripleyovou to uklidnilo.

Čekala je drsná jízda a bylo by hloupé, kdyby někoho zasáhl hrnek od kávy, který někdo zapomněl vyhodit. Proto prosmýčili loď a připevnili všechny volné předměty.

Wilks si všiml, jak se Billie a Brewster během setkání a potom při nakládání na sebe dívali. Jejich pohledy se nedaly ignorovat a Wilks dobře chápal, co znamenají.

Nic mu do toho nebylo. Ale stejně, nemohl přejít, jak to na něj působilo. To, že se Billie a ten desátník milovali - při té představě musel skřípat zuby. Bylo to ... nepříjemné. Nemohl však přesně určit proč. Billie byla velká holka a on se o ni nemusel starat-

To, že na to myslel několik minut před výsadkem na domovskou planetu královny všech vetřelců, bylo pěkně hloupé. Jako by neměl *žádné* jiné starosti. Zatřásl hlavou a soustředil se na počítačovou krajinu před sebou. Letí do pěkné šlamastyky a on se tomu musí kompletně věnovat. A ne se zaobírat Billiiným milostným životem...

Pracně vytlačil vše ostatní z mysli a zhluboka se nadechl. Byl čas na to skočit. Udělat to, co musí. Vše ostatní bylo vedlejší. Buď nakope vetřelcům prdel, nebo mu ji nakopou oni, byl připraven.

15

Semper fi, bastardi, a čert si vezme posledního v zákopu.

Motoová odložila ochranné brýle a otočila se k Ripleyové.

„Pokud nebude držet tohle, tak už nic," oznámila.

Právě zapečetila jeden ze dvou východů ze skladovacího prostoru. McQuade pracoval na druhém. Ripleyová stála se zkříženýma rukama a čekala, až zářící slitina pohasne. Vzduch byl cítit spáleným kovem a plastem.

Za pár minut to začne a na napjatých tvářích posádky to bylo znát. Ale Ripleyová byla překvapivě klidná.

McQuade vypnul svoji svářečku. „Hotovo," oznámil trochu příliš hlasitě. Ripleyová na něj kývla. Myslela si, že bude v tuto chvíli daleko nervóznější. Ten klid ji znepokojoval. Nebylo to z nedostatku zájmu, bylo to spíš...

Uspokojení, uvědomila si. *Být na svém místě.*

Ripleyová zkontrolovala uzávěry a následovala Motoovou a McQuadea na horní palubu. Uzávěry vypadaly dostatečně pevně a byly určitě nejlepší, jakých byli schopni - ale královna nebyla ledajaký vetřelec. Musí doufat, že pro ně nebude ta královská děvka příliš velké sousto. Ripleyová se už setkala s běžnými královnami a byly větší, silnější a prohnanější než obyčejní vetřelci. Doufala, že královna královen nebude o moc horší.

Už to bylo jedno. Budou se s tím muset vypořádat.

Členové posádky se připoutali ke křeslům.

Když procházela do oddělené pilotní kabiny, zachytila Billiin nervózní úsměv.

Brewster seděl v kresle prvního pilota. Tullyová byla za ním.

Wilks se připoutal do jedné z vedlejších sedaček.

Ripleyová došla k místu pro druhého pilota a posadila se.

Wilks se k ní otočil. „Sledovali jsme pohyb na jižní polokouli pro případ, že tam budeme muset přistát-"

„Žádné ‚pro případ'," skočila mu do řeči Ripleyová. „Je tam. Víme to."

Wilks potřásl hlavou a ušklíbl se. „Pravděpodobné jo. Brzy se přesvědčíme. Tullyová objevila neuvěřitelný skalní formace. Budou potíže. Jo, a taky to tam trochu fouká."

Brewster se obrátil k Wilksovi a přikývl. „Kdyby to bylo lehké, dokázal by to každý. A topografie je navíc věc APC. A moje práce je jen vás tam vyhodit." Ripleyová nechala hořkost v jeho hlase bez komentáře. Brewster byl stále naštvaný, že se nemohl účastnit jejich výletu.

„Jo, ale doletět tam bude pěkná fuška. Máme štěstí, že řídíš ty, Brewstere. Ty s tím nebudeš mít žádné problémy."

Brewster neodpověděl, ale Ripleyová si všimla, že se trochu uvolnil. Dobře. Letí do pekla a poslední věc, kterou potřebují, je nedůtklivý pilot.

„S Carveyem jsme propojili komunikační linky u APC," ozvala se Tullyová. „Takže se nemusíte bát, že se ztratíte."

„Skvělé," řekla Ripleyová. Sledovala informace na obrazovkách a začínaly se jí třást ruce. Teď když musela jen sedět a čekat, klid vyprchal.

„Myslím, že jsme připraveni," prohlásila.

„To je dobře," ozval se Brewster. „Protože jsme na místě, směr nula šest/[4]

Zbytek jeho slov zmizel, když stiskl ovladač a loď se propadla.

Billie zaťala prsty pevně do opěradla. Oči měla zavřené. Žaludek se jí převracel, což byla u ní normální reakce na volný pád. Na ten pocit si snad nikdy nezvykne. Představovala si, jak Kurtz prořezává těžké mraky, jak se od něj odráží proudy deště a-

Přestaň, přikázala si, když se jí začal zvedat žaludek. Pátrala po přitažlivějších myšlenkách. *Včerejší noc s Dylanem, blízkost, doteky, horká těla, rychlé pohyby, znovu a znovu, nekonečný pád* - Bože, s tím také přestaň.

Loď najednou zachytila její pokroucené vnitřnosti. Byl to nepříjemný pád, ale nejhorší už je za nimi. Otevřela oči. Doufala, že nejhorší je už za nimi.

Char se na ni roztřeseně usmála. „Ještě naživu?"

Billie přikývla a podívala se na obraz z vnější kamery. Nic; ještě byli příliš vysoko.

Wilks vyhlédl z oddělené pilotní kabiny. Na obličeji napjatý výraz. „Místní větry mají 130 uzlů. A to jen pod tryskama. Radši se pořádně připoutejte."

Billie cítila, jak se jí při těch slovech stáhly vnitřnosti. *Nejhorší mají za sebou !?*

Vzdorovala návalům strachu.

Cítila, že celý její život byl přípravou na tento okamžik. Věřila tomu a byla připravena dát v sázku život -pro Amy, pro Ripleyovou, pro Wilkse a pro ostatní. Každý měl vlastní důvody. Služba. Čest. Podívala se na Falka a jeho prázdnou tvář - u něj to byla pomsta. Neděsila ji myšlenka na smrt, děsila ji nejistota.

Loď se uklidnila a letěla téměř bez otřesů.

Carvey s Falkem se odpoutali a vydali se k jednomu z průzorů.

K čertu, pomyslela si Billie a připojila se k nim.

Vynořili se z mraků nad nejneutěšenějším místem, jaké kdy viděla. *Kurtz* se pohyboval příliš rychle, takže si nemohli utvořit dokonalý obraz, ale všechno to, co Billie zahlédla, vypadalo stejně.

Kliky dlouhá mělká jezera plná šedé vody oddělená špinavými kusy kamení. Na krajích jezer se tyčily chuchvalce bezbarvé vegetace houbovitého původu. Zdálo se, že vše pokrývá podivná směsice bezových řas. Přeletěli kolem bizarní rostliny připomínající Billii dílo šíleného sochaře. Pokřivené větve a šlahouny pulzovaly ve větru třesoucím lodí. V dálce se z temného moře tyčily náhodně rozmístěné, neuvěřitelně vysoké skupiny skal. Pěkné místo, pomyslela si Billie a odvrátila se.

„Měli bychom se přemístit do APC," navrhla.

„Jasně," přisvědčil Carvey a vydal se ke schodům. Falk a Dunston ho následovali.

Jones vyrazil k lékařské sekci.

Billie chvíli stála a snažila se uklidnit.

„Jsi v pořádku?" zeptala se Char.

Billie pohlédla na přítelkyni a spatřila v její tváři upřímný zájem.

„Jo. Jen sbírám odvahu."

Cestou na nižší palubu se nedokázala ubránit vzrůstajícím obavám. Zdálo se jí, že jsou součástí nějakého ohromného plánu, že jejich cíl je falešný. Možná nepřijeli z vlastní vůle, ale byli přilákáni cizími sny...

„Budho, to je ale místo," vydechl Brewster. „Možná sem pojedu na dovolenou/' Navigoval *Kurtze* nad podivnou planetou. Do lodi narážely vzdušné proudy a otřásaly jí.

Wilks vyhlížel průzorem. Jo, tohle byla bez pochyby ta nejšerednější planeta, jakou kdy viděl. Téměř cítil těžký, vlhký vzduch a mrtvý, chemický zápach zásadité vody. Dostával z toho pohledu husí kůži.

Brewster přerušil jeho myšlenky. „Našel jsem relativně klidný místo nedaleko centra pohybu."

Nikdo nepromluvil.

„Berte nebo nechtě bejt, lidi. V tom zatraceným větru se tu nemůžu vochomejtat věčně," naléhal Brewster.

„Bérem," rozhodla Ripleyová a vstala. „Pojď, Wilksi. Vyrazíme s pěšáky." Při

odchodu se na ně Tullyová usmála. „Hodně štěstí.“

Brewster bojoval s řízením, ale podařilo se mu zvednout palec.

Ostatní byli namačkaní v doku u APC. Wilks jim pokynul, aby nastoupili na palubu, a sám nastoupil jako poslední.

Dohlédl, aby se všichni připoutali, a přešel na příď. Billie seděla u monitoru; až se přiblíží k vyznačenému místu, bude sledovat venkovní aktivitu.

Z interkomu se ozval praskavý hlas.

„Ahoj, děcka. Jsme skoro na místě,“ řekl Brewster. „Tullyová říká, že pohyb ustal, ale přicházel z formace téměř přímo na západ od místa, kde vás vyklopím-dva-sedm-dva, abych byl přesnej,“

„Jsou to skály?“ zeptala se Billie.

„Negativní. Organický původ. Poslouchej, Carvey, pořád mi ještě dlužíš prachy, tak buď opatrnej, jasný? A to platí pro všechny.“

„Rozumíme,“ řekla Billie.

„Díky, Brewstere,“ ozval se Wilks. „Dej nám signál.“

Wilks aktivoval ovládání stroje a zkontroloval navigaci. Vše bylo v pořádku. Mobilní jednotka byla vyrobena jako kus olova na kolech. Byla schopna pohybovat se jakýmkoliv terénem, když ne pohodlně, alespoň efektivně. Přední obrazovka dávala dobrou představu o okolí; teď to byl vnitřek doku. Byl zde i malý průhled s podstatně omezenějším rozsahem.

APC mělo i několik kulometů bez zpětného rázu. Byly tu jen pro jistotu - s trochou štěstí je nebudou muset použít. „Připravte se,“ ozval se Brewster v erupci statického šumu.

Wilks ztuhl.

Kurtz dosedl. Wilks se otřásl náhlým nárazem. Cítil, jak se povrch planety pod váhou lodi hroutí. APC poskočilo dopředu. Vnější poklop se začal vyklápět.

„Teď!“

Wilks uchopil řídící páku, odpoutal APC od rampy a vjel do vody. Místy čněly z vody osamělé kameny nebo ostrůvky vegetace, ale jinak koukali na téměř metr hluboké moře. Rozkládalo se všemi směry, až kam dohlédli. Vítr tvořil na hladině vlny s občasnými sprškami vody odlétajícími z bílých čepic.

Zadní kola APC opustila rampu a vozidlo dosedlo s mírným otřesem do tekutiny.

„Dobrá práce,“ řekl Wilks. „Jsme dole. Vítejte do města, lidičky.“

„A *my* mizíme,“ ozval se Brewster.

Zvuk startující lodi zněl hlasitě i v olověné slupce APC. Brewster a ostatní vyletí nahoru nad větry, kde budou čekat na signál.

Jestli zbyde někdo, kdo by ho poslal, pomyslel si Wilks. Něco bylo špatně, cítil to; ale byli tady a byl ten správný čas.

„Jedem navštívit královnu,“ prohodil Wilks.

16

APC rachotilo kupředu.

Z pohledu kamery bylo nemožné určit, jakým směrem se pohybují. Monitor ukazoval jen vodu a nebe, obojí téměř nerozlišitelné. Bylo to, jako by se pohybovali prázdnotou.

Billie převážně sledovala obrazovku s ukazateli a monitor Dopplera. Něco se objevilo. „Máme tu šest téměř sférických objektů. Jsou rozestaveny do kruhu asi dvacet metrů od sebe. Ten největší má asi třicet metrů a je umístěn uvnitř kruhu,“ oznámila ostatním.

„Zdá se, že to bude to Adcoxové doupě,“ řekl Wilks.

„Nejspíš,“ přisvědčila Billie a odsunula si pramen vlasů ze zpoceného čela. Klimatizace APC si s vlhkým žárem planety dokázala poradit jen částečně.

Kabina se cestou mělkou vodou třásla a poskakovala.

„Můj zadek,“ postěžoval si Wilks. „Rád bych viděl, co si Brewster představuje pod obtížným terénem.“

Billii to vše připadalo jako sen. Srdce jí bilo prudce a tak nahlas, že se divila, že si toho ještě nikdo nevšiml.

„Wilksi - máme přece jen provést průzkum? Tak proč jedeme přímo do hnízda? Neměli bychom najít nějaké bezpečnější místo-“

„Rozhlídni se. Kam bys navrhovala?“

„Jen jsem chtěla říct, že bychom to tu měli nejdřív pozorně prozkoumat, poslat sondu-“

„Poslouchej, malá, nechystáme se přece přijet ke královně hlavním vchodem. Jen přijedeme trochu blíž a uvidíme, co se stane, dobře? Podívej, kdyby sondy, které máme, byly k něčemu, použil bych je. Ale žád-nej z našich robotů se na tu práci nehodí.“

Billie přikývla, ale obavy ji neopustily. „Nelíbí se mi to, Wilksi.“

Stiskl rty. „Jasně,“ prohlásil. „To chápu.“

Billie si povzdychla. Už tu s Wilksem byli. Ne na tomto místě, ale ve stejné situaci. Bylo to téměř uklidňující. Oni dva již společně prošli několika pořádně ošemetnými situacemi. „Kontakt za dvě minuty,“ oznámila.

„Budeme připraveni,“ křikla Ripleyová.

Billie se chtěla otočit a promluvit si s ní o svém strachu. Možná tu byl nějaký psychický vliv.

Najednou se APC se skřípotem zastavilo. Vozidlo se naklonilo doleva a Billie těžce dopadla zpět do křesla. „Co to, sakra-?“ začal Falk.

Ripleyová požádala gestem o ticho. „Wilksi, Billie, co se stalo?“

Billie prohlédla senzory. „Ohnula se nám jedna z bočních výztuží,“ oznámila Billie třesoucím se hlasem.

„Do čeho jsme narazili?“ zeptala se Adcoxová.

„Nevíme,“ zavolal Wilks přes rameno. „Něco pod vodou; pásy ztratily kontakt s povrchem. Počkejte, zkusím to posadit zpátky.“

Motory APC zahučely. Chvíli to trvalo, ale nakonec se Wilksovi podařilo odpoutat APC od překážky. „Ták, jsme na zemi. Podívejte se na monitor.“

Ripleyová se podívala na obrazovku a prudce se nadýchla.

„Ach, můj bože,“ vydechla Adcoxová.

Nacházeli se méně než sto metrů od obrovské kruhové kopule částečně ukryté v kalné vodě. Růžovo-šedý povrch stavby byl protkán podivnými liniemi.

Žíly, napadlo Ripleyovou.

Dlouhý mohutný kabel spojoval stavbu s jinou ještě větší. Nejbližší stavba byla dlouhá jako APC a možná dvakrát vyšší.

„Myslím, že jsme narazili do něčeho připojeného k té věci,“ řekl Wilks.

„Billie, je někdo doma?“ zeptala se Ripleyová.

„Žádný pohyb. Jestli tu jsou, musí spát. Podívejte, myslím, že bychom se měli

trochu stáhnout. Nemám z toho dobrý pocit/'

Ripleyová se zamračila. „Už jsme tady. Pokud slyšeli naše zaklepání a pořád nejdou, tak to zvládneme.“

Všichni koncentrovaně sledovali monitory. Byl klid.

Ripleyová tak trochu očekávala, že ze stavby vyrazí horda obřího hmyzu a vrhne se na ně. Podívala se na Billii; děvče viselo očima na monitorech.

Žádný pohyb...

Jako první porušil ticho Falk. „Jdem se trochu po-rozhlídnout, co říkáte?“ Vstal, nasadil si komunikátor a začal se oblékat do jednoho z mechanických skafandrů.

Zvedl se i Dunston.

Ripleyová zavrtěla hlavou. „Myslím, že bychom měli počkat. Možná se nejdřív přiblížit v APC. Nevíme, s čím si tu zahráváme.“

Falk pokračoval s oblékáním. „Proto jsme přece tady. Abysme to zjistili.“

Carvey vstal, pomohl Dunstonovi s upevněním jedné z bot a pak přistoupil k třetímu obleku.

„Je to dobrej nápad,“ prohlásil Carvey. „Jen vyskočíme ven a porozhlédneme se. Máme zbraně, skafandry a APC bude po ruce. Budeme tam maximálně pět minut.“

Ripleyová o tom chvíli uvažovala. Věděli, čeho jsou vetřelci schopni; nevyrazí ven bezhlavě, aniž by si byli vědomi, co se může stát. A Carvey to vystihl -byli maximálně připraveni. Nebylo to o nic šílenější než celá výprava, která jí dávala, pokaždé když o ní přemýšlela, stále menší a menší smysl.

„Dobrá,“ souhlasila.

„Ne,“ ozvala se za ní Billie. „Ripleyová, nedovolte jim jít. To nemůže vyjít. Vy to necítíte?“

Dunston přistoupil k Billii. Ve skafandru vypadal hrozivě. Hydraulika zasyčela a boty těžce dupaly po podlaze. „Billie/' řekl klidným hlasem. „Je to naše volba. Rozhodli jsme se sem přijít a tohle k tomu patří.“

Něco v jeho tváři, možná odevzdání se osudu, odradilo Billii od dalších protestů. Otočila se a bez dalšího slova odešla zpět na příď.

Tři muži kompletně vyzbrojení došli ke dveřím a otočili se k Ripleyové. Měli na sobě tlusté vesty s chrániči hlavy. Paže a nohy měli zpevněné kovovými výztužemi. Každý měl standardní vojenskou karabinu, stejnou, s kterou se naučila *zacházet* Ripleyová.

„Poslouchejte pokyny,“ instruovala je Ripleyová. „Billie monitoruje okolí. Nastanou-li sebemenší potíže, okamžitě se vraťte; nepotřebujeme žádné mrtvé hrdiny. Hodně štěstí.“

Na chvíli se *zarazila. Co ještě múze říct?* Nic.

„Jděte.“

Dveře se otevřely.

Když se dveře zavřely, pocítil Wilks závan horkého vlhkého vzduchu. Očekával zápach, ale skutečnost byla horší - zkažené otrávené jídlo. Vítr hvízdal v obnažených stěnách přechodové komory.

Dýchal skrz zatnuté zuby a sledoval obrazovku. Bledá a napjatá Billie vedle něj sledovala *výpisy* senzorů.

Wilks si přál, aby mohl být venku s ostatními, ale snažil se to překonat. Byl nejlepší řidič, a pokud se něco zvrtne, budou potřebovat rychle zmizet.

„Falku, ozvi se/' pronesl do komunikátoru.

„Blížíme se ke stavbě. Zbývá nám asi třicet metrů. Zůstaneme na této straně.“ Falkův signál byl čistý a silný.

„Ježíši, to je *smrad,“ ozval* se Carvey. „O něco přicházíte, seržo.“ „Nestěžuj si. Buď rád, že dejcháš,“

„Že jsem si nevzal rogalo. Vítr tu musí mít minimálně sto kliků/'

„Jedna - patnáct,“ upřesnil Wilks.

Sledoval, jak se tři muži objevili v dolní části obrazovky. „Dobře, už vás vidíme,“ oznámil.

Jedna z postav se otočila a zamávala. „Ahoj, mami!“

Wilks se zašklebil. „Sklapni, Carvey, jsi členem špičkové výzvědné skupiny.“

Snažit se být vtipný v takové vypjaté situaci působilo trochu uměle, ale lepší něco než nic.

Postavy se blížily k dómu. Jejich boty se zvedaly a dopadaly do bahna dosáhajícího jim ke kolenům. Spršky vody létaly vzduchem.

Několik metrů od stavby se rozdělili; Falk zůstal uprostřed, zatímco Dunston a Carvey se vysunuli do stran.

„Nechoďte moc daleko od sebe,“ upozornil je Wilks. „Zůstaňte na dohled.“

„Je to pokrytý nějakým svinstvem,“ řekl Carvey. „Je to jako, fuj - želé.“

„Zdá se, že to vychází přímo ze stavby.“ To přišlo od Dunstona.

„K čemu *jsou* ty věci?“ divil se Carvey. „Na vajíčka jsou moc velký...dou/ám, že jsou na vajíčka moc velký. Ať už je to cokoliv, pořádně z toho teče. Je skoro vidět dovnitř-“ Pozvedl mechanickou paži, aby se stavby dotknul.

Billie zalapala po dechu a Wilksovi se zastavilo srdce.

„Do prdele, pohyb!“ vyhrkla Billie.

„Utíkejte pryč. *Hnedr* zařval Wilks. „Vychází to z těch koulí!“ křičela Billie. „Dělejte! Utíkejte!“

Zatímco tři postavy klopýtaly pryč, nejbližší stavba se otevřela jako gigantické vejce a vynořila se z ní obrovská, blýskavá postava.

Adcoxová vykřikla. Vetřelec, velký jako královna, větší než jakýkoliv, kterého kdy Wilks viděl, máchnul mohutným j>ařátem tak rychle, že to Carvey stěží zaregistroval. Uder zasáhl Carveyho do helmy.

Monstrum zvedlo Carveye do vzduchu, jako by byl jen dětskou hračkou.

„Falku, Ježíši, sundej to ze mě, sundej to ze mě-!“

Monstrum použilo druhý pařát a utrhlo Carveymu kus krku. Křik utichl. Příšera odhodila hrst masa a utrhla Carveyho tělu ruku.

Do prdele-!

Stalo se to tak rychle!

Dunston s Falkem stěží stačili pozvednout zbraně.

„Jedeme!“ křikla Ripleyová do komunikátoru, ale dva muži již spěchali k APC. „Jeď, Wilksi! Já budu střílet!“

Falk vypálil na vetřelce. Ten upustil Carveyho tělo, zařval a se sykotem vyrazil k Falkovi. Pak se připojila Dunstonova karabina a vetřelec upadl. Možná byli větší a rychlejší než obyčejní vetřelci, ale byli smrtelní.

Wilks vyrazil maximální rychlostí.

Billie udeřila pěstí do palubní desky. „Sakra, sakra, sakra, ostatní hnízda!“

Ripleyová právě aktivovala palubní děla, když zaslechla Billii.

„Dělej,“ zakřičela na Wilkse. APC vyrazilo kupředu - jen aby se znovu zastavilo. Motory hlasitě řvaly.

„Dunstone!“ ozval se Falk.

Ripleyová vzhlédla k monitoru a spatřila, jak se z jednoho hnízda zvedl vetřelec

a udeřil učitele. Dunston dopadl na záda, setřásl šok z těžkého úderu a vrazil vetřelci karabinu do břicha.

Falk se snažil dostat do vhodné střelecké pozice a APC se znovu rozjelo-

„Chcípni!“ zařval Dunston.

Nic. Zbraň se musela zaseknout. Dunston vztáhl volnou ruku a použil mechanický držák, aby udržel vetřelcovu hlavu pryč od své-

Vetřelec zařval a otevřel gigantické pařáty. S trhnutím pohnul hlavou kupředu.

Ocelová zbroj se zlomila jako papír a úlomky zranily Dunstonovu tvář. Voda se zbarvila jasnou červení a učitel ochabl.

„Ty bastarde[1]/' zařval Falk a zahájil palbu. Náraz kulek vetřelce rozmetal. Voda kolem padlé příšery syčela a bublala pod náporem kyselé krve. Na tom, co to udělá s Dunstonem, už nezáleželo.

Když se APC přiblížilo k Falkovi, zmizel jim z monitoru.

„*Wilksi!*“ vykřikla Ripleyová.

„Bože, nenechte mě klepat,“ ozval se Falkův hlas.

Adcoxová se postavila ke dveřím se zbraní připravenou ke střelbě. Billie stiskla ovládám a Falk lapající po dechu vpadl dovnitř.

„Zavřete,“ vydechl.

Ripleyová zahlédla jednoho z vetřelců, jak se obrovskou rychlostí pohybuje bahnem. Zamířila na nějBillie opět stiskla ovladač. „Dělej-!“

Monstrum se blížilo. Jeho končetiny cákaly špinavou vodu na vnější pancíř APC-

„Je příliš blízko, rozmázl by se po celém vozidle-!“ oznámila Ripleyová.

Dveře se zavřely.

„Nouzové vyzvednutí, okamžitě!“ vysílala Billie a držela komunikátor třesoucími se prsty.

„Na vaší momentální pozici nemůžeme přistát,“ oznámil Brewster úzkostným hlasem. „Máte tam hurikán třetího stupně. Musíte dál od hnízda, blíž k počátečnímu bodu!“

„Do prdele!“ ulevila si Billie.

„Billie, jsi v pořádku? Kde-“

„Teď ne, Brewstere,“ přerušil ho Wilks. „Jedeme. Budeme tam co nejdřív.“

Billie přerušila spojení a otočila se k Wilksovi. Vetřelci byli o tolik větší a silnější-

Než stačila promluvit, něco narazilo do stěny APC. Rána byla tak silná, že prohnula silný kov.

Billie pohlédla na monitor. „Jsou tři," oznámila.

Celé vozidlo se zvedlo, naklonilo se dozadu a pak přepadlo s ranou dopředu. Obrazovka ztmavla a okno z průhledné oceli postříkalo bahno. Kov zaúpěl. Ozval se zvuk podobný úderu zvonu.

„Wilksi," řekla šeptem Billie. Bez mrknutí sledovala monitor a doufala, že se mýlí.

„Máme porušený vnitřní chladící systém-" Jak sledovala monitor, teplota začala stoupat. „Bude nám pořádně horko. A tyhle věci ani nemají záruku."

Wilks pohlédl na monitor. „Ripleyová, máme problém." *Žádná* odpověď.

Ripleyová si připevnila vestu a při nárazu málem upadla. Vzala si Falkovu zbraň a zkontrolovala počet střel. Zatímco hledala náhradní zásobníky, Wilks na ni něco zakřičel. Všechno se třáslo; zásobníky zajely pod skříň s potravinami.

„Ripleyová!" vykřikl znovu Wilks.

Došla na příď v objemném skafandru. Falk a Adcoxová stáli u zdi čelem ke dveřím. Zbraně v pohotovosti.

„K čertu," křičel Falk. „Prostřílíme se ven."

Wilks se otočil v křesle a pohlédl na Ripleyovou. „Ježíši," prohlásil. „Jste šílená."

„Jen jeďte k jnístu setkání-"

„Nejde to. Řízení nefunguje. Náš reaktor dostal zásah - můžeme ject deset minut a pak se prostě roztavíme. Nějakej nápad?"

„Jasně," reagovala Ripleyová. „Použijte palubní zbraně a složte ty tři venku; na tom, jestli kyselina poškodí APC, už nezáleží. Otevřte dveře, a jakmile budu venku, vyrazte plnou rychlostí pryč. Potřebuji pár minut, abych se dostala do jejího hnízda."

„A co uděláte, až se tam dostanete? Pozvete jí na zasranej čaj?" vyjel Wilks.

„Nedošla jsem tak daleko, jen abych ji nechala uniknout," odpověděla Ripleyová. „Pokud ji nebudu schopna zajmout, zabiju ji. Musím to zkusit. Poslouchejte, bylo mi s vámi dobře-"

„Jste zatracenej blázen,“ přidala se Billie.

Ripleyová se zašklebila a přesunula se k zadnímu uzávěru. Adcoxová šla za ní a byla připravena ji krýt. Wilks aktivoval palubní kulomety. Jeden z nich byl ještě provozuschopný. Uranové kulky útočící vetřelce doslova rozmetaly. „Čistej vzduch,“ oznámil. „Na chvíli.“

„Hodně štěstí,“ popřála jim Ripleyová.

17

Dveře se otevřely a Ripleyová vyskočila.

„Vidím několik objektů pohybujících se vysokou rychlostí k APC,“ oznámila Billie suchými ústy. Přes velké horko se třásla zimou. Blikající body na monitoru se přibližovaly.

„Předpokládám, že to znamená, že plán Ripleyové funguje,“ pokračovala Billie.

Wilks bojující s řízením se na ni ani nepodíval. „Reaktor má skoro kritickou teplotu, APC bude za chvíli přepadený příšerama - jo, dá se říct, že funguje dokonale. Ještě trochu líp a můžeme si vystřelit mozky a ušetřit těm bastardům práci.“

„Mám znovu zavolat Kurtze?“ „Ještě ne. Dáme Ripleyové jejích pět minut a pojedem, dokud tomuhle krámu nevypoví motor nebo nápravy.“

„A pak?“ Billie se otočila k Wilksovi. Pohled měla zamlžený potem.

„Tak daleko jsem se ještě nedostal,“ odpověděl.

APC poskočilo. Billie se otočila zpět k senzorům a vykřikla.

„Ježíši,“ ulevil si Wilks. Na druhé straně průhledné oceli se objevil obří, slizský škleb vetřelce. Nestvůra vztáhla obrovské paráty a s tlumeným řevem prorazila hlavou dovnitř. Průhledný kov se rozlétl po celé kabině. Vetřelec sáhl po Billii-

Ripleyová skočila do mělké vody, zavrávorala a přikrčila se. Snažila se rozhlédnout všemi směry najednou; žádné okamžité nebezpečí nehrozilo.

Nevěřila, že by vetřelci ponechali svoji královnu bez ochrany, ale jediným viditelným pohybem bylo jemné vlnění oceánu.

Ale to neznamená, le to tak bude pořád...

Všechny smysly jí pracovaly naplno. Z hnilobného zápachu spojeného s žárem a vysokou gravitací ji jímala *závrat.* Kromě odumírajícího hukotu vzdalujícího se APC bylo slyšet jen plácání vody do jejích nohou. Divoký vítr se najednou změnil nájemný vánek.

Mrtvým vzduchem zazněl křik zuřivého vetřelce. Naštěstí přišel ze směru odjíždějícího vozidla.

Otočila se čelem k shluku hnízd.

„Teď jsme tu jen ty a já."

Wilks popadl pušku. Příšera již držela Billii. Syčela a její zkažený dech vyplňoval celou kabinu. Jakoby někdo zbrzdil čas. Vše se v těžké gravitaci odehrávalo zpomaleně...

Pozdě, pozdě, vysmíval se mozek.

V uších mu zahřměla exploze. Vetřelec odletěl s výkřikem plným vzteku a bolesti dozadu. Po úlomcích oceli se rozstříkla kyselina. Kov bublal a kouřil.

Zezadu vykročila Adcoxová, zbraň v pohotovosti. Vetřelec byl pryč.

„Sakra," ozvala se Billie.

„V pořádku?" zeptala se Adcoxová.

Billie pohlédla na roztrhanou košili a zpět na poručici. „Jo."

Wilks se zhluboka nadechl a zkontroloval pohybová čidla. „O jednoho míň."

Kabinou se přehnal závan horkého vzduchu. Billie měla na levé ruce malou řeznou ránu od ocelového střepu. Žádná další zranění. Bylo zvláštní, že ji nepopálila vetřelcova kyselá krev...

Na divení bude čas později, řekl si Wilks. Pohlédl na kontrolky, jen aby zjistil, že teplota jádra stále stoupá.

„Dávejte na to pozor," řekl.

Jen jestli nějaké‚později' bude, napadlo ho.

Ripleyová pomalu čvachtala k hnízdům. V dálce zazněly výstřely.

„Vsaď se, že jsme dostali jedno z tvých děťátek," řekla. Z vysoké gravitace ji bolely svaly; jako by měla na každé noze stokilové *závaží.* Dokonce i dýchání bylo namáhavé. Ale Ripleyová *cítila* královnu, silnou auru té čubkyZaslechla šplouchnutí vody. Otočila se a pozvedla zbraň-

Dvacet metrů od ní se objevil vetřelec. Zařval a otevřel čelisti-

Ripleyová stiskla spoušť a vypálila rychlou dávku do masivního hrudníku přísery. Běžící monstrum se na místě zastavilo. Jeho podbřišek pod silou explozivní náplně střel vybuchl. Vetřelec padl do vody a syčel přitom jako děravá kyslíková bomba. Vlna vzedmutá padajícím vetřelcem narazila Ripleyové do nohou a tajen stěží udržela rovnováhu. Ze zvuku výstřelů ji bolely uši. Měla si vzít tlumiče-

Zleva se ozval další sykot. Znovu se otočila. Tentokrát byl vetřelec blíž a pohyboval se i přes vysokou gravitaci neuvěřitelnou rychlostí.

Dvakrát vystřelila.

Obří vetřelec padl na záda. Jeho ozubené nohy chvíli visely ve vzduchu a pak dopadly do pěnivé vody. Ostrý ocas několikrát udeřil do vody a zůstal v klidu ležet. Několik kapek tekutiny zasáhlo Ripleyovou do tváře.

Chvíli se jen krčila a naslouchala: pouze syčení kyselé krve rozpouštějící se ve vodě.

Otočila se k hnízdu.

„To bylo všechno?“ pronesla mezi výdechy. „To jsou tvoji vybraní ochránci?“

Ticho.

„Proč se mi neukážeš?“ Ripleyová sekla mechanickou paží skafandru do jednoho ze spojujících lan. Lehce se zachvělo. Ripleyová cítila rostoucí vztek...

„K čemu to, sakra, je? Proč nevyjdeš a neřekneš mi to?“ Znovu udeřila do lana a přesunula se blíž k centrální stavbě.

„Vysvětli to posádce *Nostroma*. *Sulaca*. Vysvětli to Zemi! Vysvětli to mé *dceři*, ty čubko!“

Ripleyová čekala, těžce oddechujíc.

Najednou sebou prostřední koule škubla. Průhledný želatinový povrch se zatřásl. Na vrcholu se objevila dlouhá puklina a začala pulzovat. Pomalu se otvírala.

Ripleyová aktivovala komunikátor, aniž by z ní spustila oči. „*Kurtz*, tady je Ripleyová,“ mluvila rychle. „Lokalizujte moji pozici a přileťte sem.“

Do ucha jí promluvil Brewsterův nezřetelný hlas. „Už jsem řekl Wilksovi, vítr-“

„Vítr ustal. Dostaňte sem loď, *hned*.“

Během rozhovoru začala z kopule vystupovat temnota. Objevila se lesklá, podlouhlá, přes dva metry vysoká hlava. Okraj pukliny uchopily tři paráty plné drápů. Pak další tři. Královna se pomalu vytahovala ven. Syčela na Ripleyovou a z čelistí jí odkapával průhledný sliz.

Královna. Matka všech matek. Přišla přivítat návštěvu.

Byla alespoň osm metrů dlouhá a šlehající, kostěný ocas jí přidával dalších osm. Na hlavě jí trůnil hladký, vlhký hřeben. Z několika obratlů vyrážely špičaté kosti tyčící se na zádech jako prsty. Měla čtyři paže. Bylo to největší živé stvoření, které Ripleyová kdy spatřila. Byla větší než slon, kterého viděla v dětství v zoo. Ježíši.

Královna natáhla hlavu dopředu a dolů. Sklonila obscénní hlavu, aby lépe viděla, co ji vyrušilo. „Tak je to správné," ponoukala ji Ripleyová a opatrně odstupovala. „Pojďa pořádně se podívej."

„Teplota jádra stoupá. Tavení za - sedm minut," oznámila Billie. Její tělo se stále třáslo, ale to nejhorší již překonala.

„Jde o víc než o roztavení," řekl Wilks. „Až se jádro propálí do palivové komory, mužem se těšit na pořádnou explozi."

„Jej dá, a zatím šlo všechno tak *skvěle"* poznamenala Char.

Wilks vložil několik příkazů a pak vzdychl. „No, motor a kola pořád fungujou. To znamená, že ta věc pravděpodobně pojede, dokud nevybouchne. Je čas se vypařit; na místo setkání musíme po svejch,"

„To je na houby," prohodila Char.

„Vemte všechnu munici, co poberete a vypadneme. Pokud se tu ovšem nechcete uvařit."

„Pohyb na horizontu," upozornila Billie.

Podívala se na pohybové čidlo a pak do něj silně udeřila. „Jejich celý zástup. Wilksi!"

Zatímco mluvila, objevil se na monitoru tucet nových teček.

„Co to-?" vyjekla Char. „Nemíří k nám!"

„Maminka volá dětičky," poznamenal Wilks.

Billie si ani nedovedla představit, kolik vetřelců se objevilo na monitoru.

„Musí jich být tisíce," prohlásila. Stáhl sejí žaludek. „Ripleyová."

„Udělá, co musí." Wilks se postavil a odešel na záď.

Billie a Char se chvíli společně dívaly skrz rozbitý štít ven. Dusivý vzduch se jim srážel na tvářích. Armáda vetřelců se k nim blížila jako dešťová stěna, blíž a blíž. Několik tuctů jich proběhlo kolem APC a spěchalo ke královně. Billie slyšela jejich výkřiky i přes sílící řev motoru.

„Jít ven se téměř rovná sebevraždě," řekla Char. „A co se stalo s naší řadou šťastných náhod?"

„Zůstat je sebevražda určitě," oponovala Billie. „Možná, že ti bastardi jedou na autopilota nebo něco podobného a ani si nás nevšimnou."

Bez dalšího slova se otočily a vyrazily dozadu k Wilksovi s Falkem. Muži jim podali nabité zbraně a náhradní zásobníky. Nakonec se shromáždili u zadních dveří.

„Šetřete municí," radil Wilks, „a střílejte jen na vetřelce jdoucí na nás. Držte se u sebe."

Billie chtěla něco říct, nějaká poslední slova, ale nic ji nenapadlo. Wilks stiskl tlačítko, skočil, uklouzl a dopadl na rameno.

Všude kolem APC se ozýval sbor strašného řevu. Billie se nadechla a odrazila se.

Ripleyová se držela v bezpečné vzdálenosti od královny. Připadalo jí to jako celá věčnost, než uslyšela zvuk blížící se lodi.

Řev *Kurtze* nad hlavou zněl jako sladká hudba.

„Sestoupím tak nízko, jak to půjde," zakrákal Brewster komunikátorem, „a pak - a *kurva"*

„Přesně tak," odpověděla Ripleyová. „Otevřete nákladní nádrž a sestupte co nejníž,"

, Jo," přisvědčil Brewster. „Ale co když vítr znovu..,"

Královna obrátila pozornost na burácející loď. Odstoupila od Ripleyové a vydala vysoký, ječivý zvuk. „Hezká loď," lákala ji Ripleyová. „Vidíš tu krásnou, roztomilou loď." Rychle se podívala na sestupujícího *Kurtze* a pak zpět na královnu. „Chceš se projet na hezké lodi, ty čubko?"

Královna neodpovídala.

„Blíž, Brewstere, dělej."

Královna udělala další krok dozadu. Zakývala hlavou, podívala se na Ripleyovou a pak znovu na loď.

Kurtzův skladový prostor byl přímo nad ní a dveře byly otevřené. Ripleyová držela zbraň namířenou na královnu. Zvedla druhou ruku a pomocí mechanického držáku se zachytila lodě.

Vytáhla se nahoru. Zdálo se jí, že se jí paže i přes kovovou výztuž vytrhne z kloubu.

Královna ji sledovala, ale nesnažila seji následovat.

I když byla loď obrovská, Ripleyová nevěřila, že by se to monstrum bálo. Zvědavé, možná, ale ty zatracené věci se nikdy ničeho nebály.

Ripleyová se vydrápala po loktech do doku a po kolenou se škrábala dál.

Postavila se a podívala se dolů na královnu.

Příšera na ni zasyčela. Kovové zuby jí v šerém světle vlhce zářily.

Ripleyová se usmála. „Perfektní, Brewstere. Vydrž ještě chvíli.“

Namířila zbraň na nejbližší kopuli a vypálila.

Při pohledu na odletující kousky hnízda královna zařvala. Ripleyová držela spoušť stisknutou a posílala pravidelný proud kulek do vetřeleckého hnízda. Kousky hnusného, masu podobného materiálu padaly do vody a klesaly pod hladinu.

Uvolnila spoušť. Královna se odvrátila od zbytků zničeného domova a vzteky zařvala. Pohlédla na Ripleyovou.

Ví, že to dělám já, uvažovala Ripleyová. Ví, co je to puška, i když ještě žádnou neviděla.

Sleduj.

Zamířila na další hnízdo a vypálila. Královna se na ni s výkřikem vrhla.

Ripleyová se pozpátku stahovala. Královna zarý-vala paťáty do hladké slitiny. Nakonec se vetřelec zachytil dveřního rámu.

„Nahoru, teď, nahoru!“ vykřikla Ripleyová.

Kurtz začal stoupat.

Královna se vytáhla do doku a Ripleyová se rozběhla k vnitřním dveřím.

„Uzavřete vnější poklop![4']

Královna zařvala bezmeznou zuřivostí a vyrazila k Ripleyové.

Ripleyová se otočila ke královně a téměř zavřeným vnějším dveřím. Musela si být jistá-

Královnin tmavý ocas vystřelil a špičkou zasáhl Ripleyovou. Narazil do ochranných prutů mechanického skafandru, ohnul kov i uhlíkové výztuže a zasáhl hlavu. Síla úderu ji odhodila na podlahu.

Místnost ztmavla. Kolem ječícího vetřelce tančily záblesky světla. Královna se odvrátila od Ripleyové, skočila k poklopu a začala do něj bušit. Uvězněné monstrum řvalo vztekem.

Bolestný křik pomalu utichal. Ripleyová se naposled natáhla a svět zešedl.

Wilks, Billie, Adcoxová a Falk stáli v kruhu zády k sobě. Přebíhali kolem nich stovky vetřelců. *Žádný* se ani nezastavil. Všichni uháněli mělkou vodou ke královně. Jako by nestačil zápach hniloby, těžký vzduch a žár, byly tu stovky příšer ze zlého snu. Wilks cítil, že v pekle to nebude o moc horší.

Někdo za ním vystřelil. Vetřelci křičeli, syčeli a pokračovali v cestě.

Jeden vyrazil k nim. Vztáhl paťáty-

Wilks stiskl spoušť a pokropil vetřelce krátkou dávkou.

Věc padla do vody. Tři nebo čtyři vetřelci zakopli o mrtvé tělo, ale nezastavili se.

Další zavytí a na Wilkse vyrazil další vetřelec. Znovu vystřelil.

Falk bez přestání klel. Další a další příšery se zastavovaly a umíraly.

Wilks věděl, že se k místu setkání nikdy nedostanou. Bylo nemožné pohybovat se armádou nemyslících tvorů a udržet se pohromadě a naživu. Namířil na vetřelce dívajícího se jejich směrem a vypálil jedinou dávku. Vetřelcova hlava explodovala. Příšera padla do vody, která už divoce bublala krví jeho bratrů.

„Nezvládneme to!“ zakřičela Billie.

Wilks namířil na dalšího a vystřelil. „Ještě pět minut a APC exploduje,“ zarval v odpověď. „Vezmem je, kurva, s sebou.“

Znovu a znovu mačkal spoušť a doufal, že munice vydrží, dokud bílý žár z APC vše neukončí...

Královnin ocas zasáhl Ripleyovou do nohy. Udeřil ji tak silně, že nová bolest přehlušila zranění hlavy. Ripleyová otevřela oči. Krčila se u zdi vedle dveří, když-

Má hlava, uvědomila si. Královna stále divoce tloukla do vnějších dveří, ale ty držely. Ripleyová stiskla tlačítko, které ji dostane do bezpečí. Dveře ze skladového prostoru se otevřely.

Královna se otočila za zvukem. S ocasem stočeným za sebou se chystala ke skoku-

Ripleyová vpadla do čistého vzduchu vnitřku lodi a vtáhla za sebou nohy. Stála tam Motoová se svářečkou v ruce.

„Rychle!“

Motoová udeřila do ovladače dveří. Dveře se zavřely několik metrů před královnou. Okamžitě se ozvaly tlumené údery, ale vyztužený kov držel.

Ripleyová se opřela o stěnu a sledovala, jak Motoová pečetí dveře. Nikdy ji nenapadlo, že ji bude konzervovaný vzduch lodi vonět. Ale bylo to tak. Byla naživu-!

A měla královnu!

„Pojedeš na výlet, čubko.“

Přistoupil k ní McQuade a pomohl jí se svlékáním skafandru. „Pane Bože, Ripleyová, vy jste to dokázala!“

Ripleyová sledovala, jak jí zouvá kovovou botu. „Jo. Rychle, musíme pro ostatní!“

Motoová skončila s dveřmi, vstala a vyměnila si s McQuadem pohledy.

„Nejde to,“ řekl McQuade. „Brewster říká, že odtud padáme.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se šokovaná Ripleyová. „Jsou mrtví?“ Najednou se cítila unaveně. Přitiskla si ruku ke spánku.

„Ne. APC je v kritickém stavu - do několika minut exploduje. Posádka je obklíčená v jednom z úzkých údolí. Brewster říká, že pro vyzvednutí je tam málo místa-“

Než stačil dokončit větu, byla Ripleyová na cestě ke schodům. Motoová a kapitán ji následovali. Drala se nahoru do pilotní kabiny a ignorovala tiché bolestné výkřiky svého těla.

U řídícího pultu seděli Brewster a Tullyová. Na tvářích napjaté výrazy.

„Ripleyová,“ řekl Brewster. „Jsem rád-“

„Leťte pro ty lidi, *teď*“

„Podívejte, to je nemožný. Bůh ví, že si přeju, aby bylo. Zvedá se vítr, není tam místo a nemáme už čas-“

„Zkuste to,“ nedala se Ripleyová. „Jestli zemřeme, zemřeme. Co kdybyste tam dole byl vy?“

Brewster se zamračil. „Poslouchejte-“ začal.

„Ne, *vy* poslouchejte. Buďto se vrátíte vy, nebo to udělám já.“ Stále byla oblečená do horní části skafandru, a když zatnula prsty, ozval se zvuk servomotorů.

Brewster zhluboka vydechl. „K čertu.“ Přikývl. „Dobře,“ prohlásil. „Držte se.“

„Posledních sto dávek!“ křikla Char.

Falk zaklel a praštil puškou o zem. „Konec.“

Billie se přesunula blíž a kryla ho. Bolela ji hlava. Pulzoval v ní zvuk nekonečných explozí a výkřiků. Vzduch ji tížil. Svět byl jen smrt a křik. Víc, než byla schopna vydržet-

Doufala, že to Ripleyová dokázala, že to všechno nebylo zbytečné. Cítila slzy stékající jí po tvářích. Zatímco střelila dalšího vetřelce, otevřela se v jejích útrobách velká prázdnota. Již to *zažila*, ale nikdy si na to nezvykla. Už se ale nebála jako posledně. K čertu. Příšery se najednou rozutekly a začaly se od jejich malé skupiny odtahovat. Stovky vetřelců najednou zavyly a vztáhly ruce k obloze. Bylo to ohlušující. Billie se zmateně otočila k Wilksovi-

Ukázal nahoru a na jeho zjizvené tváři se objevil veselý škleb.

Kurtz! Byla ohlušena výkřiky vetřelců a palbou a neslyšela motory.

Wilks ji neurvale popadl a odtáhl ji z cesty přistávající lodi.

Vetřelci zařvali a rozběhli se k lodi. Tucty jich byly sraženy do tmavé vody a rozdrceny v černém bahně pod vahou lodi.

Povrch planety se zatřásl. Ze špinavého oceánu se zvedla vlna a narazila do nich na úrovni hrudníku. Char zavrávorala, ale Falk ji zachytil; Wilks objal Billii a nalehl do vlny. Vystřelil na vetřelce, který běžel přímo na ně.

Brána od APC doku se otevřela. Billie spatřila Ripleyovou a oddechla si, že je v pořádku. Ale pak se její ústa zformovala do výkřiku. Když klopýtali do doku, ohlédla se Billie přes rameno. Vetřelci vbíhali do krycí palby a umírali po stovkách. Falk byl hned za nimi, ale-

Jeden z vetřelců uchopil Char. Upadla dopředu a vetřelec hned za ní. Tlačil na ni jako v nějaké zvrácené parodii na sex. Přitiskl jí obličej do vody. Billie spatřila, jak jí zády projel pařát a zvedl jí hlavu z vody. Charina rudá krev se rozlila po šedé vodě. Hlava, kterou držely jen zbytky šlach, jí volně visela u krku.

Vetřelcův vítězoslavný křik netrval dlouho. Proud kulek ho přeťal v půli - ale Charlene Adcoxová byla mrtvá. Stovky vetřelců se vrhaly na zavírající se bránu, zatímco Ripleyová s Motoovou pokračovaly ve střelbě skrz zmenšující se otvor. Těsně předtím, než se otvor zcela uzavřel, vnikl dovnitř pařát útočícího vetřelce. Zámek se uzavřel a usekl mu dva prsty. Upadly a začaly syčet na podlaze. V kouřící podlaze se vytvořily malé kráter}[7].

Náhlý start je všechny přitiskl k podlaze.

„Držte se - APC za několik sekund exploduje!“ vykřikla Ripleyová. Zněla vzdáleně. Wilks chytil jednou rukou kovový sloup a druhou pevně obejmul Billi.

Billie explozi neslyšela, ale loď se silně otřásla a naklonila se na stranu. Billie s

Wilksem narazili na boční stěnu.

Billie se zhluboka nadechla a začala plakat na Wilksově hrudi. Wilks ji něžně hladil po vlasech a nepouštěl ji.

„Všechno je v pořádku. Dokázali jsme to, všechno je v pořádku.“

18

Opět utekli smrti.

Wilks vytlačil s námahou šedou činku vzhůru a pak ji spustil zpět k hrudi. Vydechl a znovu ji zvedl.

Byl sám v malé tělocvičně na *Kurtzu.* Když sem přišel, našel zde Falka; obr na něj kývl, mlčky zaznamenal jeho přítomnost a odešel do sprchy. Úspěch jejich mise zastiňovala smrt tří dobrých lidí. Nikdo o tom nechtěl mluvit.

Rozhodnutí odložit hluboký spánek o několik dní prošlo bez námitek; byli jen jeden den od mateřské planety a posádka potřebovala čas na vyrovnám se s novými událostmi. A ve spánku čas neběžel. Wilks uložil činku do držáku, vstal a uchopil menší jednoruční závaží. Byl již u druhé sady a při rozpa-žení se mu svaly lehce chvěly. Ale tělesnou únavu bylo možno ignorovat. Soustředění na cviky pomáhalo. Pot stékající po kůži odplavoval chmurné pocity. Vztek. Lítost. Vina, která ho již dlouho pronásledovala. Vina, že právě on je stále naživu. Mariňák z povolání, který to nikdy nedotáhl výš než na seržanta, který nezachránil lidi vzhlížející k němu-

Billie se zavřela sama v kajutě. Wilks byl u ní včera večer a znovu dnes ráno a přinesl jí něco k snědku.

Neposlouchala ho a neodpovídala. Počáteční výbuch pláče v APC doku se neopakoval. Chtěl říct něco, co by odehnalo netečný výraz z jejích očí. Ale co? Téměř viděl, jak si znovu a znovu přehrává smrt poručice Adcoxové. Její kamarádky. Kamarádky, za kterou bez pochyby cítila odpovědnost.

Wilks zachránil Billii život více než jednou a ona jeho jakbysmet - ale jak ji ochránit před vinou? To bylo víc, než byl schopen udělat pro sebe. Tak tam seděl a díval se na ni, dokud nebyl tak frustrován, že se omluvil a odešel do tělocvičny.

Zbabělce, šeptal mozek. *Zatracené] zbabělce.*

Ale ozvala se i jiná část. *Hele, nejsem iádnej cvoka ř! Jsem obyčejné] mariňák...*

Jo. Správně.

Povzdechl si a vrátil se ke stroji na procvičování nohou. Možná, že pomůže třetí sada.

Billie seděla na posteli a pokoušela se nemyslet. Byli ve vesmíru, královna seděla tiše ve skladu, chystali se vyhladit celou vetřeleckou populaci na Zemi, zachránit Amy-*která je nejspíš mrtvá, stejně jako Char, jako Carvey a Dunston, zabitá, zavražděná, mrtvá-*

Přitiskla si ruce na obličej a čekala na příchod slz. Bez šance. Takové uvolnění si nazasluhovala. Její smutek byl příliš velký. Byli tak blízko *Kurtzu,* jen palce od bezpečí...

A Carvey s Dunstonem. Brewsterův nejlepší přítel a učitel, který ho přesvědčil, že učinil volbu. Zemřít. Ani jednoho z nich neznala tak dobře jako Char. Charlene. Billie ji pozvala na výlet, který ji stál život.

Wilks ji přišel navštívit, dvakrát. Po jeho odchodu se snažila něco sníst, ale jídlo jí vázlo v krku. Wilk-sova většinou nečitelná tvář ho zrazovala. Věděla, že jí chce pomoci, ulehčit jí to, ale nebylo co říct. Všichni cítili vlastní vinu.

Včera večer se po Wilksovi stavil i Dylan Brewster. Vysvětloval, že to měl být on a ne Carvey. Že Carvey nikdy nebyl „skutečným“ mariňákem - že jeho přítel byl stále v srdci dítětem a chtěl dělat všem radost. K čertu, Carvey letěl jen kvůli Brewsterovi-

Billie chápala jeho bolest, ale v té své zůstávala stále osamocena.

Nepožádala ho, aby zůstal.

Snažila se být objektivní a uvěřit, že Char učinila vlastní rozhodnutí. Byla to pravda - a už na tom nezáleželo, protože byla pryč.

Domnívala se, že letí kvůli Amy, ale ve skutečnosti letěla zachránit sebe. Char Adcoxová se letěla vyrovnat s vlastní ztrátou a ve srovnání s jejími se Billiiny důvody zdály sobecké. Ospravedlní cíl prostředky? Jak by to mohla vědět? Možná, že Zem byla předurčena patřit vetřelcům; kdo byla ona, aby se příčila osudu? Billie si lehla a přikryla se. Možná, že si později půjde promluvit s Ripleyovou. Ale teď ne.

Ripleyová se opírala o zeď u skladu a poslouchala. Čas od času královna zachrastila a ozvalo se klepání ostrého těla o hladký povrch jejího vězení.

Ripleyová tu strávila větší část noci; v ranních hodinách královnu konečně omrzelo bušení do stěn a vzteklý řev. Ripleyová zkontrolovala navigační počítač a poslala McQuadea pracovat na opravách-po-škození *Kurtzu* bylo minimální. Jones

se ji snažil dostat do lékařské laboratoře, ale Ripleyová se cítila v pořádku. Chtěla poslouchat, jak královna marně bije do stěn.

Ripleyová litovala smrtí Dunstona, Carveyho a Adcoxové; všichni zemřeli ve snaze dostat královnu na loď a ona věděla, že velká část odpovědnosti spočívá na jejích ramenou. Ale kdyby tomu tak muselo být, zemřela by také. Kvůli vyhlazení zabijáckého plemene, královny, která způsobila smít tolika lidí...

Chvilková touha rozprášit královnu na milión kousků byla ničím ve srovnání s nenávistí, kterou k ní cítila. Vztek byl prudký a dočasný; nenávist byla chladná, tvrdá a trvalá. Vyhlazení těch bastardů bude stát za vším, co udělá.

Věděla, že žít pro pomstu, není tím nejzdravějším způsobem existence. Bylo jí to jedno. Udělala správně, každým dalším okamžikem to cítila silněji a silněji; každou hodinou byla blíž cíli.

Prázdná chodba se najednou zdvojila. Několikrát zamrkala a obraz se vrátil do normálu.

V místě, kde ji zasáhl ocas té čubky, ji stále bolela hlava, ale to byla jen malá obtíž. Velká modřina na noze již začala mizet. Byla jen unavená a dlouho nejedla-

Představa jídla a spánku byla lákavá. Vstala a vyrazila pryč od skladových dveří-

„Později, ty zmetku," zavolala přes rameno.

Když se blížila ke schodišti, všimla si, že se loď naklonila mírně doprava. Zamračila se. Zastavila se a natáhla ruku, aby se opřela o zeď. Gravitace by neměla mít takové výkyvy, napadlo ji a udělala další krok ke schodům. Najednou upadla, jako by stála na kolmé zdi. Přitiskla se k ní a snažila se získat rovnováhu.

„Tullyová," vykřikla.

Bez odpovědi.

Něco bylo strašně špatně. Spatřila hlásič poplachu a vztáhla ruku.

Proč už nezvoní- ?

To byla její poslední myšlenka, když stiskla tlačítko a světla zhasla.

19

Billie tiše seděla s ostatními v jídelně. Po McQuadeově krátkém hlášení o průběhu oprav neměl nikdo už co říct.

Čekali, až se z komunikátoru ozve Jonesův hlas -nebo lépe, až do místnosti vkročí Ripleyová.

Před hodinou vzbudil Billii poplach. Rozběhla se chodbou a čekala, že uslyší královnin vzteklý řev. Po několika sekundách poplach skončil a Motoová všechny informovala, že našla Ripleyovou ležet v bezvědomí a dopravila ji do ordinace.

Všichni se sešli v jídelně a čekali.

Po několika minutách se objevila Motoová a sdělila jim, že doktor provádí celkové testy a dá jim vědět, až něco zjistí.

Billie byla tak unavená, že ztěží udržela otevřené oči. Napětí v místnosti ji jen více vyčerpávalo. Kdy to skončí? Teď může zemřít i Ripleyová. Žena, které si vážila, kterou obdivovala a kterou měla ráda-

Wilks seděl vedle a popíjel kávu. Jeho výraz jako obvykle mnoho neprozrazoval. Billie mu jeho sebeo-vládání záviděla. Zdálo se, že ho nic netíží déle než pár vteřin; zareagoval a pak se prostě zabýval něčím jiným.

Ve srovnání s ním byla dítětem, časově i emocionálně. Její vnitřní nářek nad nespravedlivostí byl malicherný. K ničemu...

Billie se kousla do rtu a čekala.

Wilks si hrál s šálkem kávy. Byl si vědom, že je vhodný čas na rozhovor s Billií. Měl starost o Ripleyovou, ale Jones byl odborník. Nemohl pro ni nic udělat. To samé pravděpodobně platilo i pro Billii.

Billie zírala do stolu, jako by sledovala holopro-jekci. I když opustili Buellera na Spearsově planetoi-du, byla schopna o tom mluvit. Určitým způsobem.

Když se Falk s Motoovou na druhém konci místnosti začali bavit, byl připraven.

„Jak se máš?“

„Dobře,“ opáčila bezbarvým hlasem.

„Je mi líto Adcoxový,“ pokračoval. *Žádná* odpověď. „Přeju si, aby tu byla. Přeju si, abysem si s ní mohl vyměnit místo.“

Billie na něj pohlédla. „Proč? Nebyla to tvá chyba,“

„Po odchodu Ripleyové, jsem byl velitelem APC. Měl jsem odpovědnost.“ „Ty jsi ji nepřinutil, aby sem přišla, Wilksi! To já-“ Spolkla zbytek slov a umlkla.

Wilks jí položil ruku na rameno. „Ty taky ne.“

Jako utěšitel se cítil nepatřičně, ale nebyl schopen vydržet výraz na jejím obličeji - vyjadřoval jeho vlastní pocity. Naučil se, jak je schovávat, ale to neznamenalo, že neexistovaly. Trpěla.

Trochu se pod jeho rukou uvolnila.

„Opravdu to není tvoje chyba, Billie. Ty jsi ty věci nestvořila."

Na dlouhou chvíli odvrátila pohled, ale nakonec přikývla. S tváří zalitou slzami se mu podívala do očí a znovu přikývla. „Ne," pravila roztřeseně. „Nestvořila.[4]

Wilks cítil, jak se sám mírně uvolnil. Byl to začátek. Možná nakonec nebyl tak špatný psycholog-

„Hej, lidičky," zakrákal kom. „Jste tam?"

Jones.

Tullyová se zeptala: „Co je to? Jak je jí?"

Všichni v místnosti sledovali na zdi umístěný komunikátor. Wilks stiskl Billiino rameno.

„Je v pořádku," ozval se Jones. „Za chvíli bude jako nová."

Falk s Motoovou radostně vyskočili. McQuade uhodil dlaněmi do opěradla a zasmál se.

Wilks se usmál na Billii, která *začala* plakat. Tato posádka se ani nestačila navzájem pořádně poznat, ale Wilks si oddechl stejně jako všichni ostatní. Ripleyová byla výjimečná. Sakra, všichni byli výjimeční. Objal Billii a ta se k němu s pláčem přitiskla. Ještě si popláče. Chápal ji. Byla to úleva. Pocit, který ani on nezažíval příliš často. Ripleyová pomalu vyplouvala z temnoty. Poblíž někdo mluvil. Byla unavená, bolela ji hlava-

„...jako nová," říkal hlas. V dálce se někdo zasmál. Ripleyová se pokusila otevřít oči.

„Co se stalo?" řekl vzdálený hlas-

Bližší hlas odpověděl: „Utrpěla zranění hlavy. Pravděpodobně při boji s královnou."

Opět padala do temnoty. Soustředění bylo příliš namáhavé. Pak ale- „královna". Královna. Cítila, jak její ruce zatnuly v pěsti. *Vzbuď se. Vzbuď se.*

„...žádné porušení míchy, žádné zlomeniny. Obával jsem se vnitřního krvácení, ale nic tomu nenasvědčuje. Myslím, že za to může hlavně únava. Má lehký otřes mozku. Je silná, silnější než vypadá."

Jones. Byla na *Kurtzu,* v lékařské laboratoři. A královna-

Ripleyová zasténala a zvedla hlavu. Otevřela oči.

Jones stál u komunikátoru. Podíval se na ni a zkontroloval hodinky.

„Moment. Musím k pacientovi. Dám vám vědět, až bude mít náladu na návštěvy.“

Ripleyová se rozhlédla po místnosti a přikrčila se. Chladná kajuta, zvláštní pach, blýskavé nástroje. Nevěděla proč, ale nahánělo jí to strach.

„Kde je královna?“ zeptala se vyschlými ústy.

„Zavřená ve skladu. Nebojte se. Nic se nestalo. Jen jste omdlela,“ uklidnil ji Jones. „Všichni jsou v pořádku.“ Přinesl jí sklenici vody a podržel jí hlavu, aby se mohla napít.

„Jak dlouho?“ chtěla vědět Ripleyová.

„Asi dvacet minut od okamžiku, kdy vás Motoová našla.“ Ripleyová si začala sedat. „Nic proti vám, Jonesi, ale nemám ráda doktory. Chtěla bych jít do své kabiny.“

„Raději byste tu měla zůstat-“

„Raději ne. Je mi dobře. V pořádku?“ Spustila nohy z okraje postele a na chvíli se *zarazila.* Hlava jí pulzovala. Musí pryč z této hrozné místnosti-

„V pořádku,“ souhlasil Jones. „Ale pomohu vám. Až se dostaneme na Gateway, budete potřebovat pořádnou prohlídku; nemám s vaším druhem žádné zkušenosti. Chci říct, že bych to bez krevního vzorku ani nepoznal.“

Ripleyová vstala a odtáhla se od Jonesovi natažené ruky.

„O čem to mluvíte? Říkal jste, že jsem v pořádku.“

„Jasně, jste v pořádku. Vlastně vás obdivuji. Tak blízko a přitom tak daleko.“

„Jonesi,“ zeptala se zmatená Ripleyová. „Kam míříte?“

„Nerozčilujte se. Jste v pořádku, ale potřebujete si odpočinout. Jen nechápu, proč jste mi to neřekla. Vždyť, co kdyby to bylo něco vážnějšího. Co kdybych musel provést transfúzi nebo něco?“

„A - pozitivní,“ řekla Ripleyová. „Tu snad máte?“

Jones se ušklíbl. „Jo, ale vy ne. A vlastně nemáte ani žádný RH faktor. I když při vaší dokonalosti by mě to nepřekvapilo. Bez mikroskopu bych to nikdy nepoznal; barva je dokonalá. Je to úžasné. Pojďte. Pomůžu vám do-“

„O čem to sakra mluvíte - ‚při mé dokonalosti[4]?“

„No jo, slyšel jsem, že než přistáli vetřelci, tak na tom v laboratořích pořádně zapracovali, ale vy jste tak stejná, že se mi tomu nechce věřit-“ Došlo jí to. Byl to špatný vtip. Ve vzteku ho odstrčila. „Jste idiot, Jonesi. To není legrace. Kdo si, sakra, myslíte, že jste? Tohle není ani trochu směšné. Ježíši!“

Jonesův škleb zmizel. „Ripleyová,“ řekl a oči se mu rozšířily. „Ach, bože. Vy jste to nevěděla? Já, chci říct - jak jste to mohla nevědět? Do prdele. Promiňte - myslel jsem, že-“

Zapotácel se. Jeho tmavé rysy vyzařovaly neskutečné rozpaky. Ripleyová cítila, jak ji pomalu opouští vztek. Na jeho tváři spatřila pravdu. Těžce se opřela o zeď.

Ne, ne, to, já - nemohu být, ne, myšlenky jí vířily hlavou. Tohle je další zlý sen, další noční můra. To nemůže být pravda. Nemůže. Jsem člověk. Ne-ne-

Android. 20

Wilks otevřel dveře a za nimi stála vyčerpaně vypadající Ripleyová.

„Vím, že je pozdě, ale mohla bych si s vámi promluvit?“

„Jo, samozřejmě. Jak se cítíte? Mysleli jsme si, že...“ Ripleyová se protáhla kolem Wilkse a se skloněnou hlavou se posadila na kraj postele. Rukama si projela zanedbané vlasy. Ramena měla strnulá a pod očima se rýsovaly tmavé kruhy. Barva její tváře připomínala popel.

Vzhlédla k Wilksovi s výrazem, který nedokázal zařadit. Něco jako - strach? Stud? „Co se děje?“

„Vím, že tady té věci nikdo oficiálně nevelí, ale zatím se všichni obraceli na mě,“ začala. Zdálo se, že se dívá skrz Wilkse. Jako by recitovala ke zdi.

„Správně,“ řekl opatrně Wilks. „A odvedla jste dobrou práci.“

„Končím. Je to na vás. Chci, abyste to dokončil.“

Vstala, jako by rozhovor skončil, a vykročila ke dveřím.

„Počkejte chvilku, Ripleyová - co se to děje? Utečete z ordinace, vypadáte jako mrtvola a teď chcete hodit celou odpovědnost za náš malý útěk na mě? Jak moc vás

královna praštila?“ Zašklebil se, aby zlehčil situaci, ale byl překvapený.

„Nechci o tom diskutovat, Wilksi. Podívejte, jestli o to nestojíte, promluvte s McQuadem, Motoovou nebo kýmkoliv. Mě to nezajímá. Já *končím.*“ Tváře měla celé rudé, ale Wilks stále nedokázal určit příslušnou emoci.

„Proč?“ pokračoval Wilks. „Můžete mi to říct? Co se stalo?“

Ripleyová sklonila hlavu a zdálo se, jako by se zmenšila. Mlčela, ale také se neměla k odchodu.

Wilks čekal. Zmatený. Od prvního dne byla tato výprava Ripleyiným dítětem. Sama dostala královnu na palubu a nebýt jí, byl by teď z Wilkse, Billie a Falka atomový prach - v případě, že by je dřív nedostali vetřelci.

„Pravě jsem měla dlouhý rozhovor s Jonesem,“ řekla konečně. Mluvila pomalým a odměřeným hlasem. Důsledně se vyhýbala Wilksovu pohledu., Jsem umělá, Wilksi. Podvrh.“ Zkřížila ruce na prsou a podívala se na Wilkse. Její tvář byla prosta jakéhokoliv výrazu. „Nejsem člověk a ani jsem o tom nevěděla.“

Wilks ji několik sekund jen sledoval a vyrovnával se s novou informací. Android? Zhluboka se nadechl. „Jste si jistá?“

„Jones mi ukázal krevní vzorky; provedli jsme všechny testy. Jo, jsem si jistá.“ Zavřela oči a přitiskla si zápěstí k čelu.

„Nechci to zlehčovat, Ripleyová. Ale, kurva, no a co? Dostala jste nás až sem a-
4,

„Vy to nechápete,“ pokračovala vysokým, roztřeseným hlasem. „Kdo ví, jaký je můj úkol - mohu být naprogramovaná nějakou firmou, která potřebuje *vzorek* pro výzkum. Co když jsem nastavená, abych vás po návratu na Zem všechny zavraždila?“ Pokračovala tichým hlasem. „Nejsem důvěryhodná.“

„Máte, ehmm, přístup k vašemu programu?“

„Ne. Zřejmě jsem příliš pokročilý model. *Žádné* mechanické části. *Žádné* vstupní nebo výstupní konektory.“ Její hlas byl naplněn hořkým znechucením nad sebou samotnou. „Jones říkal, že by to bez mikroskopu nikdy nezjistil. Mohu se vydávat za člověka až na mikroskopickou úroveň.“

Wilks se zamračil. „Vidím, kam míříte. Ale k čertu. Nemyslím si, že je v tom nějakej rozdíl. Mohla jste nás nechat chcípnout už tam dole, mohla jste nás zavraždit - a kdo zbyl na Zemi, aby mohl něco studovat?“ Na chvíli se odmlčel. „Myslím si, že ať už je vaše určení jakýkoliv, je to dobrý určení. A jestli jedi-nej způsob, jak vás odlišit, vyžaduje použití mikroskopu, tak kde je rozdíl?“

Ripleyová došla ke dveřím a otevřela je. „Rozdíl je ve mně," řekla a vyšla do chodby.

Wilks sledoval pootevřené dveře. Ježíši a Budho. Jak to přijmou ostatní? Až zjistí, že ten, o kom si mysleli, že je člověk-

Billie, napadlo ho. Billie se s tím určitě nevyrovná zrovna lehce. Možná, že k tomu bude mít co říct; milovala Buellera i potom, co zjistila, že je android...

Vydal se najít Billii.

Billie zaklepala na dveře u Ripleyové a čekala. Nikdo neotvíral. Vnitřní prostředí bylo nastaveno na standardní nízkou noční teplotu; Billie přitiskla ve snaze ochránit se před studeným vzduchem ruce těsně k tělu. Znovu zaklepala, tentokrát tišeji.

Možná spí, napadlo ji. *Dobře.*

Počkala ještě chvilku a pak se vydala zpět do své kajuty. Když vešla do místnosti, Wilks se zvedl.

„Spí," oznámila mu.

„Nebo chce být sama," řekl. „Třeba si promluvíte zítra."

Nebylo jim do řeči. Wilks vstal a vrátil se do své kajuty.

Billie byla unavená, ale stalo se toho tolik, že na spánek neměla ani pomyšlení. Posadila se na kraj postele.

Co by Ripleyové řekla? Co jí *mohla* říct?

Ach, je mi to líto. Musí to být těžké. Víte, chodila jsem s vojákem a nakonec se ukázalo, ze také není opravdový. Ranilo mě to. Zjistila jsem - myslím, ze jsem se cítila podvedená...

To by jí opravdu pomohlo.

Billie zhluboka vydechla a natáhla se. Zírala na strop a snažila se na hladkém povrchu najít nějaký kaz. Mysl *začala* bloudit.

Mitch byl schopen milovat; už tomu věřila. Ale když si to uvědomila, byla už s Wilksem na Spearsově lodi.

Změnila pravda o Ripleyové něco? Billie v duchu procházela celou misí. Ripleyová byla od začátku zcela oddaná vyhlazení vetřelců - ne, její důvěra v Ripleyovou byla pevná.

Ripleyová od doby, kdy ji Billie poznala, nikdy nikoho nepotřebovala. Teď se však zdálo, že by ji malá pomoc přišla vhod. Určitým způsobem jí teď připadala *skutečnější-*

Lidštější, napadlo Billii. Stejným způsobem jako Mitch při posledním rozhovoru.

Billie věděla o předsudcích, které o umělých lidech přetrvávaly; některým lidem činilo problémy mluvit se stroji stejně jako s lidmi.

Byl Mitch pouhým strojem? Je Ripleyová?

Po záležitosti s Mitchem se její pohled na tyto věci zásadně změnil. A v této věci byl úhel pohledu nejdůležitější. Ripleyová se nenarodila normálním způsobem, ale znamenalo to, že nemá duši? Nebo že není plnohodnotná bytost? Kde je hranice?

Konečně usnula. Snila o otázkách bez odpovědí.

Ripleyová konečně pochopila, že hlad, který cítí, je opravdický. *Skvělé,* pomyslela si. *Mám hlad. To je něco.*

Bylo pozdní ráno. Spala téměř deset hodin a únava nezmizela. Ležela v posteli se zavřenýma očima.

Bylo to všechno, o čem byla schopna přemýšlet. Jak by se měla cítit? A co na tom záleželo. Její pocity byly jen simulace, podvrhy.

Některé věci byly teď jasnější. Výpadek času po událostech na *Sulacu.* Následná absence snů. Intenzivní nedůvěra k lékařům - jasně naprogramovaná, aby se zabránilo odhalení pravdy. Nemůžeš je nechat, aby se kolem tebe točili, přišli by na to.

Otázka *proč* byla nepostižitelná. A možná i nesmyslná. Celá její víra byla ohrožena; androidům se nedá věřit, mohou zradit i sami sebe. Bylo to v jejich povaze. Způsob, jakým byla zrazena...

Umělý člověk na *Nostromu* byl vrah tvářící se jako přítel. Bishop byl v pořádku, ale...

Ripleyová se zamračila. Dokonce i v Bishopovi bylo něco nedobrého, jakási dvojznačnost, už si dobře nevzpomínala-

Ozvalo se zaťukání na dveře.

„Ripleyová? To jsem já, Billie. Můžu dál?“

Ripleyová ztuhla. *Billie.* Mladá žena už ukázala dostatek odvahy. Ripleyová na ni byla hrdá.

Legrace, vytanulo jí na mysli. Jak *lidské.*

„Teďne, Billie.“

„Bude to jen chvilka. Wilks chce dnes večer jít do hlubokého spánku-“

„Běž pryč, Billie. Nestojím o společnost.“ Pouhá myšlenka na hovor o té věci Ripleyovou vyčerpávala.

Billie zaváhala. Ripleyová si představila stojící Billii, jak hledá magická slova: *Nikomu to nevadí,* řekne, *opravdu, všechno je v pořádku-*

Z představy, jak ji Billie lituje, sejí dělalo špatně. A ten pocit nebyl ani skutečný.

K čertu.

„Teď ne.“

Slyšela Billii odcházet. Byla ráda, že ostatní přejdou do hibernace; chtěla být sama.

Ripleyové zakručelo v břiše; přitiskla si kolena k hrudi a přála si, aby všechno zmizelo.

21

Wilks se cítil skvěle. Posadil se v kóji a rozhlédl se po chladných, spících tělech ostatních členů posádky. Byl překvapen absencí běžných doprovodných efektů, ale nedělal si z toho hlavu. Důležité bylo, jak se cítí.

Oblékl si šaty a ušklíbl se nad silou svého těla. Cítil se zatraceně úžasně. Ale bylo to něco víc. Bylo v tom něco-

Očištění, uvědomil si. Bylo to něco, po čem dlouho toužil a co se již zdálo nemožné. A nezdálo se mu ani trochu zvláštní, že se tak konečně stalo; však bylo načase. Jako by ho ve spánku naplnil pocit míru, vědomí, že všechno je konečně, jak má být... Cestou ke schodišti se hlasitě smál. Celé roky toho tolik nosil, na ramenou mu těžce lpěla vina a útrapy minulosti. A proč? Bylo to pryč, odvržené do prázdnoty vesmíru. Nebylo čemu se divit; byl volný!

V lebce se ozval chladný hlas a vedl ho jeho -zjevením. *Svoboda,* říkal jemně, je *klíčem k-*

Zbývala poslední věc. Sestoupil po schodech a prošel APC dokem; jeho chodidla se téměř vznášela nad podlahou. Tolik promarněného času! Ale teď už bude vše v pořádku...

Přistoupil ke dveřím od skladu a vztáhl ruku k ovladači. Vše jako ve snu.

Svoboda, život, volnost-

Jak se jeho ruka blížila k tlačítku, zalila ho vlna tepla a míru. Pocity byly silnější a naléhavější.

Uvolni se, nech mě jít-

Počkat. Wilks stáhl ruku. Najednou si už nebyl tak jistý. Co se děje? Kde to-

NECH MĚ JÍT-

Naplnil ho pocit velké síly a hrozné nenávisti. Zavrávoral a odpotácel se od dveří. Stal se z něj prázdný prostor, v dalším okamžiku jej naplnila Lítost a beznaděj.

Ale bylo to tam! Mozek křičel. Překrásný klid-

Volnost, svoboda- Hlas se jemně třpytil příslibem. A láskou.

Stačilo stisknout tlačítko.

Wilks se zhroutil u zdi a poprvé od dětství se rozplakal.

Billie stála u dveří do APC doku. Byla zima a svítila jen tlumená světla. Měla se tu s někým setkat, ale již si nevzpomínala„Billie!“

Tlumený hlas přicházel z uzamčeného skladu. Hlas, který znala a milovala.

„Billie, to jsem já, Mitch!“

Vyrazila ke dveřím a v srdci se jí rozsvítila jiskřička naděje.

„Mitchi?“ hlas jí zakolísal

„Jo, otevři, Billie! Miluji tě.“

Zastavila se několik metrů od dveří. Úsměv zmizel. Ne. Neexistovala možnost, že-

„Billie! Billie, tady je Char. Ach můj bože, pomoz mi, ať se na mě nesápe, Billie, prosím, ne-“

Jak si mohla myslet, že je to Mitch? Char měla potíže a Billie za ni odpovídala! Přiběhla ke dveřím a vztáhla ruku k ovladači. Ale-

Charje mrtvá.

„Nenech to, aby mě to zabilo, Billie, netrap mě, otevři dveře!“

„Jsi mrtvá,“ řekla Billie tichým hlasem. „Ty nejsi Char.“ Odtáhla třesoucí se ruku od tlačítka.

„Máš pravdu,“ řekl hlas na druhé straně dveří. „Klidně bych mohla být mrtvá.

Stejně tě to nezajímá; staráš se jen o sebe. Nech mě tu. Nezáleží na tom.“

To byla Ripleyová.

„Ne,“ vykřikla Billie. Všechno bylo špatně. „Ripleyová, mně na vás záleží! Chci vám pomoct, vy to nevíte? Nechtě mě, abych vám pomohla-

Ripleyová zněla beznadějně, ztraceně. „Ani se mnou nechceš mluvit, Billie. Měla jsem tě za přítelkyni a ty mě tu necháš zemřít-“

„Ne! Já-“ Proč by nemohla otevřít ty dveře? „Ripleyová, já nemohu! Něco tam je a-“ *Královna.* Náhlé poznání ji zasáhlo plnou silou. Najednou bylo vše jasné. Billie odklopýtala od dveří, za kterými se ozýval sbor žadonících hlasů-

„Pusťměven-“

„Miluji tě-“

„Prosím, nenech-“

Na pozadí zněl křik překrývající prosby jejích ztracených přátel. Silná hudba, plná různých tónů, tlukoucích bubnů, údery hromu...

Přivalil se na ni příboj plný zvuků, všechno smyl a přinesl laskavou temnotu...

Ripleyová seděla ve své kajutě zády ke dveřím s nabitou a zajištěnou karabinou na klíně. Posádka již dva dny spala. Brzy se k nim připojí, ale teď jen seděla a čekala...

První den střídavě spala a jedla. Několikrát ji napadlo, že se vším skoncuje. Čím více o tom uvažovala, tím se jí to zdálo lákavější; koho bude zajímat, že je o jednoho androida méně? Prostě se vystřelí ze vzduchového zámku, žádná velká ztráta. Nebyla nepostradatelná. Ostatní to zvládnou i bez ní...

Bezcílně procházela skladem zásob, když královna zařvala. Zvuk se rychle šířil mrtvým tichem spícího *Kurtze.* Ripleyová reflexivně uchopila pušku a vyrazila ke královninu vězení.

Do APC doku dorazila s divoce bijícím srdcem. Obávala se, že se královně podařilo nějak uniknout -ale vše se zdálo v pořádku. Královna řvala a bušila do zdi, ale pořád byla zavřená.

Byla již téměř hodinu zticha; bušení začalo před několika minutami. Ripleyová byla ráda, že je stále naživu. Příliš věcí ji již nezajímalo, ale tato ano.

Ta čubko, za zdí čeká, až chcípne a až se to stane, vezme s sebou celý svůj proklatý druh.

Ripleyová to chtěla vědět. Chtěla si být jistá, že se to opravdu stane.

Momentálně to pro ni byl dostatečně silný důvod k životu. Ať už byla čímkoliv.

Wilks zasténal pod náporem světla. Dveře se se sykotem otevřely a teplo jeho kóje uniklo do chladného vzduchu. Bolelo ho celé tělo.

Pomalu si sedl a vzpomněl si na obrovsky smutek-

Sny.

„Všichni zůstaňte, kde jste," prohlásil tichým chrapotem. Odkašlal si a pročistil si hrdlo. „Nikdo neodejde, dokud si nepromluvíme."

Ostatní se s ospalými a kyselými výrazy začali probírat k životu. Wilks ignoroval bolest, uchopil overal a došel ke dveřím. Rychle se v chladném vzduchu oblékl a čekal na ostatní.

Když spatřil Ripleyovou, jedna jeho část si oddychla. Ripleyová se rychle oblékla a došla k němu. *Začala* ho obcházet.

„Počkejte, Ripleyová. Královna k nám ve spánku vysílala zprávy. Myslím, že si musíme-"

„Já nesním," opáčila Ripleyová. „Dovolte."

Nakousl odpověď, ale pak si to rozmyslel. Když kolem něj procházela, kývl na ni.

Brewster si zapnul košili a otočil se k Wilksovi. Mračil se. „Co se, sakra, děje, Wilksi?"

Ostatní ho s očekáváním sledovali. Wilks zkoumál jejich tváře, ve snaze najít nějakou změnu, ale všichni vypadali jen nervózně a unaveně. Přesně tak se cítil i on.

„Zdálo se někomu o osvobození královny?" zeptal se.

„Mně," přihlásila se Billie.

Ana Motoová přikývla. Stejně tak i McQuade a Jones.

Brewsterův vyraz změkl. „Jo."

„Tak dobře," prohlásil Wilks. „Promluvíme si o tom při snídani."

„*Zpráva* byla *docela* silná," řekla Motoová. „Bylo to jako reklama:

‚Podívej, co vyhraješ, když otevřeš magická dvířka/ Není divu, že sis o tom chtěl s námi promluvit. Ještě ses s tím nesetkal."

Wilks přikývl.

Billie polkla sousto sojpra a pohlédla na Wilkse. Zajímalo ji, o čem snil.

„Předpokládám, že jsi se chtěl ujistit, jestli někdo z nás nepodlehl," řekl Brewster.

„Tak nějak."

„Vítej do klubu snílků," ozvala se Motoová.

Seděli u jednoho stolu a jedli první jídlo po několika týdnech. Za necelých dvacet hodin budou v dosahu stanice Gateway. Při myšlence na Zemi se Billii zrychlil tep...

Ripleyová je minula cestou do jídelny. Odnášela si talíř s jídlem do své kajuty. Billie doufala, že se s nimi alespoň nají; že přišli o tři členy posádky bylo samo o sobě dost špatné, ale Ripleyová byla *živá.* „Hej, kde je šéf?" chtěl vědět Brewster. „Proč nejí s náma?"

„No jo," dodala Tullyová. „Musíme se domluvit, jak se dostaneme přes Gateway."

Billie se podívala na Wilkse. Ten odložil vidličku.

„Ripleyová má nějaké osobní problémy," vysvětlovala Billie.

„Jaký osobní problémy?" zeptal se Falk.

Wilks kývl na Billii, aby pokračovala. Vstala.

„Musíme si o tom promluvit," začala. „Nejsem si jistá - Ripleyová by o tom pravděpodobně nechtěla diskutovat, ale chtěla by, abyste to věděli." Billie zněla daleko klidněji, než se cítila.

„Ripleyová je umělá osobnost. Android. Až do lékařské prohlídky o tom nevěděla a těžce ji to zasáhlo."

Ztichla a rozhlédla se kolem stolu. V místnosti bylo nepříjemné ticho.

„Ripleyová mě požádala, abych navázal tam, kde ona skončila," řekl Wilks. „Ale bude to i na vás. Nejsem zrovna vůdcovskej typ a-"

„Jak to, kurva, mohla *nevědět"* vybuchl McQuade. „Neví snad všichni, co jsou zač?"

„Ne nutně," vložil se Jones. „Ripleyová to nevěděla."

„Věřili jsme jí," špitla Tullyová.

Billie pocítila jiskru hněvu.

„To vysvětluje, jak si poradila s královnou," řekl Falk. Jeho hlas zněl depresivně.

„Kdybych to věděl," začal McQuade, „nešel bych-"

„Kdybys věděl, hovno,“ přerušila ho Billie. Stále stála. Ve studené jídelně bylo najednou pořádné horko. „Ripleyová to *nevěděla.* Chápete to?“ Upřela pohled na Tullyovou. „Věřila *sobě.* Jak byste se cítili vy? Myslíte si, že to udělala *schválně?*“

Pak se otočila k Falkovi. „A poslední, co od své posádky potřebuje, je bigotnost!“

Vymklo se jí to z ruky. Zhluboka se nadechla a přinutila se posadit. „Jones je kvalifikovanější odpovědět na vaše otázky-“

„Vlastně ne,“ řekl Jones. „Vše, co vám mohu říct, je, že je tak blízko skutečnému člověku, jak je to jen možné. A myslím, že Billie má pravdu. Ripleyová je dobrou velitelkou,“ Zarazil se a zdálo se, že je v rozpacích.

Ostatní se snažili zpracovat novou informaci.

Motoová pomalu přikývla.

„Dobře,“ řekl Wilks. „Teďje důležitější, že se blížíme ke stanici. Myslím, že je tam pár lidí, který by si s náma rádi promluvili...“

Zatímco Wilks probíral některé možnosti, Billie se uklidnila. Tullyová a Falk ji sledovali s výrazem, o kterém si myslela, že je omluvný. McQuade stále vypadal naštvaně.

Byla překvapená sama sebou. Ne však tolik, jak by si myslela, byť jen před několika měsíci. Po výbuchu se cítila dobře a zdálo se, že i pomohl. Ripleyová neudělala nic *špatného.* Bylo skličující, že někteří z těchto lidí, byli schopni přehlédnout její klady.

Billie toužila po stejném druhu odvahy, kterým oplývala Ripleyová. Bude ho potřebovat pro Amy...pokud je Amy naživu.

22

Billie obrátila pozornost zpět k diskuzi.

Wilks seděl s McQuadem a Tullyovou v řídícím centru. Teoreticky měla být loď z dosahu staničních senzorů. I když to nebylo pravděpodobné, mohl je pozorovat nějaký nadšenec s teleskopem.

Wilks pevně uchopil zadní stranu křesla s Tullyovou a doufal, že jejich chráněný signál projde.

„Teď budeme čekat," řekla Tullyová po tom, co vložila poslední data. „Jestli budeme mít štěstí, brzy náš signál zachytí."

„A jestli ne?" zeptal se McQuade.

„Budeme čekat dál," odpověděl Wilks. Pokud jste věděli, co děláte, mohli jste přímý kódovaný signál zaměřit velmi přesně. Teoreticky by ho nikdo z venku neměl zaměřit, a i pokud by se to někomu povedlo, nebude schopen ho rozluštit. Bylo tu určité, byť minimální riziko, ale na to museli přistoupit.

Čas utíkal.

Z komunikátoru zapraskala statická elektřina a hučení dekomprese váných hlasových souborů. Krátká prodleva a pak-

„Zatraceně, už bylo na čase. Čekala jsem vás před týdnem."

Tullyová se zasmála. „Ahoj, Elliotová! Jak jde život v krabici?"

Radiové vlny si znovu daly načas a chvíli trvalo, než se dočkali odpovědi.

„Maria? Mohla jsem si myslet, že se tam budeš někde motat. Máte pořádně zakódovanej signál. Žere mi to slušnou část paměti mýho počítače. Víte, úřady tu nejsou tak fikaný. Asi si myslíte, že jste pěkně důležitý?"

Wilks se naklonil k vysílačce. „Napadlo nás, že se ozveme a zeptáme se na tvůj názor."

„Ach, mé srdce. Je to ten nechvalně známý seržant Wilks? Jak tam válčíš, seržo?"

„Není to nejhorší, Leslie. Máme, co jsme chtěli."

„To je skvělý, lidi! Gratuluju! A jak se všichni mají?"

„Měli jsme ztráty," řekl Wilks.

Pauza na druhé straně byla delší než obvykle. „To slyším nerada."

„No jo," reagoval Wilks.

Tullyová se vložila do rozhovoru. „Teď nás hlavně zajímá, kdo všechno na nás čeká. Co pro nás máš, Les?" „No, před pár měsíci jste tu natropili pěknej binec. Myslím, že jsem zaslechla slova ‚podvratné[4] a ‚duševně labilní.' Jo a ‚zlý úmysl.' Abych to zkrátila, oficiální verze byla, že banda šílenců šlohla loď, jen aby naštvala místní autority."

McQuade se zakuckal. „To není příliš daleko od pravdy."

„To je všechno?" zamračil se Wilks.

„Děláš si srandu? *Neoficiálně* dostal generál Pe-ters velmi velkou botou do své velmi stažené prdele za to, že nerozeznal nebezpečnost vašeho šílenství. Na všechny jsou vydány zatykače. Výhoda je, že si myslí, že jste blázni, takže vás možná nestrčí do obyčejné cely, ale do pěkného, čistého nemocničního pokoje. A neočekávají, že přiletíte dříve než za šest týdnů, pokud vůbec.“

„Proč?“ zajímalo Wilkse.

„Našli v tvém pokoji mapu se vzdálenějším cílem.“

Objevila se Billie. Bledou tvář měla napjatou a dychtivou. Wilks ani nezaregistroval její příchod.

„Leslie, tady je Billie. Jaká je situace na Zemi?“

„Komunikace je už několik týdnů přerušená. Statika v atmosféře, sluneční aktivita, něco podobného. Ale ať už tam vetřelci dělají cokoliv, je to horší.“

„A co satelitní spojení?“ zeptala se Billie. Neměla daleko k slzám, ale její hlas byl silný a vyrovnaný.

„Poslední signály nepřinesly nic nového - a musím ti říct, že situace je stále horší. Všichni, kteří zůstali na Zemi, již pravděpodobně patří vetřelcům, ať tak nebo tak. Je mi to líto.“

Wilks jí položil ruku na rameno, ale setřásla ji. „Poslouchej. Udělej pro mě něco a pošli mi pár dní vysílání. Je to možné?“ „Bez problémů.“

„Díky,“ řekla Billie a odešla z místnosti.

„Poslouchejte, ráda si s vámi povídám, ale nesmíme pokoušet osud. Pokud se dozvím něco důležitého, dám vám vědět. Dávejte na sebe pozor.“

„Ty taky,“ rozloučil se Wilks.

Vysílačka ztichla. McQuade se obrátil k Wilksovi. „Nevypadá to, že jsme tam moc populární/'

Wilks pokrčil rameny. „Cestou k bombám se k nim musíme přiblížit,“ uvažoval nahlas. „A máme na palubě královnu. Pochybuju, že se dočkáme nějaký pomoci, ale mohli bysme je přesvědčit, aby nám alespoň nestáli v cestě. Určitě na nás nebudou střílet - chtějí Kurtze.“

McQuade přikývl, ale příliš jistě nevypadal. Wilks odešel, aby si promluvil se zbytkem posádky. Staniční přístroje je ještě několik hodin nezaregistrují, a tak byl ještě čas na případný náhradní plán.

Wilks věděl, že mu vyhovují vypjaté situace; byl na ně vycvičený. Ale současné potíže-

Zatraceně, proč tu není Ripleyová? K čertu s jejím lidstvím, nebo jeho nedostatkem - s ní ve velení by na tom byli líp. Znal hranice svých možností a věděl, že už nejsou daleko.

Billie byla sama v lékařském oddělení a sledovala monitor malého počítače. Místnost byla chladná a svítivě bílá; vyvolávalo to v ní zvláštní nostalgii po nemocnici, ve které strávila většinu života. Ale teď myslela na důležitější věci, i když...

Vložila krátký popis Amy a čekala na výsledek.

Monitor zablikal a ukázal rozmazaný obrázek mladé, špatně ostříhané dívky. Na moment se zadívala na Billii, její oči byly příliš vážné. Kolik jí může být dnes ? Třináct? Možná čtrnáct?

Ach dítě, vydechla Billie. Srdce jí ztuhlo, ale v ten samý okamžik pocítila obrovské uvolnění.

„Už to běží?“ ptala se Amy. Měla hlubší hlas a zdálo se, že se snažila umýt si obličej.

„Pokračuj, malá,“ řekl hlas mimo obraz.

„Jsme s tatínkem v továrně v Severní Kalifornii. Dřív se tu vyráběly mikročipy. Pravděpodobně budeme muset brzy odejít. Strýček Paul je pryč. Před dvěma týdny odešel hledat jídlo. Doufám, že se jen někde schoval, ale nejspíš ne.“ Tvář jí během řeči pokryl zármutek, ale oči neopustily kameru.

„Teplota stále stoupá. Náš nový přítel Mordecai říká, že to způsobil materiál, z kterého si vetřelci staví hnízda.“

Ušklíbla se. Bylo to překvapivě dospělé gesto. „Mordecai také říká, že ti zatracení náboženští šílenci jsou stejně nebezpeční jako vetřelci.“ Opatrně pohlédla za kameru a pozvedla obočí. Byla zřetelně nespokojena s kameramanovým výrazem.

„flíkalto!“

Vzdech za kamerou. „Já vím, miláčku. Pokračuj.“

„Chtěli jsme vám říct, že se vetřelci několik posledních týdnů chovají podivně. Shromažďují se do skupin a jsou již několik dnů v klidu. Nikdo netuší proč.“

Mladá dívka se zamračila. „To bude, myslím, všechno.“

Starší hlas nadiktoval čas a souřadnice jako obvykle a obrazovka zhasla.

Billie ještě chvíli sledovala monitor a pak se najednou rozesmála. Byla stále naživu! Vysílání bylo měsíc staré, ale rodina přežila tak dlouho, že *musela* být...

Poznala bych, kdyby byla mrtvá, uvědomila si. *Poznala bych to.*

Spojení, které Billie cítila, bylo příliš intenzivní, než aby tomu bylo jinak. Zmíněné souřadnice měla již pevně vryté v mysli.

Oronovy bomby byly součástí starého vojenského systému nacházejícího se na severozápadě Spojených Států. Billie tam jednou byla. Když s Wilksem utekli ze Země a skončili na Spearsově planetoidu. Ona, Wilks a Mitch...

Raději setřásla staré vzpomínky. Ve vojenském bunkru budou jistě nějaké dopravní prostředky...

Nebylo to nemožné. Všechno zapadalo na své místo; a ona byla rozhodnutá je zachránit. Zachránit Amy.

Poprvé po odletu z vetřelecké domovské planety se cítila zcela vzhůru. Dlouho byla jen tím, kdo sleduje a přijímá rozkazy. Teď měla šanci to změnit. Nebyl to žádný vzdálený sen, bylo to na dosah. Nebylo to na úrovni celkového vyhlazení vetřelců, ale bylo to její. Bylo to pro ni to nejdůležitější.

Seděla a snila o možných budoucnostech. Vydrž, Amy. Již jen malou chvíli.

„Tady stanice Gateway. Prosím, identifikujte se.“

Wilks pohlédl na McQuadea a přikývl.

„Tady Kurtz, kapitán McQuade. Chci mluvit s vaším velitelem.“

Časová prodleva se protahovala příliš dlouho. Wilks si představoval výbuch horečné aktivity, kterou jejich hlášení vyvolalo a téměř se usmíval. „Vsaďte se, že si pár lidí zrovna nadělalo do kalhot,“ řekl McQuade.

„Pane,“ ozval se hlas, „major Stone si s vámi promluví.“

„A je to tady,“ prohodil Wilks.

„Kapitáne McQuade, tady je major Stone.“ Majorův hlas zvonil autoritou. „Otevřete ovládací modem a předejte kontrolu nad lodí.“

„No, majore, vlastně jsme si chtěli jen trochu promluvit. Máme-“

„Kapitáne, rádi si s vámi promluvíme zde na stanici. Znáte postup. Teď nám prosím pomozte dovést vás bezpečně na stanici. Jsem si jistý, že se domluvíme/[4] Major Stone mluvil zřetelně a pomalu, jako by mluvil s dítětem. Nebo bláznem.

„Majore Stone, tady je seržant Wilks. My *nepoletíme* na Gateway. Máme na palubě vetřeleckou královnu a bereme ji na Zem. Nepotřebujeme žádnou vojenskou pomoc; jen jsme vám to chtěli dát vědět.“ Snažil se, aby to znělo klidně a rozumně.

Major to nespolkl. „Seržante, právě posíláme lidi, aby vás vyzvedli. Můžete

přijít jako civilizovaní lidé, nebo vás přivlečeme, ale *letíte* na stanici! Rozumíte?“

Wilks odpojil vysílačku. „Tullyová?“

„Stanici opustila loď,“ oznámila. „Všechny naše senzory zachycují řídící signál.“

„No, zkusili jsme to. McQuade dostaňte nás odsud.“ Wilks stiskl tlačítko a rychle pronesl: „Musíme jít. Hezky jsme si pokecali, majore.“

„Wilksi, nemůžete-“

Wilks vypnul Stonea a přepojil na vnitřní okruh. „Hlavy vzhůru, lidi. Zdá se, že z Gateway chtějí přijít na večeři a my nemáme moc času. Kočka se blíží.“ Wilksovo hlášení znělo prázdným APC dokem. Ripleyová ho ignorovala. Něco vymyslí; dokud měla královnu, bylo vše v pořádku.

„Určitě nechceš zmeškat setkání, co?“ zašeptala. „Dostanu tě domů, abys zemřela se svými dětičkami. *Všichni* zemrou.“

23

Na ničem jiném nezáleželo.

„Můžeme jim uletět?“ zeptal se Falk.

„Ne,“ zamítl nápad Brewster. „Jejich loď je pohyblivější a mnohem rychlejší.“

„Nebudou na nás střílet, že ne?“ strachoval se Jones.

„Myslím, že ne,“ řekl Wilks. „Chtějí nás vcelku. No, alespoň loď chtějí vcelku. Což je pro nás to samý.“

Posádka nervózně postávala v jídelně. Měli ještě hodinu, než bude loď z Gateway nadostřel. Billie si uvědomila, že je pro změnu příliš horko. Otřela si obličej a přemýšlela, kde se schovává Ripleyová. Tullyová odpověděla Jonesovi: „Můžou zkusit vystřelit dělem nebo laserem na naše motory, aby nás poškodili a my nemohli letět. Ale je to ošidné - můžou minout a udělat do nás díru, poškodit něco, co nebudou schopni lehce opravit. Nebo levně opravit. Souhlasím s Wilksem; myslím, že se neodváží.“

„Tak, co mohou dělat?“ chtěl vědět Jones.„Létat kolem nás, dokud se nám nezatočí hlava a nevzdáme se?“

Nikdo se nezasmál.

„Mohou elekromagnetickým pulzem vyřadit náš řídící systém a odtáhnout nás na stanici. To by bylo nejjednodušší - stačí se dostat na dostřel a zmáčknout knoflík. Já bych to tak udělala," vysvětlila Tullyová.

„My nemáme odstíněnou elektroniku?" zeptal se Falk.

„Tenhle kus rezavého plechu? Ani náhodou."

Billie se zamračila. „A nemůžeme jim to udělat první?"

„EMP vybavení na *naklaďáku!"* vložil se do hovoru Brewster. „Sni dál. Tahle loď není vybavená na žád-nej druh boje. Žádný štíty, žádný zbraně - v podstatě jsme nahraný."

Ale co Amy? Billie chtěla křičet. Nemůžeme prostě *skončit-*

Motoová vzdychla. „Nezabijou nás. Chci říct, že až se tam dostaneme, můžeme jim to vysvětlit. Máme královnu. Vojáci ji můžou vzít na Zem a dokončit to za nás - pravděpodobně špatně, ale alespoň se něco stane."

Nikdo neodpověděl a Billie sledovala, jak se na tvářích posádky usadilo smíření s osudem. Nelíbilo se jim to, ale neměli jinou možnost?

To není spravedlivé, řekla si a znovu si otřela čelo. Po tom všem, po tom, kdy zemřeli lidé, se jen tak vzdají a-

Najednou se jí na tváři objevil úsměv. Bylo to něco, co řekla Tullyová. „Počkat. Existuje způsob/'

Všechny pohledy se upřely na Billii.

Kurtz s vypnutými motory pomalu plul k Zemi, padal do gravitační studny ve spirále, která, pokud nebude přerušena, skončí pádem několika ohořelých, kouřících zbytků do Indického oceánu.

„Vše vypnuto," hlásila Tullyová. „Kromě světel a komunikačního systému." Její hlas zněl ve sluchátkách osamoceně a to i přesto, že motory byly přímo pod nimi.

„Motoová, jsi připravena?" zeptal se Wilks.

„Jo, připravena."

Wilks a McQuade čekali na signál v pilotní kabině. Ostatní byli připoutaní v oddělení pro posádku. Wilks s Ripleyovou nemluvil, ale vysvětloval plán na lodním okruhu a doufal, že poslouchala.

„Posádko lodi *Kurtz,* prosím, ohlaste se. Tady je velitel Hsu, loďAdaras,"

„Tady McQuade," zavrčel kapitán. „Co, sakra, chcete? Mám tady plný ruce práce."

„Pane,“ začal zdvořile Hsu. „Jsem zde, abych vás eskorto val zpět na Gateway. Není důvod se rozčilovat. Otevřete modem a zabráníte tak nepříjemnostem-“

McQuade ho přerušil: „Ani náhodou. Letíme na Zem a vy s tím nic neuděláte, Hsu. Vaše zbraně nám neublíží - jsme požehnaní! Nemůžete nás zastavit! Jsme nezranitelní!“

S posledním McQuadeovým slovem zablikala světla a celá loď se ponořila do tmy. Po několika vteřinách se aktivoval záložní zdroj.

Byli zasaženi EMP. Kdyby v té době běžely systémy, polovina jejich elektroniky by byla pravděpodobně roztavená.

Wilks se obrátil k McQuadeovi. „Tak, podle mě jste teď víceméně oficiálně šílenej, kapitáne. Hsu pravděpodobně zburcoval celej lékařskej tým. Ten teď čeká na stanici s plným kufrem Trinominu; a vy dostanete dvojitou dávku.“

Wilks aktivoval komunikátor. „Motoová, Tullyová, dejte se do toho.“

Netrvalo dlouho, přibližně dvacet minut, a lodí zazněl tupý hukot. Kurtz zpomalil a nakonec zastavil. Po chvíli se loď začala pohybovat novým směrem, ke stanici, i když to vevnitř kvůli vypnutým systémům nemohli vidět.

„Aktivovali magnetickou kotvu,“ zašeptal Wilks, jako by se bál, že ho na druhé lodi zaslechnou.

McQuade přikývl. „Ryba zabrala.“

Jestli to nebude fungovat, uvažoval Wilks, budeme v *pořádným svrabu.*

Billie seděla v kajutě spolu s Jonesem, Falkem a Brewsterem. Falk se tiše chechtal McQuadeovu projevu, který k nim doléhal přes stěnu. Teď všichni v napětí tiše čekali.

Brewster si uvolnil pás a přesunul se na sedadlo vedle Billie.

„Můžu sem?“ zeptal se.

Billie přikývla. Připoutal se a otočil se k ní. Vypadal nejistě.

„Jak to zvládáš?“ „Jsem v pořádku. V jednu chvíli to bylo těžké, ale už je to lepší.“ Byla ráda, že může říct pravdu.

„To rád slyším,“ řekl. „Měl jsem co dělat sám se sebou.“ Odmlčel se, ale bylo vidět, že chce pokračovat.

Billie se laskavě usmála. „Dylane. Oba jsme se museli vyrovnat s mnoha věcmi a ještě nám jich dost zbývá. Považuji nás za přátele a chci, abys věděl, že ať se stane cokoliv, přeji ti jen to nejlepší.

Nelituju toho,“ řekla tiše. I ve špatně osvětlené místnosti viděla, jak mírně zčervenal. Dotkl se její ruky.

„Ani já.“ Jejich společná noc byla příjemná. Přidržela jeho prsty ve svých, a než je pustila, jemně stiskla.

Byly tu důležitější věci než jejich sexuální dobrodružství a Billie cítila, že se na tom právě shodli. Dylan byl v pořádku. A ona také. Víceméně.

„Připravte se,“ zazněl Wilksův hlas.

Billie se opřela a zavřela oči.

„Připravena.“ Hlas Tullyové zapraskal Wilksovi v uších. Kývl na McQuadea a zvedl ruku. Kapitán se naklonil k řízení a čekal na pokyn.

Billiin plán byl děsivě jednoduchý. Hrát mrtvého, dokud je nazahákují, a pak vyrazit tak rychle, aby poškodili ovládání motorů druhé lodi. Než stanice pošle další loď, budou mít za sebou již pořádný kus cesty k Zemi. Sakra, bylo to tak jednoduché, že se to klidně mohlo povést.

„Pozor,“ křikl Wilks přes rameno.

Ukázal na McQuadea. „Teď!“

Kurtz ožil. McQuade udeřil do řízení a loď vyrazila. Dopředu a mírně do strany. Nekonečně dlouhou dobu se řítili vesmírem. Wilks zatnul zuby. Trup lodi se zachvěl pod nárazem. Ozvala se hlasitá rána. I když byl Wilks pevně zapřený, silně to s ním otřáslo. Pohybovali se šikmo k dráze lodi, kterou právě zasáhli.

Magnetická kotva se napnula a povolila.

A teď pojistka, napadlo Wilkse. *Není čas motat se kolem, Wilksi.* „Vypnout, *rychle!“* přikázal.

Adams může vyslat další puls-

Systémy zhasly; doufal, že Tullyová a Motoová všechno vypnuly.

Wilks v duchu počítal do deseti a promluvil do mikrofonu.

„Dostali nás?“

„Ne,“ odpověděla Tullyová. Zněla udýchaně.

„Aktivujte vnější senzory,“ řekl Wilks. Rozsvítilo se několik kontrolek. McQuade prozkoumal malou obrazovku a zasmál se.

Volně pluli, ale pohybovali se slušnou rychlostí. Čas běžel. Wilksovi se zdálo, že uběhla pořádná doba.

„Jsme z efektivního dostřelu," oznámil Wilks. „A zdá se, že létají v kruzích."

Wilks se zašklebil. „Dobrá práce tam dole," řekl do komunikátoru. „Aktivujte všechny okruhy."

„Víte, co máte dělat, kapitáne," řekl McQuadeovi.

Když se Kurtz rozsvítil a všechny systémy se vrátily k životu, přepojil Wilks na lodní okruh: „Gratu-luju, Billie. Vypadá to, že letíme na Zem."

Ripleyová seděla sama ve své kajutě. Nebyla překvapená, že jsou stále na cestě; posádka nebyla hloupá. Z Wilkse se zřetelně stal dobrý velitel-

Někdo zaklepal na dveře. „Ripleyová? Jste tam? Tady je Billie."

Uvažovala, že neodpoví, ale nakonec vzdychla. Kurtz nebyl tak velký; kde jinde by mohla být?

„Přijď později," zavolala.

„Ne, potřebuji s vámi mluvit teď."

Ripleyová si znovu povzdechla. *Už s tím musí pohnout.* „Pojď dál."

Billie vešla dovnitř a posadila se na kraj postele. „Jak se vede?"

Změnila se. Už nebyla tak ostýchavá, byla sebejistější. Vždycky si myslela, že je Billie v kritických situacích nervózní, ale mladá žena na kraji postele rozhodně nervózně nevypadala.

„Jak se vede? Proč, všechno je v nejlepším pořádku. Úžasné. Nemůže to být lepší."

„Opravdu? Poslední dobou se mi zdálo, že už nás nemáte ráda."

Ripleyová zvedla obočí.,,Nedělej si legraci, Billie."

Mladá žena pokrčila rameny. „Proč ne? Vy si ji děláte."

„O tom jsi chtěla hovořit?" rozčílila se Ripleyová. „Je to moje věc a-"

„-a nemusíte se nikomu zpovídat. Samozřejmě, souhlasím s vámi. Ale tato výprava byla váš nápad a teď nás necháváte na holičkách."

Ripleyová neodpovídala. *No a co?* uvažovala naštvaně. *Všichni měli své důvody.* A Billie měla pravdu - nemusí se nikomu zpovídat.

„Potřebujeme vás, Ripleyová. Já vás potřebuji. Jste pro mě důležitá." Zhluboka se nadechla.

Tady *to mám,* napadlo Ripleyovou.

„Obdivuji vás,“ řekla Billie. „Potřebovala jsem vám to říct. Přála bych si, abych byla silná jako vy.“ „Nemyslíš to v minulém čase?“ zeptala se Ripleyová. Uvědomila si, že mluví zahořkle, ale kdo je, sakra, Billie, že si jen tak přijde a tohle na ni vybalí? „To nejsem já, Billie. Obdivuješ program, stroj.“

Billie nezakolísala. „Milovala jsem stroj,“ prohlásila. Její hlas zněl měkčeji. , Jmenoval se Mitch. Chcete mi říct, že má láska byla, kvůli tomu čím byl, bezcenná? Že jeho láska ke mně byla jen nějaký trik, zkrat?“

Ripleyová se odvrátila od Billiina pohledu. To nebyl soucit, který očekávala.

„Nejsem, Mitch.“

„Ne,“ řekla Billie. „Jste Ripleyová. Viděla jsem vaše vysílání dlouho předtím, než jsme se poznaly; slyšela jsem příběhy. Pokud mohu posoudit, chováte se stejně jako ta Ellen. Tak co, jestli jste android? Podle mě ten, kdo vás vyrobil, vás udělal stejnou, jaká jste byla. Takže jste kopie sama sebe. Možná nejste dokonalá, ale kdo, sakra, je? Jestli tu chcete sedět a litovat se, protože nejste ta, která jste si myslela, že jste, tak prosím. Nic se nezmění. A pokud to nedokážeme, protože jste nám nepomohla, můžete vinit jen sama sebe.“

Billie vstala a chvíli Ripleyovou pozorovala. Pak beze slova odešla.

Ripleyová jen zírala. Ježíši.

24

Ježíši.

Na Zem se dostali bez dalších potíží ze strany Gateway.

Alespoň něco, napadlo Wilkse.

Vnořili se do atmosféry a teď letěli nad oceánem směrem k Severoamerickému kontinentu. U řízení byl Brewster; v atmosféře pilotoval lépe než McQuade.

„ETA přibližně za devadesát minut,“ oznámil.

„V pořádku,“ řekl Wilks. Odepnul si popruhy, vstal a vydal se do jídelny. Ostatní tam dorazí za několik minut. Šel pomalu, ztracen v myšlenkách.

Co teď? Dostali se až na Zem s vetřeleckou královnou, kterou chtěli použít k vyhlazení ostatních vetřelců; ztratili tři lidi a jejich velitelka měla odpor k velení. Až

přistanou, půjdou po nich všichni vetřelci na Zemi. Navíc i pokud uspějí, návrat na Gateway bude pravděpodobně znamenat vymytí mozku a vězení.

Zašklebil se a vkročil do jídelny. A navíc *všechno to skvělé jídlo.*

„Co je tak legračního, Wilksi?“

U jídelního automatu stála Ripleyová se šálkem kávy v ruce. Nikdo další v místnosti nebyl.

„Jen jsem přemejšlel o ty legraci, co jsme zatím zažili,“ řekl Wilks. „Ahoj, Ripleyová,“ choval se, jako by se nic nestalo, ale byl rád, že ji vidí. Přistoupil k dalšímu automatu a objednal si stejk. Nebo to, co se jako stejk tvářilo. Sojpro.

Objevilo se něco, co vypadalo jako rozšláplý psí vykal. Potřásl hlavou a zvedl talíř.

Ripleyová s ním šla ke stolu a posadila se naproti.

„Wilksi,“ začala, „chci vám poděkovat za převzetí velení. A teď, když jsme tady, ráda bych nabídla pomoc - pokud ovšem nemáte vše plně pod kontrolou...“ Poslední věta byla spíš otázkou.

Wilks strčil do hroudy na talíři. „Vlastně jsem doufal, že řeknete něco podobnýho. Vítejte zpátky. Já jsem velitel na baterky.“

„Zdá se, že jste si vedl dobře,“ řekla Ripleyová.

Pokrčil rameny. „A co změnilo váš názor?“

‚Jíěco, co řekla Billie. Tak mě to naštvalo, že jsem začala uvažovat, jak se stavím k různým věcem.“ Chvíli sledovala své ruce a pak zvedla pohled k Wilksovi.

„Ať už jsou mé pohnutky jakékoliv, máme ještě spoustu práce, mám pravdu?“ Usmála se, ale veselí byste v jejím výrazu hledali marně. Do místnosti vkročil Falk v družném hovoru s Motoovou. Když spatřili, kdo je uvnitř, *zarazili* se.

„Ráda vás vidím, Ripleyová,“ řekla Motoová.

Falk se zakřenil. „Jo, a Wilks už konečně přestane vypadat jako idiot.“

„Vynasnažím se,“ usmála se Ripleyová. „Ale zázraky nedokážu.“

Wilks se rozesmál. Cítil se nejlíp od doby, kdy vylezl ze spací kóje.

Billie dorazila. *Zamávala a* vydala se k automatu pro kávu. Wilks sledoval, jak se jí při pohledu na Ripleyovou *rozzářil* obličej. Pocítil k ní silnou náklonnost. Od doby, kdy ji osvobodil z nemocnice na Zemi, se velmi změnila; byla silnější, odvážnější a krásnější-

Místo aby myšlenku, jako již několikrát v minulosti, okamžitě odsunul do pozadí, chvíli si s ní pohrával. Billie už nepotřebovala chránit. Již několikrát prokázala, že je schopná stát na vlastních nohou. Když s ní pracoval, cítil se uvolněně, věřil jí - byla jeho dobrou přítelkyní. Ale milenkou?

Sakra, proč ne? Jen jsi dost starej, abys byl jejím otcem, a máš dost citovejch problémů pro dva - vsaď se, že po tobě skočí!

„Jsi vzhůru, Wilksi?“

Billie mu mávala rukou před očima. Zamrkal. Byli tu všichni kromě pilota.

...skvělej čas k snění, seržo, možná by sis mohl recitovat nějaký zatracený básničky, zatímco se ostatní o všechno postarají-

„Promiň,“ usmál se na Billii., Jen jsem přemejšlel.“

Najednou mu vytanulo na mysli jedno rčení, na které si přes deset let nevzpomněl: Nebuď otrokem svého nástroje.

Potřásl hlavou a zatlačil myšlenky stranou. Později.

„Takže, jak vyložíme náš náklad, aby nás nesnědl?“ zeptala se Motoová.

„Nebo, aby nám její nešťastný dětičky nenakopa-ly zadky?“ přidal se McQuade.

I když otázky nesměřovaly přímo na ni, Ripleyová cítila, že všichni čekají na její odpověď.

„Mám dobrou představu o místě, na které míříme,“ začala. „Musíme pracovat rychle; královna začne volat dětičky, ještě než přistaneme.“

„Myslím, že je už volá,“ ozvala se Billie. „Sledovala jsem vysílání z doby před šesti týdny - lidé na Zemi říkají, že se vetřelci sdružují do skupin a neútočí tak často jako obyčejně.“

„To přibližně souhlasí s dobou, kdy jsme zajmuli královnu,“ dokončila Motoová. „Vypadá to, že se připravují.“

Všechny pohledy byly upřené na Ripleyovou. Členové posádky čekali, až promluví. Byla překvapená, že ji přijali zpět bez jakýchkoliv námitek, ale teď se tím nechtěla zabývat. Její osobní problémy musely počkat.

„Bude to těsné,“ prohlásila. „Nálože jsou uloženy na úbočí hory - vyklopíme královnu na druhé straně a budeme pracovat co nejrychleji, abychom to zvládli do příchodu jejích dětiček. Mohou tušit, kde přistane, ale ne zcela přesně/'

„Ne že by to bylo důležitý, ale ví někdo, jak nastražit ty nálože?“ chtěl vědět Wilks.

Ripleyová si povzdechla. Dříve nebo později to muselo přijít. „Je to v mém programu," řekla. Rezignovaně hleděla na tváře posádky a sledovala jejich výrazy. Chvíli nikdo nepromluvil.

Tullyová se usmála. „No, díky zatracenýmu Budhovi. Alespoň něco."

„Myslíte si, že bude bunkr obsazen vetřelci?" ozval se Jones.

Wilks pokrčil rameny. „Možná. Řekl bych, že určitě, ale je to odlehlá oblast."

Rychle probrali všechny podrobnosti nadcházejícího úkolu. Ripleyová si uvědomila, že se s reakcí, kterou očekávala, již nesetká. Ať už to posádka cítila jakkoliv, zdálo se, že se s její umělostí smířila - alespoň na pracovní úrovni.

Skvělé, napadlo ji, *dokud ne zkratuji a všechny je nezabiji.*

Z komunikátoru se ozval Brewsterův hlas. „Mám tady něco, co byste měli vidět - letíme nad Zemí. Vypadá to, že tu někdo měl pořádně divokej večírek a pěkně to tu zřídil." Jeho pokus hovořit nezúčastněně zněl strojeně.

Několik lidí se podívalo na Ripleyovou a ta přikývla.

„Víc už toho nevymyslíme," prohlásila. „Jdeme se podívat."

Cestou po chodbě Billie zpomalila a dotkla se Ripleyové. Pomalu následovaly ostatní.

„Co uděláme s Amy?" zeptala se Billie.

Ripleyová se zamračila. „S tou holčičkou z vysílání?"

Billie přikývla. „Musíme jí pomoci. Není daleko, tak hodinu nebo dvě, můžu si vzít letadlo a doletět pro ni." „Jak víš, že je naživu?"

„Je, vím to." Billie vypadala nervózně a tvář měla staženou obavami.

Ripleyová si vzpomněla, jak bylo děvče pro Billii důležité. Zastavila se a otočila se k mladší ženě. Na jednu stranu přesně věděla, jak se cítí; na druhou si uvědomovala, že mají daleko důležitější úkoly.

„Billie," *začala* opatrně, „uvážíme to, až se tam dostaneme, ale nebudeme mít příliš času. Ať již je naživu nebo ne, nevím, jestli si budeme moci dovolit pro ni zaletět. Je mi to líto."

Na chvíli se na Billiině tváři objevil výraz takové intenzivní paniky a beznaděje, že se zdálo, že se dívka rozkřičí. Pak se uklidnila a sklopila pohled k podlaze.

„Rozumím," zašeptala a projela si jednou rukou vlasy. „Ale nevzdám se, aniž bych to zkusila." Pak se podívala na Ripleyovou s odhodlaným výrazem.

„No, uvidíme, co se s tím dá dělat.“

Billie šla se sklopenou hlavou před Ripleyovou. Ripleyové jí bylo líto, ale každý z nich měl své potíže, se kterými se musel vyrovnat. Tím nejdůležitějším, *um jediným,* byla jejich mise.

Billie stála se zkříženýma rukama a sledovala, jak Země vypráví svůj příběh. Kurtz letěl vysoko nad východními státy, příliš vysoko, aby prosté oko vidělo celý obraz hrůzy a ničení, který jim zprostředkovával lodní monitor. Muži a ženy tiše stáli a s bezvýraznými tvářemi sledovali ruiny mateřské planety.

V poledním slunci jim nic neuniklo. Na monitoru se objevil obraz mrtvého města. Tady, pár bloků spálených, rozpadlých budov. Špinavé ulice, kusy automobilů, tmavé skvrny a mazlavé stíny spojující obraz zkázy do hrozivé tapisérie. Všude byly poházené úlomky betonu a dřeva, kusy roztaveného kovu, cihly a kosti.

Obrazovka se přepnula a ukázala další pohled. Stejný jako ten předchozí a ten před předchozím -zpustošený a bez života. Tohle byla průmyslová zóna, řady dlouhých, nízkých, rozbořených budov. Billie spatřila místo, kde se někdo pokusil zabarikádovat -velké kříže nějakého materiálu pokrývaly zeď vedle obrovské díry do budovy. Nejspíš exploze...

Střih na řady identických domů, vytlučená okna, dveře byly otevřené nebo úplně chyběly. Byl tu život; Billie si s odporem uvědomila, že pohyb v okolí domů je způsoben armádou hmyzu.

Kurtz jim ukazoval náhodné obrazy pro lidstvo ztracených vesnic a měst. Posádka byla šokovaná; žádné vtipné komentáře ani průpovídky, které by Billie od vojáků očekávala. Ona vyrostla v nemocnicích a nikdy nebyla součástí tohoto světa - ale myšlenka, že jednoduše přestal existovat...

U dalšího obrazu se Billii rozšířily oči.

„Hej,“ vykřikl vzrušeně Brewster. „To jsou-“ Najednou ztichl. Ulicí se pohybovala malá skupina lidí. Při prvním pohledu ovládla Billii velká naděje - dokud si nevšimla, že čtyři nebo pět postav táhne další spoutanou v řetězech. Otrhaná skupina klopýtala dál, všichni byli ozbrojeni - zdálo se, že se dívají vzhůru, na loď. Billie si vzpomněla na přenos, který viděla na stanici, lidská oběť - byli to fanatici lovící lidi, aby posloužili jako inkubátory. Poslední šílené zbytky lidstva.

Přemýšlela nad tím, co řekla Ripleyová - málo času na záchranu Amy - a cítila, jak v ní sílí odpor. Pomůže Amy a její rodině, nebo zemře, ať bude ještě čas, nebo ne. K čertu se vším.

Billie odtrhla pohled od obrazovky a rozhlédla se. Všichni byli ztraceni ve

vlastních světech. Všimla si, že se Falk a Motoová drží za ruce. Billie se téměř usmála nad touto připomínkou, že stále existují i dobré věci. Není jich moc, ale jsou.

Všimla si, že na spojených prstech dvojice spočinul i Wilksův pohled. Podíval se na ni a krátce se usmál. Jeho zjizvená tvář byla zatížená smutkem. Byla překvapená, že jeho jindy neotřesitelnou fasádou pronikla nějaká emoce. Když odvrátil pohled, pocítila silnou touhu ho ukonejšit; nikdy dříve o tom nepřemýšlela, ale teď si uvědomila, že je pro ni Wilks velmi důležitý.

David, uvědomila si. To jméno jí znělo podivně, ale on byl zvláštní muž; tak silný a přitom tak citově krehký-

Billie se obrátila zpět k monitoru. Důležité bylo, že jsou zde; tak nebo tak, vše šlo kupředu, blížilo se rozuzlení...

Ze skladu se ozval nezaměnitelný křik vetřelecké královny. Křičela a bila do stěn svého vězení, zatímco se blížili k Zemi a nejasnému osudu, který pro ně připravila. Jakoby znala vlastní konec.

25

Pokud ano, věděla víc než oni.

Jako na povel se obraz na monitoru dal do pohybu. Královna bezúčelně křičela a na Zemi se objevovaly stále další a další tmavé postavy. Na začátku jich byla jen hrstka, ale počet se rychle zvyšoval. Každý záběr ukazoval tucty příšer utíkajících stejným směrem - za Kurtzem.

Ripleyová pocítila nával chladného triumfu orámovaného strachem. To bylo to, co chtěli, začátek konce, ale jestli se jim to teď vymkne z rukou-

„Dobrý bože," uklouzlo McQuadeovi. „Vypadá to, že tu máme shromáždění."

Monitor ukazoval stovky vetřelců uhánějících čeřnými zbytky nějakého velkého města. V průběhu záběru se z ruin vynořovaly desítky hmyzupodobných postav a přidávaly se k postupující armádě.

„Nikdy to nedokážeme," řekla Tullyová. „Je jich příliš mnoho."

Ripleyová na ni ostře pohlédla. Tullyová nevypadala dobře - rozšířené zornice, rychlý, přerušovaný dech.

„*Tullyová*, míříme do izolované oblasti obklopené vodou a horami. Bude jim to

trvat mnohem déle než nám.“

Počítačová expertka se zhluboka nadechla a přikývla. , J - jo, já vím.“

„Dobrá. Prohlédni topografické mapy, hledej cokoliv užitečného o Severní Kalifornii a Oregonu. Prohlédni i přilehlé oblasti. A stav se v ordinaci, dobře?“

Tullyová znovu přikývla a vstala. Ripleyová věděla, že práce pomáhá. Když Tullyová procházela kolem ostatních, vypadala již klidněji.

Doktor Jones se usmál na Ripleyovou a následoval Tullyovou.

„Brewstere, kolik máme času?“

„Třicet minut, plus mínus.“

„Dobře. Motoová, proč se nejdeš podívat, co tu máme za užitečné nástroje.“

Motoová pustila Falkovu ruku a vydala se ke schodišti.

McQuade se posadil do křesla druhého pilota. „Raději budu jistit, aby nás Brewster nerozbil.“

„A na nás zbývají zbraně,“ řekl Wilks. „Billie? Falku?“

Ripleyová přikývla. Tak je to dobře. Pohled na zpustošenou Zemi byl strašný, ale všichni měli práci, která jim pomůže chmurné myšlenky zatlačit do pozadí. Vše zanedlouho skončí.

„Řekni Tullyové, aby mi dala vědět, jakmile něco zjistí,“ obrátila se na Brewstera a následovala Motoovou po žebříku.

Dole ve skladu zařvala královna a vyslala další zprávu svým potomkům.

Ripleyová se cestou dolů ušklíbla. Ta čubka bude mít za chvíli o čem křičet.

Wilks sledoval blížící se hory. Všichni se shromáždili v pilotní kabině a čekali, zatímco Brewster obratně manévroval lesnatou krajinou. Obrazovka zde naštěstí neodhalovala takovou zkázu jako ve městech.

Královna stále bušila do stěn, ale po jejích dětech nebylo mezi stromy ani památky. *Zatím.*

Bylo zde několik hor, ty byly součástí pohoří procházejícího severozápadem. Podle Tullyové byly některé z nich sopkami. *Žádná* však nebyla momentálně aktivní.

To by bylo něco, napadlo ho. *Přistaneme a pohřbí nás proud lávy.*

Královnu vyloží v malém, uzavřeném údolí na úpatí Oronovy hory a pak poletí k nálož́im uloženým několik minut západním směrem. Protože většina příšer přijde z

vnitrozemí, ušetří to *Kurtze* před poškozením; Wilks v to alespoň doufal.

Loď plula pomalu nad vrcholky stromů vstříc rostoucí hoře.

„Našla jsem jeskyni," hlásila Tullyová. „Velkou." Oznámila Brewsterovi souřadnice.

Wilks se usmál na Ripleyovou. Možná, že když královnu hodí do nějaké díry, nepokusí se o útěk. Nemohli si být jistí, ale Wilks ještě neviděl vetřelce, který by se potloukal po otevřeném prostranství, když mohl zalézt na tmavé místo. Mohli jen doufat, že se královna matka v tomto ohledu podobá ostatním. Když se Ripleyová o tomto nápadu zmínila, znovu si uvědomil, jak je rád, že je zase u kormidla.

„Skvělý," ozval se McQuade. „Už mi *začíná lézt* na nervy."

„Amen," dodal Falk.

Loď se pohybovala minimální rychlostí. Wilks spatřil jeskyni jako první, tmavý otvor mezi kameny na úrovni okolního terénu.

Perfektní. Byl připraven. Jakmile se zbaví vetřelce, budou pospíchat do bunkru a dají se do práce. Pokud nebudou přístroje zcela zničeny, rychle je opraví a dají sbohem zničené planetě. Pravděpodobně bude potřeba jen natáhnout pár drátů-

„Jste připravený, děcka?" zeptal se Brewster. Kurtz byl na místě.

„Do toho," zavelela Ripleyová.

Všichni sledovali, jak Brewster stiskl tlačítko k otvírání vnějšího poklopu. Ozval se tichý hukot a rozsvítila se červená kontrolka.

„Do prdele," ulevila si Ripleyová.

Poklop se neotevřel a královna pokračovala v řevu.

„Co se, sakra, stalo?" ozval se Wilks.

„Nevím - mechanická závada," řekl Brewster. Znovu stiskl tlačítko a kontrolka blikla.

„EMP?" navrhla Billie.

„Ne, vypnuly jsme to včas. Vím to určitě," řekla Motoová. Wilks pohlédl na Ripleyovou. Kousla se do rtu a pak udeřila rukou do ovládacího pultu.

„Tlačí na ty zatracené dveře!" prohlásila. „Ta pitomá čubka nejspíš mlátí do dveří a blokuje si tak vlastní únik."

Otočila se ke schodišti. „Aktivujte lodní okruh a až vám řeknu, zkuste to znova. Wilksi, pojď se mnou."

Wilks následoval Ripleyovou ke schodišti. S blížícím se APC dokem byl hukot motorů stále nesnesitelnější.

„Dveře jsou z tyhle strany zapečetěný!“ zakřičel na Ripleyovou. Ripleyová ho ignorovala a odběhla k nástrojové skříňce připevněné na zdi. Hodila Wilksovi klíč a sama také jeden uchopila. Přistoupila ke dveřím a udeřila. Wilks se k ní připojil a začal mlátit do spečené slitiny.

„Hej, ty děvko!“ křičela Ripleyová. „Pojď sem, dělej, pojď!“

Wilks udeřil do zdi, znovu a znovu. Byl překvapený, že mezi řevem motorů, křikem královny a údery kovu o kov zaslechl nový zvuk. Přes zeď se ozvalo podivné škrábání - nehty na kovu. Nebo spíš drápy na slitině.

Ripleyová naposledy udeřila do dveří a křikla do komunikátoru za sebou: „Teď!“

Uběhlo několik vteřin a loď najednou mírně stoupla a královnin křik utichl v dálce. Wilks se obrátil k Ripleyové, která stále sledovala dveře do skladu.

„Není zase tak chytrá, co?“ prohlásila Ripleyová. Mluvila nahlas, aby ji bylo přes hluk motorů slyšet.

Když šli nahoru po schodech, přeformuloval Wilks svou dřívější myšlenku; byl, sakra, *nadšenej*, že je Ripleyová zpátky u kormidla. Na druhou stranu hory dorazila loď brzy večer. I když byla napjatá, cítila Billie při pohledu na okolní přírodu zvláštní potěšení. Uvědomila si, že ve svém životě spatřila velmi málo přírodních krás. Vyrostla v chladných, neosobních místech a zelené stromy viděla jen na holoprojekcích. Zde jich byly tisíce, pokrývaly horská údolí v různých odstínech zelené. To vše bylo ztraceno...

Přeletěli přes další vrchol a spatřili bunkry. Zem byla plochá a na prostranství očištěném od stromů bylo dost místa pro přistání dvou lodí velikosti *Kurtze.* Přímo před nimi byl malý kopec dosahující asi desetiny výšky sněhem pokryté hory, u které zanechali královnu. Kolem něj byly seskupeny různé budovy. Malé, ošklivé bloky z plastu, postavené v půlkruhu. Do kopce byla vsazená masivní, kovová brána pomalovaná žlutými pruhy; střed brány byl roztržen výbuchem.

Když je spatřila, zastavilo se Billii srdce - dva zpola schované letouny a jedno APC.

„Je tu mrtvo,“ oznámila Tullyová. „Senzory nezachytily žádnou aktivitu.“

„Posaď to,“ řekla Ripleyová. „Sledujte monitory -nemusí to být tak snadné, jak to vypadá.“

Kolem přistávající lodi se vznesl oblak prachu. Po chvíli se usadil. Billii zvyklé

na věčný hukot motorů, se nastalé ticho zdálo prázdné a podivné.

„Tullyová?“ zeptala se Ripleyová.

„Nic. Jestli tam někdo je, nehýbá se.“

„Ty dveře nevybouchly samy od sebe,“ poznamenal Brewster. „Měli bysme zabezpečit oblast a ne-“

„Já a riskovat?“ skočila mu do řeči Ripleyová. „Pojďte, lidi, vemte si zbraně.“ Billie následovala s bijícím srdcem ostatní do skladu vybavení. Jedno z těch letadel musí fungovat. Nebyla žádný pilot, ale hodně se naučila při sledování Wilkse; standardní vojenská vznášedla byla sestrojena tak, aby je byli schopni ovládat průměrní pěšáci; což většinou nebyli žádní géniové. Bude to zcela automatizované zadat souřadnice a letět. Billie si již vypůjčila přístupový kód z *Kurtze* a doufala, že bude fungovat; nasedne a zkusí svoje štěstí.

Wilks vydával zbraně, zatímco Ripleyová vybavovala posádku náhradními zásobníky a vysílačkami.

„Začneme v první budově a pak budeme postupovat dál,“ určil Wilks, „mariňáci dopředu - Motoová, ty půjdeš první.“

„Tullyová, chci, abys zůstala na palubě a monitorovala situaci,“ řekla Ripleyová. „Jonesi, ty sleduj poklop. Nikdy nebudeme zcela z dohledu, tak jestli spatříš něco, co unikne Tullyové, zakřič.“

Doktor přijal váhavě svoji karabinu.

„Víš, jak se s tím zachází?“ zeptal se Wilks.

„Jo. Teoreticky. Nikdy jsem z žádné nevystřelil, ale měli jsme bezpečnostní kurz.“

„To stačí,“ ubezpečil ho Wilks.

„McQuade, Billie, budete nám krýt záda,“ řekla Ripleyová.

Billie a kapitán přikývli a pověsili si pušky na ramena.

„Až to tu zabezpečíme, vrátíme se pro nástroje a začneme pracovat na bombách.“

Tullyová odešla do pilotní kabiny a ostatní zaplnili APC dok. Stáli u poklopu, Motoová, Wilks a Brewster vepředu s připravenými zbraněmi. Ripleyová položila ruku na ovládání dveří a pohlédla na ně. „Nějaké otázky?“

Nikdo nepromluvil. Billie se zhluboka nadechla a dveře se otevřely.

26

Wilks vykročil do ostrého slunečního světla. Byl přikrčený. Mířil směrem ke straně lodi.

Nic. Motoová se soustředila na budovu před nimi a Brewster si vzal druhou stranu.

„Jak to vypadá?“ řekl do komunikátoru.

„Čistej vzduch,“ hlásila Tullyová.

„Ted! „řekl Wilks.

Motoová vyběhla a Wilks s Brewsterem ji kryli. K nejbližší šedé budově jí to trvalo jen půl minuty. Opřela se o roh stavby a přikrčila se.

„Teď,“ řekl Wilks. Spolu s Brewsterem skočili na prašnou přistávací plochu. Adrenalin mu bystřil smysly; srdce mu divoce tlouklo. Věděl, že je Falk s Ripleyovou kryjí, ale to nečinilo pohyb po volném prostranství v nezabezpečeném území o nic pohodlnějším. Alespoň dělal to, co uměl nejlépe. Téměř si to užíval.

Doběhli k Motoové a přikrčili se u zdi. Wilks zvedl ruku. Signál pro ostatní, aby zůstali vzadu.

„Já vykopnu dveře/[4] určil. „Motoová, máš hořejšek, Brewster je dole - na můj signál.“

Trojice přistoupila ke dveřím.

„Teď!“

Wilks kopl. Dveře vpadly dovnitř. Brewster se přikrčil u vchodu. Motoová stála. Rychle prohlédli místnost zleva doprava. Wilks si oddechl. Byly to kasárny a zdály se opuštěné. U protější stěny uviděli řadu postelí. Mezi postelemi stály vysoké skříňky. Všechny otevřené a prázdné. Nebyly tu žádné další východy.

V místnosti byl nepořádek. Pokrývky a kusy oblečení byly rozházené všude po podlaze. Byl tu starý a zatuchlý vzduch. Ve slunečních paprscích se tetelila oblaka prachu. Ať se zde již stalo cokoliv, přišli o několik týdnů pozdě. Možná měsíců.

„Vypadá to čistě,“ oznámil Wilks. Lépe, bylo to *cítit* čistě.

Brewster se narovnal a ukázal puškou k zemi. Podlaha byla roztříštěná sérií děr po kulkách. Stopy po střelách se táhly až na zeď za nimi. Blízko ležela rozbitá postel. Vypadalo to, jako by se někdo neúspěšně pokoušel zabarikádovat dveře.

„Něco se tu stalo, ale je to už dávno,“ řekl tiše Brewster.

„Zabezpečeno?“ ozval se z komunikátoru hlas Ripleyové. „Jo,“ přisvědčil Wilks. „Ještě čtyři. A měli bysme zkontrolovat APC a vznášedla.“

Trojice se stáhla z místnosti.

Za dvacet minut byli hotovi. V jídelně bylo velké množství zaschlé krve, většina staveb nesla známky boje, objevili několik stop po kyselině, ale nebyla zde žádná těla a nehrozilo bezprostřední nebezpečí. Wilks cítil, jak adrenalin z jeho organizmu pomalu mizí. Zůstával však maximálně ostražitý. Nepozornost by je mohla přijít draho.

Zatímco Ripleyová stála u lodi a rozdělovala úkoly, Wilks pokračoval v průzkumu oblasti. Bylo nepříjemné, že nemají přenosný detektor pohybu. Wilks ale na druhou stranu zjistil, že čím je starší, tím je méně rád závislý na technických vymoženostech. Zem padla kvůli přílišné nenasytnosti a nedostatku lidskosti; stroje byly jen dalším palivem pro oheň. Jako mladík smýšlel o těchto věcech odlišně, ale zkušenost ho naučila, že nic není bezchybné...

Zatracené] střední věk, napadlo ho. Až *to skončí, dám se na filozofii.*

Jestli to někdy skončí. Jestli to dokážou. Planeta se stala konečnou pro miliardy lidí; sám byl před nedávném mrtvý muž žijící na vypůjčený čas, ale někde cestou se to změnilo. Byl připraven hrát svou roli až do konce...

„Připraven?“ zeptala se Ripleyová a vyrazila ke kopci.

„Připraven,“ odpověděl do prázdna a vydal se za ní.

Stáli před branou na úpatí kopce. Kovové dveře vypadaly, jako by byly roztaveny svářečkou; ve středu zela velká rozšklebená díra. Když ji Ripleyová spatřila z lodi, myslela si, že dveře byly rozstřeleny, ale teď si všimla, že okraje otvoru jsou hladké. Ráda by věděla, co přesně se tu v posledních hodinách před odchodem vědců odehrávalo...

Wilks se vnořil do temnoty jako první.

Ripleyová počkala několik sekund a pak ho následovala, protáhla se dírou a nadechla se. Vzduch byl vlhký a zapáchal plísní. Po stranách brány se uchytil šedozelený mech a lišejník. Příjemné místo.

Z malé místnosti, ve které se nacházeli, ústila tmavá chodba; oddělovaly ji pootevřené posuvné dveře.

„Ozvi se, Wilksi," řekla do vysílačky.

„Chodba vede deset metrů rovně a pak je téčko. Jsou tu ukazatele, doleva je ‚Zbrojnice' a doprava ‚Veluť. *Žádný* známky zamoření. V obou chodbách roste tlustej mech. Vypadá to, že jsme sami."

Ripleyová vydechla a prostoupila rozbitými dveřmi. „Slyšely jste," pokynula ženám. Do místnosti vkročily Tullyová a Motoová s bednami s nástroji.

„Dej nám vědět, Falku," řekla tiše. Falk bude na stráži před branou. Billie, McQuade a doktor zůstali v lodi.

Jasně."

Namířila před sebe světlo a vydala se do vlhké chodby. Na křižovatce na ni čekal Wilks. Zbraň v pohotovosti a tvář pokřivenou mihotavým světlem.

„Zůstaňte tady," řekl. „Já se podívám do velína," Jeho hlas se odrážel od kovových stěn.

Vyrazil chodbou.

Ripleyová držela zbraň namířenou směrem ke zbrojnici. Wilks měl pravdu - nevypadalo to, že by tu v posledních měsících někdo byl. Někdo nebo *něco*, dodala v duchu.

Motoová s Tullyovou čekaly s ní. „Možná, že spouštěcí sekvence byla přerušena nějakou přirozenou událostí," navrhla Motoová a strčila prstem do vlhkého mechu na zdi. „Tyhle zbraně nejsou stavěné, aby odolávaly přírodním vlivům."

Wilks se k nim připojil. „Čistej vzduch," oznámil. „Není to zrovna složitý bludiště. Chodba vede dvacet metrů rovně a pak zatáčí do řídícího centra. Ještě se podívám na druhou stranu a bude to."

„Budu vás krýt," řekla Ripleyová. „Tullyová, Motoová, vy běžte."

Ripleyová stiskla zbraň ve vlhkých dlaních - an-droidé se také potí - a nehybně čekala na Wilkse. Už to chtěla mít za sebou; byla už unavená věčným odpovídáním na otázky. Billie měla pravdu - *potřebovala* dokončit, co začala. Ale až to vše skončí, bude mít sama se sebou ještě mnoho práce. Ale momentálně to vypadalo, že to nikdy neskončí...

Wilks se k ní připojil.

„To netrvalo dlouho," řekla Ripleyová.

„Stejný rozložení jako na druhý straně, jenom dveře jsou zamčený. Už dlouho nebyly otevřený. Zdá se, že bomby jsou v bezpečí.“

Ripleyová se usmála. „Skvělé - bezpečné bomby.“

Wilks se uchechtl. „To je legrace. Já-“

„Hej,“ zapraskal jim v uších hlas Motoové. „Vypadá to, že tu máme ještě něco víc než jenom rez.“ Její hlas zněl znepokojeně. „Myslím, že se někdo pokusil zastavit odpočítávání nadobro.“

Billie seděla v pilotní kabině a poslouchala hlášení od Ripleyové. „...lokalizovali jsme problém, ale bude to trvat déle, než jsem doufala. Vše je rozpojené a hlavní okruh je zkratovaný.“ Hlas byl zkreslený statickou elektřinou; komunikátory nebyly určeny na vysílání nebo přijímání signálu přes tolik tun kamene.

„Jak dlouho?“ zeptala se Billie.

„Budeme rádi, když to stihneme do tmy.“

Pokračovala v popisu situace, ale Billie neposlouchala. Slunce bylo stále vysoko; noc byla dobrých šest hodin vzdálená. Dost času.

Když Ripleyová skončila, Billie vstala a líně se protáhla. „Donesu jim trochu jídla,“ řekla. „To by jim mělo zvednout náladu.“

McQuade se ušklíbl. „Nebo se můžou rozhodnout, že nás všechny vyhodí do vzduchu.“

, Jen jim nedávej žádné sojpro a jsme v bezpečí,“ přidal se Jones. „Při večeři jsem myslel na sebevraždu.“

Billie se zasmála.

„Mám jít s tebou?“ zeptal se McQuade. „Jones to tady zvládne.“

„Ne.“ Billie doufala, že zní nezaujatě. „Jsem hned zpátky,“

Došla do jídelny a vzala několik samoohřívacích balíčků a příborů. Stavila se ve zbrojnici pro několik náhradních zásobníků.

Tím, že si vypůjčí vznášedlo, misi neohrozí; a jestli se nevrátí včas - no prostě bude muset. Nepředpokládala, že na ni budou čekat.

Vyšla z APC doku a zamžourala v prudkém světle. Vzduch na její kůži byl sladký a chladný, zcela odlišný od konzervované, recyklované věci, na kterou si zvykla na lodi. Ve stromech kolem tábora zpíváli ptáci a hmyz své písně. Bylo to překrásné. To, co zbývalo.

Nálože, které ostatní momentálně nastražují, vytrhnou pořádný kus okolní

krajiny. Ale, jak jim Ripleyová vysvětlila, nebude to hned.

„Šest měsíců?“ řekl Falk. „Proč, tak zatraceně dlouho?“

„Je to velká planeta. A vetřelci jsou všude. Při předpokladu, že umí plavat - pokud ne, alespoň se utopí - bude jim trvat tři nebo čtyři měsíce, než se vůbec dostanou na místo. Mohou být 20 000 kilometrů daleko, na druhé straně Zeměkoule. Když jim dáme čas, aby se najedli a vyčůrali, dostaneme těch šest měsíců.“

To vyvolalo další otázky: Proč je královna volá? Možná, že ten, kdo tyto válečné hračky vyrobil, si je chce vyzvednout - to napadlo Wilkse. Zůstanou tu vetřelci, až se sem dostanou? Nikdo nevěděl. Museli vystačit s tím, co měli. Nastavili past a musí dát krysám čas dostat se k sýru...

Billie setřásla vzpomínky. Falk zvedl ruku k pozdravu.

„Přinesla jsem něco k obědu.“

„Skvělý.“ Falk nevypadal příliš nadšeně. „Chceš se otrávit s náma?“

„Kdepak. Říkala jsem si, že se podívám do těch budov po nějakých zásobách.[4]“

Falk od ní zamračeně přebral náruč fólií pokrytých balíčků.

„To se mi nezdá jako dobrej nápad,“ prohlásil. „Ví o tom Ripleyová-?“

Billie pokrčila rameny. „Jestli chceš, tak jí to řekni. Jsem ozbrojená, tábor je prázdný a McQuade monitoruje veškerou okolní aktivitu.“ Zaťukala na vysílačku. „Navíc, jsem znuděná z toho věčného seděni na zadku; chci dělat něco užitečného.“

„Dobře,“ souhlasil Falk. „Ale buď opatrná.“

Billie se usmála a odešla pryč. Falk na letouny neviděl, překážely mu dvě budovy. Billie mu zmizela z dohledu a zrychlila.

„Co děláš, Billie?“ promluvil jí do ucha McQua-deův hlas.

Falk ji předběhl. „Snaží se najít nějaký poživatel-ný jídlo místo ty naší břečky,“ oznámil. „Proti tomu nemůžeš nic namítat.“

Díky, Folku. Došla k první lodi a nahlédla dovnitř. Vznášedlo bylo malé. Bylo v něm místo jen pro pár lidí a minimum zásob. Když spatřila potrhané dráty a rozbitý plast na řídícím pultu, zastavilo sejí srdce.

„V těch lodích není kromě nouzových dávek vůbec nic,“ řekl McQuade. „Raději se vrať. Nelíbí se mi, že se tam potuluješ sama, a navíc můžeš zmást senzory. Jídla máme dost a-“

„Jsem velká holka,“ ohradila se cestou k druhému vznášedlu Billie. Pohybovala se normální rychlostí; kdyby ji McQuade viděl běžet, spustil by poplach. „Vlastně

jsem hledala nějaké další nástroje-“

„Billie, vrať se *okamžité* do lodi,“ řekla Ripleyová. Její hlas zněl i přes zkreslení statickými výboji přísně.

Tak *to je konec* kamufláže -

Billie nastoupila do druhého vznášedla a rozhlédla se. Vypadalo nepoškozené. Zavřela za sebou poklop a posadila se do křesla pro pilota. Stiskla několik ovladačů a loď se probrala k životu. „Sakra, Billie, ozvi se! Co to, k čertu, děláš? Nemůžeš nikam letět; na to nemáme čas!“

Billie Ripleyovou ignorovala a zadala do malého počítače přístupový kód a cílové souřadnice. Díky Budhovi za malé služby, jako například nulovou bezpečnost na této lodi. Dostatek paliva, vše automatizované-

„Billie, počkej!“ To byl Wilks. „Půjdu s tebou, jen chvíli počkej-“ Alespoň, že v jeho hlase bylo víc strachu než zlosti.

„Promiň,“ řekla Billie. „Tohle je jediný způsob; vím, že je stále naživu. Vrátím se do setmění, poku-“

Billie aktivovala jednoduché ovládání a letadlo se začalo zvedat. Chápala funkci většiny přístrojů a doufala, že ty, co nezná, nejsou životně důležité. Malá loď plula vzduchem a ve sluchátkách se ozýval Mc-Quadeův a Ripleyové křik. Billie si strhla vysílačku z hlavy a hodila ji na zem.

Věděla, že jsou naštvaní, ale k dokončení mise ji už nepotřebovali. Nenávist Ripleyové byla za vším, co starší žena dělala; Billie byla motivována citem, který se zdál stejně silný. Láskou?

S tichou modlitbou se připoutala ke křeslu. Letoun vyrazil k jihu.

27

Prosím, ať to vyjde.

„Do *prdele,“* prohlásila Ripleyová. „Mělo mě to napadnout. *Řekla* mi, že to udělá.“

Tullyová s Motoovou pokračovaly v temné řídící místnosti v opravě přístrojů.

„Teď s tím nic neuděláme,“ konstatoval Wilks. Ledová ruka mu svírala srdce;

byl nemocný strachem o mladou ženu. Znal ji již dlouho a věděl, jak ji vysílání o ztracené rodině leželo na srdci; pokud za to byl někdo odpovědný, byl to on.

Kdybys přemejšlel, mohls jí zastavit.

Pak se ozval Billiin hlas: *Trhni si nohou, Wilksi, kdo si myslíš, že jsi?* Zaskřípal zuby. Nemohl nic dělat. Jen doufat, že se Billie vrátí. Jestli se jí něco stane, tak-

Co?

Nic.

Ripleyová říkala: „Máte pravdu. Jen bych si přála...“ Ztichla a nepřítomně zvedla bodovou svářečku.

„Hej, slyšíte mě všichni?“ zapraskal ze sluchátek McQuadeův hlas. „Mám tady pohyb. Přichází to ze západu!“

Wilks si strhl pušku z ramena a vystartoval k východu.

„Falku?“ křikl v běhu.

„Ještě nic.“

„Nevidím, kolik jich je,“ hlásil McQuade. „Pohy-bujou se ve skupině, pět nebo šest-“

Wilks doběhl k mechanickým dveřím. Falk se krčil v malé předsíni, schovaný za tlustou kovovou branou se zbraní namířenou ven.

„Zastavili se za hranicí tábora,“ oznámil McQuade. „Vypadá to jako - počkejte. Někdo sem jde.“

Wilks s Falkem stáli bok po boku a čekali. „Všichni zůstaňte na příjmu,“ řekl Wilks.

Do tábora vklopýtala dlouhá postava. Zastavila se na půl cesty mezi *Kurtzem* a kopcem s náložemi. Byla to žena a byla neozbrojená. Roztrhané šaty odhalovaly jedno špinavé ňadro. Její tvář byla maskou strachu.

„Haló?“ vykřikla třaslavým hlasem. „Je tu někdo?“ Odsunula si z očí zašmodrchaný pramen špinavých vlasů a nervózně se rozhlédla. „Jsem čistá! Čekali jsme na přílet lodi-“ Otočila se a vztáhla ruce ke Kwrtzovi, dlaněmi vzhůru. „Prosím!“ „Wilksi?“ zašeptal Falk a nechal mírně poklesnout hlaveň.

„Nevím.“ Pak se podíval na ženu a vykřikl: „Přiveď ostatní!“

Žena se otočila za zvukem hlasu, ale ruce držela stále nad hlavou. Její tvář se náhle zkřivila a ona začala plakat. „Ano, jistě.“

K ženě se připojili dva muži a další žena. Všichni stejně otrhaní a špinaví jako první žena. Vypadali vystrašeně a nejistě. Nikdo z nich nebyl ozbrojen.

„McQuade? Je to všechno?“ zeptal se Wilks.

Chvilka ticha. „To nedokážu určit. Žádnej další pohyb.“

Čtveřice stála na otevřeném prostranství. Lehce se chvěli, jako by jim dělalo potíže stát vzpříma.

„Sleduješ to, Ripleyová?“ řekl Wilks.

, Jo.“ V jejím hlase zněly obavy. „Nelíbí se mi to. Mohou z toho být potíže.“

„Máme je na mušce,“ oznámil Falk. „Vyjdeme ven a uvidíme. Jestli mají v keřích kamarády, přece nebudou střílet na svoje lidi-

Wilksovi ztuhla čelist. „Mohli by.“

„Můžeme tady zůstat a celej den o tom mluvit,“ řekl Falk, „ale jednou se budeme muset vrátit do lodi. Musíme s nima něco udělat.“

Wilks přikývl. Také se mu to nelíbilo, ale Falk měl pravdu. „Drž se nízko, abys mi nezakryl výhled,“ přikázal Falkovi.

Falk zvýšil hlas. „Dobře, vyjdu ven! Máme zbraně, takže se nehýbejte!“

Pláč první ženy byl jediným zvukem v nehybném vzduchu. Falk vylezl z brány, zbraň namířenou na špinavou skupinku. Pomalu a opatrně se k ní blížil. Wilks vystrčil nohu z brány a zapřel se. Namířil karabinu na shluk stromů západně od tábora-

Čtveřice se vrhla k zemi jako jeden člověk. Ticho vystřídalo burácení výstřelů.

Zatímco se letoun blížil ke státu, který dřív býval Severní Kalifornií, prohlížela si Billie počítačové výstupy. Raději se ničeho nedotýkala. Všechno se zdálo být v pořádku; v případě, že se nic než vrtne, dorazí na cílové souřadnice do dvou hodin...

Co se múze zvrtnout? Jsem špičkový pilot a Amy s rodinou čekají, až přiletím a naložím je na palubu. Navíc mám spoustu času.

Usmála se pro sebe. Zřejmě se musela zbláznit a až doteď si toho nevšimla. Když se na stanici rozhodla, že to dítě zachrání, nenapadlo ji, že to bude tímto způsobem - sama v ukradené lodi. Nemohla si vzpomenout, jak si to vlastně představovala-

Asi, ze to bude snadné. Že to za ni udělá někdo jiný.

Jestli se od Ripleyové něco naučila, bylo to, že pokud chceš, aby se něco stalo, musíš to udělat sám; pošetilé a zbytečné, ale pravdivé. Nemohla jen sedět a doufat,

že se věci změní samy od sebe.

Již ne. Holčička se jmenovala Amy, ale také Billie; dokážou to společně nebo vůbec.

Sakra-

Wilks se vrhl k zemi. Střelce neviděl, ale poslal krátkou dávku do stromů na úrovni hrudníku. Hornatá krajina jim poskytovala částečnou ochranu; neodvážil se pohnout-

McQuade mu křičel do ucha, ale většina jeho slov zanikla v hluku střelby, „...do prdele, dva střelci ve směru..."

Kovová brána zvonila pod údery kulek.

Wilks znovu vystřelil a podíval se směrem k Falkovi. Ležel na zemi - zasažen, nebo se kryl? Neexistoval způ-sob,jak to zjistit-

Ctyři fanatici stále leželi, ale jeden z mužů začal křičet: „Nezabíjejte je. Potřebujeme je. Ona je chce-"

Ostatní tři začali úpěnlivě prosit o spasení a hlasitě se dovolávali Velké Matky.

Ach jo! Byli pod palbou a museli něco vymyslet.

O bránu zazvonila další dávka kulek. Wilks dostal nápad. Vykřikl a zůstal nehybně ležet. Předstíral, že je raněný.

Nehýbej se, Polku. Jestli žiješ, nehýbej se!

Vteřiny běžely. Wilks sledoval keře a čekal. Po zádech mu stékaly prameny potu. Sluneční paprsky začaly pálit. Za jeho zády se ozval tichý pohyb. Jen doufal, že Ripleyová má dost rozumu, aby zůstala skryjá.

Čtyři fanatici pokračovali vysokými, třesoucími se hlasy v modlitbách.

Před Wilksem se ozval zvuk lámaných větviček. Lesem se prodírala tmavá postava.

„Ještě ne," pokusil se zašeptat hlas skryty v několik metrů vzdálených stromech. „Počkej!"

Dva střelci. Wilks namířil na obrys před sebou a dvakrát vystřelil.

Postava padla s výkřikem zpět do stínů.

Wilks přenesl mušku na hlas ze stromů a stiskl spoušť. Skrytý odstřelovač vykřikl bolestí.

Se zvukem výstřelů se lidé ležící vedle Falka zvedli a rozběhli se k Wilksovi.

Jeden z nich zakopl o Falkovo tělo a svalil se do prachu. Falk se převalil, posadil se a udeřil pažbou pušky do mužovy lebky.

Do toho, Falku!

Wilks dvakrát vystřelil. Obě ženy padly jako podťaté.

Poslední muž klopýtal se šílenstvím v očích kupředu. Dostal se tak blízko, že krev z posledního výstřelu, který jej zasáhl do hrudníku, postříkala Wilkse. Muž padl, vykašlal chuchvalec krve a zemřel.

„Dávejte pozor!“ zakřičel Wilks.

Nic se nehýbalo. Pokud střelci ještě žili, nic tomu nenasvědčovalo. Wilks se pomalu postavil. Puškou stále mířil na stromy.

„Dostal si to, Falku?“ zeptal se vysílačkou.

Mohutný muž opět ležel. „Jo. Ale myslím, že to není nic vážnýho,“ odpověděl třesoucím se hlasem.

„Ripleyová?“

„Jsem tady. Dostali jste je?“ Ripleyová také nezněla příliš jistě.

„Jasně.“ Wilks si otíral zbytky krve a tkání z kůže. „Nebo jsem zastřelil pár nevinnejch kolemjdoucích; jdu se podívat. Zůstaň na místě, Falku.“

„Já nikam neuteču.“

Wilks se skrčil a s připravenou zbraní vyrazil ke stromům. Jestli se někdo pohne, bude na kaši.

Jeden ze střelců, muž středního věku s vyholenou hlavou, byl mrtvý. Kulka ho zasáhla do krku. Druhý byl ještě naživu. Ležel ve vzdálenosti několika metrů. Byla to mladá žena s ošklivým zraněním břicha. Kulky jí roztrhaly vnitřnosti. Překvapivě byla stále při vědomí; ležela na zádech a tlačila holýma nohamá do prašné půdy. Snažila se odplazit pryč od tábora. Když se Wilks přiblížil, otevřela oči. Její tvář vyzařovala bolest a vztek. Její břicho se změnilo v rudý uzlík vyhřezlých střev.

„Ty - zemřeš-“ vyrazila přerušovaně. „Ty-“ Vyčerpáním zavřela oči.

Ve stínu stromů panoval příjemný chládek; jemný vánek osušoval pot na Wilksově čele, zatímco pečlivě mířil. „Jasně,“ prohlásil.

Táborem se ozvala ozvěna výstřelu.

Tullyová pracovala se svým přenosným počítačem, zatímco Ripleyová se ve mdlém světle snažila znovu zapojit celý systém. Původní detonátor byl napojen na sekvenční časovač, který byl příliš komplikovaný a nešel lehce opravit. Tullyová se

rozhodla použít řetězovou detonaci. Spojení muselo být solidní; muselo chvíli vydržet.

Falk byl v pořádku. Měl dvě zranění, jedno menší na levém rameni a druhé trochu vážnější v bicepsu. Jones ho ošetřil a podal mu utišující prostředky.

Ripleyová pracovala, jak nejrychleji to šlo. Byla si vědoma, že první potíže mohou být jejich posledními.

,,Hotovo," oznámila Tullyová., Ještě musíme nastavit satelitní přijímač na místo, kde budeme, až dorazíme do bezpečné vzdálenosti, ale program je v pořádku. Teoreticky zavoláme místní počítač, a až vyšleme signál, začne odpočítávání."

Ripleyová pohlédla na malý počítač a přikývla.

„Běž to vyzkoušet," řekla. „Nechceme být závislí na teorii."

„Dobře. Vložím příkaz a pošlu ho. Jestli se objeví na monitoru, máme čistý signál." „Běž/[4]

Tullyová popadla svítilnu a zmizela v chodbě.

Ripleyová se podívala na změť drátů a vzdychla. Nechtěla o tom přemýšlet, neměla čas, ale-

Střílela na lidi běžící k bráně. To znamenalo, že neměla zabudovaný První Zákon, povinný pro všechny androidy. Téměř se přiměla uvěřit, že to nějakým způsobem není pravda, že se Jonesovy testy mýlily. Jenomže ona v životě neabsolvovala žádný kurz elektroniky a teď věděla přesně, co dělat; ty vědomosti *tam* prostě byly, stejně jako chození a mluvení. Ráda by věděla, co všechno ještě umí...

„Ripleyová?" To byla Tullyová. Její hlas téměř nebyl slyšet.

„Pošli to," řekla do vysílačky. Pak se otočila k počítači a sledovala obrazovku. Proběhla po ní série čísel a zmizela. Uplynulo několik vteřin a v levém horním rohu se zářícími zelenými písmeny objevilo slovo ‚bunť.

Ripleyová přikývla. „V pořádku."

Tullyová smích byl deformován statickou elektřinou a Ripleyová se najednou cítila od všeho velmi vzdálená. Hlavně od lidství.

Vrátila se k práci.

Do přistání zbývalo několik minut. Billie nervózně sledovala monitor a právě po sté překontrolovala svoji karabinu.

Loď zahájila pomalý sestup nad předměstím průmyslového sídla. Přelétávala nad

několika malými městy a všude hledala známky života; našla jich nepočítané. Probíhaly pod ní stovky, možná tisíce vetřelců. Mířily na sever. Žádní lidé. Doufala, že si ostatní vedou dobře. Doufala také, že nehavaruje. Položila ruce na řízení a jemně jím pohnula doleva; loď se naklonila. Zatlačila dopředu a loď se naklonila nosem k zemi.

Dobře, mám to-

Monitor ohlásil, že dosáhl cílových souřadnic. Jestli Amyin otec nahlásil v posledním vysílání špatná čísla, byla nahraná. Přistávací motory zahučely a loď začala sestupovat kolmo dolů. Billie navigovala loď nad pruh silnice. Z pod burácejících trysek odletovala mračna špíny.

Billie si odepnula bezpečnostní pásy a vypnula motory. Byla udivená, že to šlo tak hladce. V okolí letounu nebyl žádný pohyb.

Sebrala náhradní zásobníky a několik chemických pochodní a vydala se k poklopu. Snažila se ignorovat svůj strach. Jakoby hladký průběh vše zhoršil, jakoby již vyčerpala všechno štěstí.

Amy je nejdůležitější, řekla si přísně, *Amy, její otec, Mordecai a kdokoliv, kdo patří do její rodiny.*

Vykročila z letadla s pozvednutou zbraní, ale okamžitě se zarazila kvůli strašnému puchu. Zápach spálené umělé hmoty a rozkladu byl neúnosný; možná to tak teď bylo ve všech městech. Ale alespoň to tu nebylo tak poničené. Některá místa přežila všechny nepokoje a řádění vetřelců v relativně dobrém stavu.

Obešla loď. *Žádný* zvuk, žádný pohyb; jako kdyby byla jedinou živou bytostí na opuštěné planetě. Všechny okolní stavby byly stejně bezové a stejně mrtvé.

Kde začít? Vydala se k budově po pravici a přečetla nápis nad vylomenými dveřmi. ENDOTECH MICRO. To určitě znělo jako název společnosti vyrábějící mikrocipy a o té se přece ve vysílání mluvilo, ne? To musí být to místo.

Stejný nápis byl, bohužel, i na budově na druhé straně ulice. Byl to celý komplex, ne jen jedna továrna. Sakra.

Mrtvé ticho ji znervózňovalo. Billie prošla dveřním rámem. Pod botami jí skřípaly zbytky rozbitého plexiskla. Chodba se větvila dvěma směry; obě cesty končily ve tmě.

Možná by mohla najít řídící místnost s funkčním komunikačním systémem nebo by mohla k letadlu připojit reproduktor...

Skvělé. Jenomže, co ty víš o zapojování takových věcí?

Když mohla létat letadlem, tak přijde i na tohle. Určitě ale nemohla prohledat všechny budovy-

Vytáhla z batohu pochodeň a rozžala ji. Špička rudě *zazářila* - bylo to jen tlumené světlo, ale muselo stačit; jestli byla ve vznášedle přenosná lampa, nezahlédla ji. Při pohledu do tmavé chodby si nadávala, že na to nevzpomněla už v táboře. Teď se s tím ale nedalo už nic dělat.

Vydala se chodbou po levici. Chladným, mrtvým vzduchem se rozléhaly duté zvuky jejích kroků -jestli v budově někdo je, nepřekvapí ho.

Po několika vteřinách vnější světlo zcela zmizelo. Záře pochodně osvětlovala jen jeden nebo dva metry před ní. Držela se u zdi a snažila se vyluštit nápisy na dveřích, které míjela - většinou to byla jména zaměstnanců.

Chodba se zdála být nekonečná. Snažila se utišit rostoucí hrůzu, která hrozila přerůst v naprostou paniku. Starý vzduch se jí lepil na kůži; netušila, kam míří; mohlo na ni čekat cokoliv, mohlo ji to sledovat. A ta tma. Ta byla nejhorší, temnější než vesmír-

Zastavila se. Bylo to úplně Šílené. Musí vyjít ven a přehodnotit situaci. Tady ničeho nedosáhne-

Najednou za sebou zaslechla nějaký zvuk. *Skříp.*

Ztuhla. Jen tichý zvuk, *mohlo to být cokoliv.*

Zvuk otevíraných dveří.

Billie hodila pochodeň na podlahu a šlápla na ni. Potemněla, ale úplné nezhasla. Skomírající záře divoce roztančila okolní stíny. Zatnula zuby, aby nezačala křičet. Oči se jí rozšířily, v absolutní tmě byly k ničemu. Pomalu a co nejtišeji se otočila. Mozkem jí prolétlo tisíce rozličných představ.

Člověk, vetřelec ne, možná fanatik, mám mluvit nebo počkat? Jsou ozbrojení? Pane bože, Amy-

Namířila před sebe karabinu a snažila se klidně přemýšlet-

28

-dokud jí pár drsných rukou nezakryl obličej

Zvuk nabýval na hlasitosti tak pomalu, že Wilksovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že něco slyší a co to je.

Zaujal Falkovu pozici u brány a sledoval, jak se v táboře prodlužují stíny. Jones je ujistil, že Falk je v pořádku a Motoová se vrátila k práci na bombách. Wilks se nebyl schopen soustředit na nic kromě Billie; McQuade stále sledoval pohybové senzory a Ripleyová měla tolik pomoci, kolik potřebovala, tak se Wilks opřel o bránu a čekal, až se Billie vrátí.

A uvažoval, jestli se vůbec vrátí.

McQuade zaregistroval loď východním směrem. Byla však daleko větší než Billiino vznášedlo. Přistála nedaleko místa, kde vysadili královnu. Zřejmě se mezi fanatiky našli i piloti. A ne příliš chytří. Až sem přiběhne více vetřelců, už nebudou rozlišovat mezi nohsledy a potravou.

Teď se soustředil na zvuk. Byl to vysoký, toužebný pláč.

„Pospěšte si, Ripleyová," řekl do vysílačky. „Přicházejí."

Billie vykřikla a stiskla spoušť. Temnotu prořízlo několik jasných záblesků a kulky se za ohlušujícího rámusu zakously do zdi. Padla na podlahu a škrábala se po loktech dopředu. Zachytila záblesk roztrhaného oblečení-

„Ach bože, nestřílejte! Přestaňte!" naříkal mužský hlas. „Prosím, já jsem normální, jsem normální!"

Zněl tak vystrašeně, jako se Billie sama cítila. Billie se nehýbala, aby mu neposkytla cíl a namířila pušku na místo, ze kterého se hlas ozýval.

„Prosím, musím ji najít, nezabíjejte mě-"

Ji. To slovo ji zasáhlo. Najednou se ozvaly zvuky kroků mířících chodbou pryč od Billie směrem k východu.

„Počkejte!" vykřikla. „Amy!"

Kroky se zastavily. Muž znovu dychtivě promluvil. „Viděla jste ji? Prosím, kde je? Kdo jste vy?"

Billie vstala. „Běžte k východu," přikázala mu. „*Žádné* prudké pohyby, mám vás na mušce."

Když ho následovala chodbou, dolehl na ni plný význam jeho slov. Znal Amy.

Ve světle dopadajícím do budovy rozbitými dveřmi se objevil bělovlasý muž se špinavým plnovousem. Čelo mu brázdily hluboké vrásky obav a strachu. Billie se k němu přiblížila.

„Jste to vy," řekla, „-vaše vysílání - kde je Amy?" Rozšířily se mu oči. „Vy jste

je viděla? Doufali jsme, že někdo-“ zarazil se. A pak: „Před dvěma dny ji zajali. Mordecai zemřel, když seje pokoušel zastavit, šílenci - je pryč. Ani nevím, jestli ještě žije-“ Slzy mu zaplavily oči.

Billii se udělalo nevolno. Dva dny! „Kam ji vzali?“ „Pod celým komplexem jsou podzemní tunely,“ vysvětlil jí. „Dali ji k ostatním, používají je ke krmení. Na východním konci je hnízdo-“ Mluvil rychle a snažil se říct vše najednou. „Snažil jsem se dostat dovnitř, ale nešlo to. Hlídali tam vetřelci, ale dnes začali utíkat na sever. Slyšel jsem lodě, slyšel jsem vaši loď-“

„Doveďte mě tam,“ řekla Billie. Jestli je Amy stále naživu, je možná v hnízdě a čeká na implanta-ci...možná, že většina stráží vyrazila ke královně. Jistě, pravděpodobně jich několik zůstane na stráži u vajec. Ale možná, že ještě není všemu konec.

Ripleyová to zkazila.

Vyjmuly ovládací pult ze zdi a ona nad oddělenými kusy a odhalenými dráty strávila několik hodin. Musela to zapojovat postupně. A pak B, pak C a tak dál, nebo by bomby, některé z nich i kilometry vzdálené, nedetonovaly všechny; špatné zapojení a první exploze vyřadí celý systém. To by bylo špatné.

Vše probíhalo hladce. Tullyová s Motoovou dokončily svoji práci a ona už byla také téměř hotová -když najednou zjistila, že něco chybí. Byla v polovině práce na sedmém přepínači, když zjistila, že už nemá na čem pracovat. A ona potřebovala další místo.

„Ne,“ vykřikla. Znovu prohlédla celý systém; třetí panel byl zapojen do pátého. Bude to muset rozmonto-vat a znovu zapojit. Zabere to další dvě hodiny.

Za jak dlouho dorazí první skupinky vetřelců? Možná dlouho po setmění. Možná za pět minut...

Odstranila přepínač a začala znovu. Jestli bude muset zůstat na Zemi a dokončit to, udělá to. Na jejím životě nezáleželo - jen jestli spolu s ní zemře ta vetřelecká čubka a její dětičky.

Billie a starý muž sestupovali společně po schodišti; na zdech byla tlustá vrstva vetřeleckého sekretu. Hlavní hnízdo bylo pod budovou vzdálenou jen dva bloky od lodi.

Bok po boku běželi za skomírajícího světla *prázdnými* ulicemi. Před vstupem do budovy si stařík vyrobil provizorní pochodeň z hadrů.

Stařík nesl pochodeň a svítil jim na cestu. Oheň se odrážel od tmavé, lesklé hmoty a vytvářel iluzi oživlých schodů. S každým jejich krokem se budova pohnula

a otřásla; Billii se zdálo, že šlapou po tělech vetřelců připravených se zvednout-

S blížícím se hnízdem se chodba oteplovala; prošli odpočívadlem a pokračovali po dalším schodišti. Na jeho konci byly pootevřené dveře pokryté hrudkami něčeho nechutného.

Pozdravil je hluboký, lidský sten zakončený přerývaným vzdechem. Zastavili se několik kroků od dveří. Billii stékal po páteři potůček potu.

„Nikdy jsem nebyl tak daleko," zašeptal stařec. Billie zamířila na dveře a poručila nohám, aby se pohnuly. Hnízdo nebude zcela opuštěné, samozřejmě - někdo musí hlídat vajíčka - ale Ripleyová to započítala do časového zpoždění-

Dveře se rozletěly a vyrazil z nich vetřelec-

Billie vypálila. Tvor zařval a rozletěl se mu hrudník. Kyselina zasyčela a začala se prožírat podlahou.

Přes padlé monstrum se katapultovala další vyjící příšera.

Billiiny výstřely jí roztříštily dlouhou lebku; dolní čelist se rozevřela a pokračovala, dokud nenarazila do podlahy. Podlahu znečistila další vetřelecká krev.

Starý muž vykřikl, a to už přibíhal třetí-

Vzpínal se ve dveřích a syčel, kopl do padlého sourozence, aby na ně mohl.

Billie zatlačila na spoušť. Jedna z kulek zasáhla kovový rám dveří a do tmy *zazářila* sprška jisker.

Příšera padla na záda a Billie přelezla mrtvého vetřelce, aby se dostala ke dveřím. Stařík se štrachal za ní.

„Nešlapejte do krve!" křikla Billie přes rameno.

Billie se vrhla k zemi a vypálila; výkřiky vetřelců splynuly se zvukem střelby. Hluk jí útočil na uši.

Vrhaly se na ni tmavé postavy a ona střílela, znovu a znovu-

Levé lýtko ji nesnesitelně pálilo, bolest byla hluboká a intenzivní-

Starcova pochodeň *zazářila* právě včas, aby spatřila šklebícího se vetřelce, jak na ni útočí špičatým ocasem. Z tlamy mu vystřelila vnitřní čelist, Billie vykřikla a zabodla mu karabinu do břicha. Výstřely mu utrhly celý podbřišek. Jeden z pařátů se jí zaryl do masa a roztrhl kombinézu i s kůží. Nakonec ale ochabl a pustil ji. Billie se otřásla a přejela karabinou zleva doprava.

Nic dalšího se na ni nevalilo, nic se nehýbalo. Kůže ji pálila od žáru blízké střelby a v uších jí zvonilo. Na nohu jí stříkla kyselina a Billie cítila, jak popálenina

krvácí. Ale pořád stála.

Stráže byly mrtvé.

Vstoupili do malé místnosti. Pochodeň vrhala stíny na slizkou podlahu. Ve středu se nacházel přibližně tucet vajec, většinou otevřených. Ke stěnám byly připoutány tmavé postavy v různých stupních rozkladu; několik z nich vypadalo, že žijí, a jsou jen v bezvědomí. Podlahu pokrývaly pavoukům podobné mrtvé larvy a místo zapáchalo rozkládajícím se masem.

„Amy-“ řekl stařec a protáhl se kolem Billie. Když spatřila, k čemu se blíží, chtělo se jí křičet.

Ke zdi byla připoutaná malá postava se sklopenou hlavou a zrzavými vlasy-

To, co bylo kdysi člověkem, zasténalo a zvedlo tvář do světla...

Vyhublý mladý muž s popraskanou kůží a napuchlým, zavřeným okem. Po zarostlé bradě mu stékaly sliny.

Ubožák se zašklebil na starého muže. Z úst mu visel jazyk. „Jsem těhotný,“ zakrákal. Slova spolu splývala. V koutcích úst se černala zaschlá krev.

„Kde jsou?“ zeptala se Billie ostrým hlasem. „Kde je Amy?“

Mužova hlava přepadla kupředu. Otec Amy ho popadl za vlasy, zvedl mu hlavu a přidržel u ní pochodeň.

„Dary,“ řekl mladík. V jedné z nosních dírek mu praskla bulka hnisu; tekutina mu vytékala na rozpráskané rty. „Vyvolení - krmiči odletěli - sloužit Matce“-slovo znělo jako wutce-“odletěli do jednoty...zjevení. Čeká-“

„Ne,“ vydechla Billie. Ty lodi, co stařík slyšel-

Otočil se k ní se strašným poznáním na unavené tváři.

„...svatá země...“ pokračoval fanatik.

„Je ztracena,“ řekl stařec. Hlas mu přeskakoval.

„Odstupte,“ pokynula mu Billie. Narazila do pušky nový zásobník, starý hodila na podlahu. „Vím, kam letěli.“

A oni poletí za nimi: Oronova hora, svatá země-

Ale pěkně popořádku.

Billie zamířila a stiskla spoušť.

Vytí přicházející armády se blížilo a znělo stále zřetelněji. Wilks věděl, že k takovému rámusu jsou třeba tisíce vetřelců; minuty se prodlužovaly a Wilks si

prohlížel nebe, tábor se koupal v červenavém soumraku. Jestli se Billie brzy nevrátí-

Kurtz může chvíli kroužit a čekat, ale mají jen omezené zásoby paliva. A s tolika vetřelci na cestě na zemi zůstat nemohli.

Když o tom přemýšlel, uvědomil si, že udělali chybu. Nejdřív měli opravit bomby a zaparkovat loď s královnou někde daleko, aby odvedli pozornost. Královnu měli vyložit až po dokončení oprav. Nenapadlo je to. Nepředpokládali, že ty zatracené věci budou tak rychlé, a že jich tu bude tolik-

Sakra, sakra, sakra-

„Hotovo," ohlásila Ripleyová.

Wilks nabral vzduch a pomalu vydechl. Věděl, že Ripleyová počká se startem do poslední vteřiny, ale ta vteřina se najednou přiblížila-a už byla téměř tma.

„Wilksi! Máme společnost, ze západu!" vykřikl McQuade.

Wilks namířil na stromy a zakřičel skrz bránu: „Ripleyová, Motoová, pohněte!"

Když Motoová a Ripleyová prolézaly dírou, zařval poblíž skrytý vetřelec. Upustily bedny s nástroji a chopily se pušek.

Trojice se jako oddíl vydala k lodi.

Lesy hučely a praskaly zvuky pohybujících se bestií, ale stále nebylo nic vidět-

Z lesa vyrazil první vetřelec a rozběhl se k táboru. Dlouhé tělo měl shrbené a paže daleko od sebe. Chtěl vidět svou královnu a oni mu stáli v cestě.

Všichni tři vystřelili ve stejný okamžik. Stvůra zachrčela a upadla na zem. Protipancéřové kulky ji téměř přeťaly vedví.

Les najednou explodoval a vyletěla z něj skupina vetřelců. Vyrazili ke trojici a zavyli, když si je našel déšť kulek.

„Dělejte!" vykřikl jim někdo za zády.

Byl to Falk. Stál u otevřeného poklopu *Kurtze.* Obvázaná paže mu visela u těla a ve druhé držel karabinu.

„Běžte," řekla Ripleyová. Zůstala stát na místě a pokračovala ve střelbě na blížící se vetřelce.

Wilks s Motoovou doběhli pod Ripleyové a Fal-kovým krytím do lodi.

Wilks se okamžitě otočil a zahájil palbu. Z lesa vybíhaly tucty nových vetřelců. Jejich šílená těla se pohybovala neuvěřitelnou rychlostí„Ripleyová!" vykřikl.

Postupovala zády ke *Kurtzu, aniž* by se ohlédla, a málem upadla na palubu.

Zatímco se otáčela a klo-pýtala do doku, zasáhl Wilks další tři vetřelce.

Falk stiskl tlačítko. Poklop se začal zvedat a zajíždět dovnitř, příliš pomalu. Wilks se skrčil a vystřelil na několik vetřelců pokoušejících se dostat dovnitř. Jeden z vetřelců se těsně před tím, než se poklop dovřel, zachytil hlavně Wilksovy pušky. Wilks mu vystřelil blýskavé zuby zadní stranou lebky.

Wilksovo čelo se pokrylo malými kapičkami krve.

Ale byli v bezpečí. Desítky vetřelců mlátily do zavřených dveří a kovová stěna tlumila jejich řev.

„McQuade, Brewstere, dostaňte nás pryč!“ zakřičela Ripleyová do komunikátoru.

Wilks udeřil pěstí do dveří.

29

Billie to nestihla.

Letoun pomalu sestupoval nad nízkými stromy.

Při pohledu na prázdný tábor naplnila Billii beznaděj. No, tábor nebyl zcela prázdný. I v šeru pozdního večera viděla poházená těla mrtvých vetřelců.

„Ach ne,“ řekla tiše.

Stařec stiskl pěsti, ale mlčel. Cestou mu vysvětlila celou situaci. Jelikož souřadnice byly zadány a nikdo z nich nebyl pilotem, museli se nejdřív vrátit do tábora; Billie doufala, že jim *Kurtzův* počítač pomůže s vyhledáním Amyiny lodi, ale teď-

Museli odletět, neměli jinou možnost, opakovala si Billie stále dokola. I když věděla, že je to pravda, usadila se v ní pochybnost; opustili ji. Ripleyová dokončila detonátor a *Kurtz* odletěl. Zemřou.

Loďjemně dosedla na zem. Billie těžce polkla. Rozhodla se a neměla jinou možnost než přijmout důsledky.

„Je mi to líto,“ řekla. Nepodívala se na něj, nechtěla vidět bolest na jeho tváři. Bolest nad ztrátou poslední společné naděje.

„To není vaše chyba," řekl bezvýrazným hlasem. „Zkusila jste to. Jsem -jsem rád, že to už brzo skončí.[4]"

„Můžeme zkusit uniknout výbuchu/[4] navrhla, ale zavrhla tu myšlenku, jakmile ji vyslovila. Kam by šli? Planeta bude mrtvá, už je mrtvá-

„Amy mi byla vším," řekl. „Na ničem jiném už nezáleží/[4]

Billiinu tvář konečně zalily slzy. Přikývla. Chápala ho.

Otočila se k němu, nevěděla, co říct-

A zaslechla zvuk motorů nad hlavou.

Srdce jí začalo divoce bít. Popadla komunikátor, který jí ležel u nohou, a přitiskla si sluchátko k uchu.

„..., Billie! Ozvi se!" Byl to Brewster.

Pláč přešel ve šťastné vzlyky. Stařec ji objal a společně se začali nahlas smát.

„Ne," řekla Ripleyová. „Musíme pryč, okamžitě. Jestli se vetřelci vrátí a začnou se motat kolem tábora, mohou poškodit bomby. Je mi líto."

Ježíši, co jsem komu udělala, běželo jí myslí. *Bylo* jí to líto; ale skutečný důvod byl, že tu někdo musel dodržovat priority.

Motory běžely. Ripleyová stála s Billií a starcem v APC doku a právě se smíšenými pocity vyslechla jejich příběh. Počáteční radost z návratu Billie vystřídal pocit marnosti a skepse. A strašná nostalgie.

„Nemuseli jste na nás čekat," řekla Billie a neohrabaně si otřela slzami ušpiněnou tvář. Vypadala jako přerostlé dítě. „Jen nám pomozte najít jejich loď. Palubní počítač to zvládne rychle."

„A co potom?" zeptala se Ripleyová. „Přistanete mezi deseti tisíci vetřelci a budete doufat, že je naživu? Rozumím vám. Vím, jak se cítíte, ale je to sebevražda!"

Ripleyová si byla jistá, že má pravdu, ale najednou se neodvážila pohlédnout Billii do očí. *Opravdu* věděla, jak se cítí?

Zatracené] pokrytče. Co se to s ní stalo? Vše, po čem teď toužila, bylo vyhlazení rasy, která zničila její život - vraždou její dcery.

„Možná, že vy můžete odletět bez ní," řekla Billie. „Já ne."

Ripleyová nepromluvila. V hlavě měla zmatek. Jejím cílem bylo zničit vetřelce. Jednou za čas se objevily i jiné cíle. Dřív, když ji to ještě zajímalo...

Podívala se na Billii a spatřila dobře známý obličej.

„Před několika hodinami přistála nějaká loď asi deset kliků na západ," prozradila a při řeči se jí myšlenky utřídily.

Ripleyová se otočila ke starému muži. „Umíte zacházet s vojenskou karabinou?"

„Už moc dobře nevidím," řekl, „ale svoje si zastanu."

Ripleyová zavrtěla hlavou. „To nebude jen pár vetřelců a ve tmě to nebude vůbec lehké." Zarazila se. „Myslím, že poletíme spolu," obrátila se k Billii. Wilks sledoval, jak si Ripleyová bere náhradní zásobníky a dvě přenosné lampy a cítil rostoucí vztek. Nakonec to už nevydržel.

„Zatraceně, musely jste se zbláznit!" Marně hledal vhodná slova. „Přemejšlejte, sakra."

Ripleyová k němu promluvila přes rameno, jako by ho ani neslyšela. „Zůstaňte zde, dokud to bude možné, a pak přistaňte na nějakém bezpečném místě poblíž. Vrátíme se sem. Jestli nebudeme do hodiny na senzorech, jste opět ve velení."

Otočila se s odhodlaným výrazem tváří k Wilksovi. „A nepokazte to."

Chtělo se mu řvát. Když McQuade spatřil Billiin letoun, něco v něm se -*uvolnilo',* to bylo jediné slovo, kterým to byl schopen popsat. A teď Billie a Ripleyová chtějí spáchat sebevraždu.

Ne. Přestaň s tím.

„Jdu taky," prohlásil. „Alespoň to mi dovolte-"

„Ne," řekla Ripleyová chladně a pověsila si pušku na rameno. „Někdo musí dohlédnout na zdárné dokončení mise."

„Můžete aktivovat ovládání teď," řekl. „Za šest měsíců to vybouchne. Nemusíme čekat-"

„Wilksi-" začala Ripleyová.

„Není to vaše dítě!" zkusil Wilks.

Billie a Ripleyová se podívaly na sebe a pak na Wilkse. „Ale ano," řekla Billie. „Je naše."

„A navíc, už nemáme místo," dodala Ripleyová.

„To je blbost! Je-"

„Nech toho, Wilksi. My jdeme, ty zůstáváš."

Sledoval je po schodech do APC doku a přemýšlel, co jiného by řekl. Čekal tam starý muž. Poblíž stála Motoová s karabinou. „Připraven?" zeptala se Billie.

Stařec se dotkl její ruky. „Přál bych si, abych byl vetší posilou," řekl. Chtěl pokračovat, ale ztichl.

Billie přikývla. Ripleyová jí podala lampu a Motoová přikročila k ovladači.

Wilks pohlédl na Billii. Nebyl si jistý, co cítí a k čemu by mezi nimi za jiných okolností mohlo dojít, ale-

Podívala se na něj, zřetelně připravená na jeho poslední pokus o odrazení od cesty. Plná vzdoru, silná-

„Prosím, vrať se," řekl jí. „Musíš se mi vrátit, malá, protože...protože-"

Položila mu prst na rty. „Já vím, Davide."

Kriste, vypadalo to, že začne brečet. Raději se otočil k Ripleyové. „Buďte opatrné."

Přikývla.

Dveře se otevřely a najednou byly pryč.

Letěly na východ. Nikdo nepromluvil. Billie se bála, ale byla odhodlaná a viděla, že Ripleyová se cítí stejně. Nebylo o čem mluvit.

Lodní světla ozařovala jen malý výřez okolní krajiny, koberec korun stromů a vrcholky hor.

Když se blížily k hoře s královnou, hluk sílil. Celá situace byla jasná. Spojený sykot a vytí vetřelců málem přehlušil zvuk lodních motorů.

Když světla ozářila povrch, Billie zadržela dech. Kruh světla byl plný černých, pohybujících se postav.

„Loď je kousek dál na východ," oznámila Ripleyová. „Možná to nebude tak hrozné."

„Možná," poznamenala Billie. Vzhledem k tomu, jak vyrůstala, nevěřila nikdy v žádného boha, ale teď se modlila ke každému, který kdy existoval, aby byla Amy naživu.

Zatímco vedla loď k malému pahorku, vzpomněla si Ripleyová na část příběhu. Jako to bylo? Do údolí smrti přijelo šest set...?

Pod nimi křičelo možná sto tisíc královniných děťátek, bouřící moře smrtících, nemyslících monster. Ráda by věděla, co bylo na tomto shromáždění na programu. Jestli věděli, proč tu jsou nebo co se s nimi stane. A taky ji zajímalo, kolik jich ještě přijde.

Přeletěli vrcholek a Ripleyová zpomalila. Alespoň to tu nemusely prohledávat.

Povrch tu byl hladký, pravděpodobně to kdysi byla rekreační oblast. Loď stála přímo před nimi.

Pod světly sestupující lodi probíhaly tisíce vetřelců ženoucích se západním směrem. Ripleyová doletěla co nejblíž k větší lodi a přistála.

Údery se ozvaly téměř okamžitě. Přes průhled viděly proud temných postav, jejich řev se přibližoval a odeznával v dálce.

Obě ženy vstaly a přistoupily k poklopu.

„Budeme se držet pohromadě," řekla Ripleyová. „Dostaneme se dovnitř, najdeme ji a stáhneme se."

Billie přikývla.

Pravděpodobně je již mrtvá, pomyslela si Ripleyová, ale neřekla nic. Vždyť jsou na tom stejně.

Otevřela poklop.

Dveře druhé lodi byly přímo před nimi. Billie vyskočila z lodi a otočila se k východu. Stiskla spoušť; mířit nebylo nutné. Do střelby se řítil proud příšer. Vetřelci padali a rozstřikovali kapky kyselé krve a úlomky exoskeletonů.

Ripleyová vyskočila za ní a zahájila palbu na valící se příliv monster.

Na střechu vznášedla vylétl vetřelec a připravoval se ke skoku. Billie mu pokropila hrudník krátkou dávkou.

Zády k sobě postupovaly bokem k cizí lodi. Zbraně na maximální výkon. Hromada padlých vetřelců jim vytvořila jakýsi kryt; další a další vetřelci šplhali přes padlé sourozence vstříc smrti.

Billie vyhodila prázdný zásobník a narazila nový. Právě včas, aby sundala další příšeru ze střechy. Výbušné kulky trhaly vetřelce, ale ti stále řvali a útočili.

Když dorazily ke vchodu do lodi fanatiků, vydala se Billie dovnitř a Ripleyová ji kryla.

Ozval se výkřik a z chodby vyrazil vetřelec-

Billie ho přivítala ocelí a kyselá krev začala leptat kovovou zeď.

Ripleyová zavřela vchod a výkřiky naráz ustaly.

Billie se vydala do nitra lodi. Tlumená pohotovostní světla, dva východy, nebylo tu-

Z jedné z chodeb vyrazila řvoucí příšera krčící se pod dvoumetrovým stropem-

Ripleyová ji dostala.

Hlava příšery se rozletěla a paráty se ještě chvíli sápaly. Pak si příšera uvědomila, že je mrtvá a padla k podlaze.

Začaly prohledávat loď. Billie objevila lidskou krev a kusy roztrhaného oblečení. A těla.

„Amy! „zavolala.

Byl to masakr. Billie napočítala dvacet těl, možná víc. Byla naházena v propletené hromadě v rohu jedne místnosti. Některá byla roztrhaná - nahá paže oddělená od těla, osamocená noha...

Překročila ostnatý ocas jednoho z mrtvých vetřelců a znovu vykřikla: „Amy!“

Žádná odpověď. Jediný zvuk byl tlukot jejího srdce, který soupeřil s tlumeným řevem moře vetřelců.

Ripleyová prohlížela tu pohromu, zničené životy naplňující loď. Mozek jí pracoval na plné obrátky. Tady už kdysi byla...

Billie vkročila do další místnosti, pravděpodobně pilotní kabiny, a znovu zavolala. Nic. Přikročila k hromadě těl a začala hledat ztracené dítě. Ripleyová zatím hlídala nejbližší dveře.

Bude lepší, když bude mrtvá, než aby ji vzali s sebou - Ale, když Billie vykřikla a s šedou tváří klesla na kolena ke hromadě těl, sevřelo se jí srdce.

„Ne, ne, ne-“ opakovala Billie znovu a znovu, zatímco prohledávala horu lidských částí-

-a kovové dveře se otevřely a místnost zaplnil nepředstavitelný řev-

Billii se zvedal žaludek. Lidé se museli přitisknout k sobě při posledním pokusu odvrátit útok. Alespoň dvě mrtvoly ještě svíraly zbraně - vzbouřili se zajatci, nebo si fanatici konečně uvědomili, že vetřelce ani v nejmenším nezajímají.

Již na tom nezáleželo. Při pohledu na každé další tělo pocítila slabý záblesk naděje.

Malá tvář ušpiněná krví, oči zavřené, tělo téměř ukryté pod roztrhanou mrtvolou. Billie cítila, jak jí ztuhly paže; slova nesouhlasu přicházela z daleka, od ní. Amy.

Billie odtlačila ostatní těla a položila ruku na drobné čelo. Ach bože, Amy-Dívka otevřela oči. Zarachotila střelba.

Ripleyová se otočila a vypálila. Úsměv vetřelce vzdálený dva metry se roztavil. Při dalším výstřelu ji zasáhla kapka kyselé krve. Další vetřelec se rozpadl na tisíc

kousků. Z venkovního proudu se oddělila další příšera. Ripleyová se stáhla-

„Billie!“ vykřikla a vypálila; proud střel zasáhl příšeru ve výšce boků, nohy jí odletěly od těla, ale stále natahovala paráty-

Billie se připojila a příšera konečně zemřela. Ozval se výkřik-

Amy?

Ten křik pocházel od člověka, dítěte. Na Billii visela zrzavá dívka a plakala. Její pláč zanikal v hluku střelby.

Ripleyová se opět pohnula kupředu. Musí se dostat zpět ke vznášedlu, zpět přes neúprosný proud srnrti-

-puška cvakla naprázdno, z dveří vyrazila ostnatá ruka a uchopila ji-

-Billie vystřelila a poslala vetřelce v kotrmelcích pryč, Ripleyová narazila nový zásobník-

Musí hned pryč.

„Budu vás krýt!“ vykřikla Ripleyová. „Běž!“

Vyskočila do tmy. Střílela kolem sebe a kosila vetřelce. Byla si jen matně vědoma, že se za ní krčí Billie s dívkou a pomalu se blíží k letounu. Jen matně si uvědomovala, že křičí - brutální křik plný nenávisti vycházející z těch největších hloubek. Veškeré myšlenky byly pryč, vytlačeny nenávistí, která ji zcela ovládala. Tiskla spoušť-

Běžely k letounu, již tam téměř byly-

Billie udeřila do ovladače. Poklop se otevřel.

Dívka klopýtla a padla dovnitř. Billie byla hned za ní. Ripleyová do nich téměř narazila. Otočila se, zvedla pušku a začala pálit, pohybovala zbraní ze strany na stranu a rozsévala smrt-

Ve stejném okamžiku, kdy vyprázdnila zásobník, se zavřel poklop.

Loď se otřásala pod náporem vetřelců.

Děvčátko se přikrčilo u zdi a začalo vzlykat.

Billie se k ní sklonila: „Už je to v pořádku, Amy. Jsi v bezpečí. Jsi v bezpečí-“

Ripleyová doběhla do pilotního křesla a *začala* zápolit s ovládáním. Ozvala se dunivá rána, pak další.

Snaží se prorazit zeď-

„Vydržte,“ vykřikla Ripleyová.

Motor zavrčel a pak se rozeřval. Zvedl loď o několik metrů, aby ji zase nechal spadnout na zem.

Pád poslal Billii na podlahu. Okamžitě se obrátila k dítěti, které se třáslo a plakalo, ale nevypadalo zraněné.

Příliš velká váha-

Vznášedlo se s přichycenými vetřelci nedokázalo zvednout.

Ze zádě se ozvalj>odezřelý skřípot. Na zdi se objevila zubatá díra. Černé paťáty uchopily její okraj a zvětšily ji. Loď naplnil zvláštní, olejnatý zápach. Billie namířila na díru, ve které se objevila obrovská černá lebka. Vetřelec se pokoušel dostat do lodi.

„Billie, ne! Nes-“

Billie vypálila. Vetřelec zmizel - a celou záď zachvátily plameny.

Ripleyová ucítila palivo a otočila se; ti bastardi museli prorazit nádrž-

Spatňla, jak Billie zvedá zbraň.

„Billie, ne! Nestřílej!“

Slova se ztratila pod vlnou žáru. Exploze odhodila Billii na příď; děvčátko se štrachalo za ní.

Venku řvali vetřelci.

Do prdele-!

Ripleyová se rozběhla s připravenou zbraní k poklopu a stiskla ovládání. Nic. Elektronika a hydraulika byla zničena a dveře se zasekly.

Oheň se přibližoval, olizoval zdi a vzduch zhoustl mastným kouřem. Upečou se, pokud-

Aktivovala nouzové nálože a dveře odlétly. Dovnitř začal proudit chladný vzduch.

Billie se s kašlem vyškrábala na nohy a objala dítě.

Musí se vrátit do druhé lodi a modlit se, že poletí-

Ripleyová zvedla zbraň a vkročila zpět do noční můry.

Billie vystrčila Amy ze dveří. Divoce hledala nějaký cíl, ale příšery byly zaujaty ohněm. Jeden z vetřelců vyrazil směrem k nim. Řval a celé torzo měl v plamenech. Jasná oranž požírala jeho černé tělo. Z lodi vybíhali další vetřelci potřísnění palivem. Živé pochodně. Amy vykřikla a ukázala na střechu velké lodi. Vetřelec se

odrazil a skočil. Billie ho zasáhla v polovině letu. Příšera se sesypala k zemi.

V explozi zahynulo alespoň tucet vetřelců. Obrovské příšery se třásly a syčely, osvětlovaly noc ohňovým tancem. Vzduch se oteplil - a příšery přestaly útočit.

Nenáviděli oheň, vzpomněla si Billie.

Vyrazila spolu s Amy k lodi po fanaticích.

Blbá, blbá-! Ripleyová se ji pokoušela varovat; měla poznat zápach paliva.

„Hlídej dveře!“ vykřikla Ripleyová a rozběhla se do řídící místnosti. Billie namířila na rozbitý poklop. Pohled měla rozmazaný horkem a potem.

Amy vykřikla-

Billie se ohlédla a spatřila, jak se za hromadou těl zvedl vetřelec a sápe se po Amy-

Proud kulek ho přibil k zemi. Amy se podívala na Billii a opět vykřikla-

-a Billie se otočila právě včas, aby spatřila pokrčenou, ohnivou postavu, jak vbíhá do dveří a vrhá se na ni.

V pilotním křesle seděl mrtvý muž s roztrženým hrdlem.

Ripleyová ho odkopla. Tělo dopadlo s čvachnutím na podlahu. Posadila se do křesla a aktivovala ovládání. Lodní motory se probraly k životu.

Uvolnění, klid a radost.

Zaslechla výkřik malé dívky a pak rachot Billiiny zbraně. Pokračovala ve zjišťování údajů. Palivo v nádržích stačilo na start, ale ne na moc jiných věcí. Recyklace nefunkční, přistávací systémy mimo provoz, štíty nulové - budou rádi, když se vůbec pohnou. *Jen malinko, jen trochu, jen nás dostán pryč*-Ripleyová si překvapeně uvědomila, že nechce zemřít.

Příšera padla k Billii; umírající paráty svíraly Bil-liinu roztrženou kombinézu. Bolest horká jako oheň jí spalovala paže a hruď-

Zapřela zbraň a zatlačila na spoušť-

Monstrum odlétlo pryč a rozprášilo přitom po místnosti kousky hořícího krunýře. Billie se snažila uhasit hořící šaty, místnost zaplnil zápach spáleného masa a vlasů, jejích. S bolestivou námahou se zvedla, zápach spálené kůže-

Loď sebou trhla. Billie zavrávorala a padla na záda.

„Drž se,“ zakřičela na Amy. Viděla, jak se děvče chytlo okraje křesla.

Otočila se zpět ke dveřím, všechno probíhalo jakoby zpomaleně. Svět se třásl-

-a ještě další vetřelec se zachytil otvoru po dveřích. Billie vystřelila a vetřelec odletěl do temnoty. Divné, viděla jen hlavu-

Vzepřela se na jednom lokti a podívala se ze dveří. Noc byla osvětlena hořícím vznášedlem, kolem dveří pobíhali vyjící vetřelci, zápach spáleniny jí vnikal do nosu - ale-

Amy žila.

To byla její poslední myšlenka, než ji zahalila temnota. Loď se otřásala. Ripleyová manipulovala s ovládáním. Jeden z hlavních motorů nepracoval a loď se nakláněla na stranu - ale stoupaly.

K čertu se souřadnicemi. Ripleyová uchopila kni-pl a zatlačila. Řídila poškozenou loď na západ pryč od rozzuřených příšer.

„Mám je!“ vykřikla Tullyová.

Na Wilksově tváři se rozhostil široký úsměv.

Kurtz byl ve vzduchu a opisoval osmičky vysoko nad táborem. Wilks nečekal, až se vetřelci ukáží - půl hodiny před koncem lhůty, rozkázal Brewsterovi, aby vzlétl. Jestli se vrátí, ať mají kde přistát...

Tullyová se zamračila. „Počkejte. To nejsou oni-“

„Kdo jinej-?“ Začal Wilks a pak se *zarazil*. Naklonil se Tullyové přes rameno a podíval se na monitor. Byla to ta druhá loď, loď fanatiků. Zatímco sledoval monitor, loď se přiblížila k táboru a *začala* sestu-povat-

„Havaruje,“ řekla Tullyová.

Byly to ony, musely být a čeká je tvrdé přistání. Wilks zatnul pěsti a čekal.

Podle řídícího pultu se loď jmenovala *Coleman.* Zvláštní, jakých maličkostí si v takové vypjaté situaci všímá. Navigovala, jak nejlépe dokázala, ale poškozená loď se nebezpečně třásla a poskakovala. Jednou zavolala na Billii, ale nikdo se neozval. Nebyl čas na paniku; po celé desce blikala poplašná světla, oznamující, že jejich let nebude mít dlouhého trvání.

Byly již téměř u tábora, když se blikající panel oznamující přehřátí ustálil na červené. „Jdeme dolů!“ křikla přes rameno. Ripleyová pilotovala loď k zemi. Z vlasů jí stékaly prameny potu. Modlila se, aby je pád nezabil.

Loď uřízla několik korun stromů a narazila na zem.

„Přistán, ihned!“ zařval Wilks. Zatímco Brewster naváděl loď k přistání, Wilks cítil, jak se po celém těle třese.

Billie otevřela oči, něco ji probudilo. Bolelo ji celé tělo, žaludek plaval nahoru a dolů-

Všechno bylo nějaké divné, pokroucené. Zvedla se na bok a zatřásla hlavou, kde to-

„Amy?“ V krku měla sucho jako na poušti.

Děvčátko se tisklo ke křeslu na druhé straně místnosti a vzlykalo. Když zaslechla Billii, zvedla opuchlý obličej a podívala se na ni.

„Poslal nás tatínek,“ řekla Billie, „je v bezpečí.“

„Opravdu?“ Oči děvčátka se rozšířily.

„Ano,“ přisvědčila Billie. „Opravdu.“

Tvář holčičky se změnila, zoufalý výraz byl pryč. Slzící Amy vstala a doklopýtala přes místnost k Billii. Billie vztáhla ruce, Amy jí padla do náručí a pevně ji objala.

Billie přes svá zranění necítila žádnou bolest.

Vlastně se v celém svém životě necítila lépe.

Ripleyová vpadla do místnosti a spatřila objímající se dvojici. Zvuk *Kurtzových* motorů nad hlavou byl překrásný, dokonalý doplněk k obrazu, který sledovala. „Pojďte odtud pryč,“ řekla a poprvé, co si pamatovala, jí po tvářích začaly téct slzy.

30

Stále dokázala plakat. Má pro co žít.

Kurtz stoupal atmosférou k místu, na které byl namířen Oronův přijímač. Temná Země zůstala pod nimi.

Wilks postával u dveří ordinace.

Billie i Ripleyová byly poraněné, ale ne tak vážně, jak se obával, když je spatřil klopýtat z lodi. Obě byly popálené od kyseliny a Billie vdechla pořádnou dávku chemického kouře, ale obě budou v pořádku. Jones prohlédl dítě, jestli nebylo implantované; bylo čisté.

Bylo po všem. *Téměř,* uvědomil si.

Cítil se skvěle. Pro změnu. A mělo to co do činění s tím, jak se na něj Billie usmála... Myslel si, že se, až to všechno skončí, bude cítit prázdný, ale opak byl pravdou. Vesmír byl velký. Byl starý, to jo, ale ne mrtvý.

Sakra, to ani náhodou. Na odepsaného mariňáka, který proflákal tolik času čekáním, až to všechno skončí, konečně udělal něco, co stálo za to - a teď byl čas jít dál.

Jo, jasně.

Billie ležela na posteli, bylo jí teplo a cítila se příjemně ospalá. Ať už jí dal Jones cokoliv, dělalo jí to moc dobře.

Amy s otcem právě odešli ruku v ruce do jídelny. Hodinu seděli na operačním stole vedle postele a vyprávěli si své příběhy. Vyprávění přerušovali jen kvůli polibku nebo pohlazení. Amy většinu času proplakala; citová poranění se hojí nejpomaleji, to Billie dobře věděla.

Billie cítila takový pocit klidu a míru jako nikdy předtím. Skrývání skončilo. Když vyrazila s ostatními, nebyla nic víc než ustrašené malé děcko, postavila se tváří v tvář hrůzám, které ji celý život pronásledovaly - a přežila. Ne, lépe. *Přežili.* Ripleyová, Wilks, Amy a její otec, ostatní - všichni teď mohou jít dál.

Kam, to nevěděla - a zatímco ji opouštělo vědomí, uvědomila si, že to není důležité. Cítila lásku...k Amy a Davidovi - bylo nezvyklé takto o něm přemýšlet, ale ona si na to zvykne. Všechno bylo v pořádku-

Usnula.

Ripleyová se nepřítomně dotkla umělé kůže na své paži a dál sledovala prázdný monitor. Seděla v pilotní kabině. Byli zde i Tullyová, Wilks a McQuade. Pohled na Amy a Billii v ní probudil několik dávno zapomenutých emocí. Skutečných a silných emocí, ať už umělých, nebo ne. Měla svou roli v životě těchto lidí; a objevila něco, o čem si myslela, že je pro ni navždy ztracené - sebeúctu. Byla připravena zapomenout na to, kdo je - *co je.* Nějak to již nebylo tak hrozné.

„Až budete připravena," oznámila Tullyová.

Ripleyová položila prsty na klávesnici; najednou jí projel proud energie. Jaké slovo má napsat, jaké slovo bude nejpříhodnější? Samozřejmě na tom nezáleželo - jakýkoliv pětipísmenný příkaz na příslušné frekvenci vyšle signál a zahájí odpočítávání, puls, který spustí hodiny - ale jí se to zdálo důležité, nějaké symbolické gesto, dovršení...

Po chvíli napsala slovo Žzvoí a několik vteřin ho sledovala. Ano. To je to slovo.

Pevnou rukou stiskla odesílací klávesu.